IRIS JOHANSEN

Autoarea bestsellerurilor ISPITA DIN CATACOMBE și ULTIMA SCĂPARE

ÎN VIZORUL MORȚII

IRIS JOHANSEN

ÎN VIZORUL MORȚII

IRIS JOHANSEN

ÎN VIZORUL MORȚII

Traducere: MARIA NICOLAE-DUMITRESCU

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOHANSEN, IRIS
În vizorul morții / Iris Johansen; trad.: Maria Nicolae-Dumitrescu.- București: Orizonturi, 2007
ISBN 978-973-736-056-4

I. Nicolae-Dumitrescu, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **EUGENIA IONESCU**
Tehnoredactare: **ADRIANA FLEANCU**
Bun de tipar: **EMILIA LEANCĂ**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

1

Arapahoe Junction, Colorado
15 octombrie

Ştiu că sunt în întârziere, fir-ar să fie! Mâna lui Alex Graham se încleştă pe telefonul mobil. O să-ţi aduc fotografiile alea cât de repede voi putea.

– Mi le-ai aduce mai repede, dacă ai înceta să scormoneşti printre dărâmături şi ai face fotografii cu cei din echipele de salvare, a căror treabă este asta, spuse Jim Karak, sarcastic. Noutăţile vechi nu mai sunt noutăţi, Alex! Stăvilarul s-a rupt cu aproape o săptămână în urmă şi revista intră la tipar peste două zile.

– Lucrătorii încă mai scot supravieţuitori de sub alunecarea de teren produsă de ruperea stăvilarului.

– În acest caz, tu ar trebui să surprinzi imagini fierbinţi, eroice, în loc să mânuieşti lopata! Ai încălcat una dintre regulile principale ale ziaristicii. Tinzi să devii parte din reportaj.

– Mai pot fi oameni în viaţă sub... Nu avea rost să continue: pentru Karak exista o singură prioritate şi aceasta era articolul. O să ai fotografiile! Închise şi se sprijini de perete, frecându-şi tâmpla. Dumnezeule, cât era de obosită! Se putea considera norocoasă, dacă Karak nu o suna din

nou, ca să-i spună să îşi caute altă revistă, care să îi publice materialul. Nu se comportase corect şi, cu certitudine, nici profesional. Dacă nu ar fi avut un şir de realizări frumoase înainte de aceasta, Karak s-ar fi descotorosit de ea cu câteva zile în urmă.

– Probleme? Sarah Logan şi câinele său, Monty, apăruseră la uşa remorcii.

– Câteva! Alex făcu o grimasă şi se ridică în picioare. Se pare că nu îmi fac treaba. Nu mă concentrez asupra a ceea ce este important.

– Ai putea să nu te mai porţi prosteşte cu mine. Sarah umplu bolul lui Monty cu apă şi se aşeză jos, pe podea, lângă el, în vreme ce acesta bea. În dimineaţa asta am găsit un copilaş viu în gaura asta de iad. Aş spune că este destul de important.

– Şi eu la fel! Alex zâmbi. Ducă-se învârtindu-se Karak!

Dar Sarah nu zâmbi.

– Nu vreau să îţi pierzi slujba, Alex. Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine munca pe care o faci. Există destui voluntari acolo, care să ne ajute să săpăm.

Alex îşi înălţă sprâncenele:

– Oh, înseamnă că ai prea multe ajutoare?

– Ştii că nu există aşa ceva, într-un dezastru ca acesta! Trebuie să lucrăm repede sau... în regulă, avem nevoie de tine. Numai că nu vreau să fii şi tu rănită. Dumnezeu ştie că există suficientă durere în lumea asta.

Sarah Logan fusese martoră la o mare parte din aceasta, se gândi Alex. Ea şi retriverul său auriu, Monty, se aflau într-o echipă de căutare şi salvare cu câini şi Alex alergase în urma ei într-o jumătate de duzină de locuri ale unor dezastre, de-a lungul ultimilor cinci ani. În grozăvenia

tragediilor datorate naturii şi mâinii umane, între ele se legase o prietenie puternică.

– O să fiu bine!

– Redactorul tău şef are dreptate. Nu îţi faci meseria. Clătină din cap. Uită-te la tine! Eşti acoperită de noroi din cap până la călcâie. Mâinile îţi sângerează din cauza lopeţii şi nu ai mai dormit de douăzeci şi patru de ore.

– Tu ai dormit?

Sarah ignoră întrebarea.

– Şi e vorba de mai mult decât de mâinile tale însângerate. Renunţă, Alex! Te va distruge, dacă te apropii prea mult. Ştiu asta, crede-mă!

– De parcă nu aş fi fost şi în alte zone de dezastru!

– Dar atunci nu erai atât de implicată. Îţi făceai fotografiile şi ajutai în cortul de prim ajutor! Nu ai dezgropat trupuri de oameni sperând că încă mai sunt în viaţă.

Alex nu dorea să se gândească la acele cadavre. Fuseseră prea multe în ultimele zile.

– Dar tu faci asta tot timpul! Ai putea sta acasă, să trăieşti tihnit, însă de fiecare dată când eşti solicitată, tu şi Monty ieşiţi şi daţi fuga. Sunt surprinsă că soţul tău nu ţi-a făcut până acum un scandal monstruos.

– Nu îi place, dar mă înţelege. Sarah se încruntă. Dar nu despre mine vorbeam. Ţi-am urmărit activitatea şi nu există una mai plină de devotament. Iubeşti ceea ce faci şi mi-ai spus de o sută de ori că meseria ta este să redai întâmplări. Nu trage pe linie moartă!

– Nu sunt pe linie moartă! O să-mi fac treaba. Se aplecă asupra lui Monty şi îi atinse blana moale. Atâta doar că nu pot... O să fac ce e de făcut.

Sarah o privi, tulburată.

– Nu mi-am închipuit că ar trebui să accepţi însărcinări

ca aceasta! Am văzut aşa ceva începând cu Nivelul Zero*, dar a devenit mai rău. Tu te-ai... schimbat!

Oțel şi beton, şi acel fum înțepător ce părea să acopere lumea, ca un linţoliu.

– Nivelul Zero ne-a schimbat pe toţi!

Sarah şi Monty târându-se printre ruine, în vreme ce Alex îi urmărea neputincioasă cu privirea.

Sarah şi Alex îmbrăţişându-se cu disperare, în vreme ce lacrimile le şiroiau pe obraji.

Sarah încuviinţă.

– Însă eu aveam pe cineva acasă, la care să mă duc, când mă vindecam. Trebuia să te fac să vii cu mine.

– Viața trebuia să meargă mai departe. Eu trebuia să merg mai departe. Dădu din umeri. Şi dacă mi-am luat ceva bagaj cu mine, atunci acesta este drumul care trebuia să fie. De obicei sunt în regulă. De data asta însă este dificil. Îmi vin în minte prea multe amintiri.

– Dar nu este la fel, spuse Sarah cu blândeţe. Noi am găsit supravieţuitori aici, Alex! Şaptezeci şi doi până acum.

– Asta nu e prea mult, şopti ea. Niciodată nu este prea mult. Nu pot să stau deoparte şi să..., îşi drese glasul şi schimbă subiectul. E pauza ta de odihnă?

Sarah clătină din cap:

– Trebuia să îi dau lui Monty nişte apă. Bidonul meu s-a golit. Au mai rămas doar câteva ore de muncă până se întunecă. Este mai puţin periculos pentru Monty, dacă poate să vadă ce scoate de acolo. Se opri. Dar avem şi vreo două

---

* Denumire dată de americani locului unde s-a aflat World Trade Center, cunoscut şi ca „Turnurile gemene", distrus în atentatul din 11 septembrie 2001 *(n. trad.)*.

fărâme de noutăți îmbucurătoare. Președintele vine încoace săptămâna viitoare.

– Era și timpul! Vicepreședintele se află aici de a doua zi de după ruperea stăvilarului.

– Mda, m-a impresionat! Însă când apare președintele, FEMA și toate organizațiile de caritate oferă un sprijin.

– Asta-i grozav! Alex făcu o strâmbătură. Poate aș reuși să îl conving pe Karak că, dacă îl aștept pe Andreas, i-aș oferi o poveste cu adevărat impresionantă. Scutură din cap. Nee! Nu mă pricep să mint. În plus, paza va fi atât de strictă în jurul președintelui, mai ales acum, că nu m-aș putea apropia nici la o milă de el.

– Mă surprinde că vine totuși. Noaptea trecută a explodat o bombă la ambasada din Mexico City.

– Aceeași grupare teroristă?

Sarah încuviință:

– Matanza o revendică. Și o efigie a lui Andreas a fost lăsată arzând pe pajiște.

– Ticăloșii! Era a treia ambasadă atacată de o grupare teroristă din Guatemala, în ultimele șase luni. Dacă nu era Orientul Mijlociu, era Guatemala sau Venezuela. Juan Cordoba și gruparea lui Matanza fuseseră mereu cei mai înverșunați revoluționari în propria lor țară, însă acum – alimentați cu banii proveniți din traficul cu droguri și cu sprijinul Al Qaeda – deveniseră suficient de puternici, încât să îi ia drept țintă pe Andreas și administrația care încercau să stabilizeze partidul aflat la conducere. Lui Alex nu-i venea să creadă că existase o vreme când țara sa nu fusese marcată de teroare, și hidoșenie, și amenințări. Încă își mai putea aminti de o copilărie plină de inocență și de credința că nimic cu adevărat rău nu s-ar fi întâmplat, când venea cineva să ciocăne la ușă. Amintirea o umplea de frustrare, de mânie,

şi de o imensă tristețe. Sper că a doua parte a ştirilor tale grozave este mai bună decât prima!

– Hei, trebuie să vezi şi partea frumoasă a lucrurilor! Cel puțin Andreas nu se lasă speriat de nimeni, într-atât încât să ignore oamenii care au nevoie de el. Trebuie să se simtă destul de în siguranță, ca să viziteze locul acesta. Toate aceste puncte, mărturii ale unui dezastru natural. Sarah zâmbi. Şi raportul preliminar despre pământul aflat de partea cealaltă a barajului spune că acesta pare să fie destul de stabil. Urmează să fie trimise câteva echipe acolo, sus, mâine-dimineață, să facă o ultimă verificare. Când torentele de aluviuni îngropau zona asta, se temeau că pământul din cealaltă parte ar putea fi compromis.

– Iisuse! Exact de asta aveau nevoie bieții oameni. O altă alunecare de teren.

– Au încercat să îi evacueze pe toți din zonă, doar ca măsură de siguranță, dar se pare că oamenii se pot duce înapoi, la casele lor. Sarah lovi uşurel capul lui Monty. E timpul să ne întoarcem la treabă, băiete! Se ridică şi se îndreptă spre uşă. Este un moment excelent să faci nişte fotografii.

– De când ai devenit aşa autoritară?

Alex o urmă şi se opri în cadrul uşii, cuprinzând cu privirea locul dezastrului. De fiecare dată când se uita, i se făcea greață. Barajul Arapahoe fusese spart cu cinci zile înainte şi apa năvălise în valea de dedesubt, omorând peste o sută douăzeci de oameni. Însă seria de alunecări de pământ cauzată de forța explozivă a apei de cealaltă parte a văii reprezenta coşmarul cu care se confruntau acum. Stâncile căzute îngropaseră locuințe şi instituții din Arapahoe Junction sub tone de piatră şi zona era încă atât de nesigură, încât acțiunea de salvare trebuia făcută doar cu ajutorul mâinilor, nu cu

maşini. Privirea îi alunecă de-a curmezişul porțiunii năruite a barajului, spre dealurile aflate de cealaltă parte. Terenul stâncos părea de o soliditate binecuvântată, într-o lume şubredă.

Hristoase, se simțea bucuroasă că din partea aceea nu urma să se întâmple o altă grozăvie care să pună vârf acesteia!

– Încetează să mai priveşti! îi strigă Sarah. Fă-ți fotografiile alea!

Desigur, fă fotografii! Ignoră faptul că sub stâncile acelea se mai puteau afla oameni vii!

– Promite-mi! spuse Sarah.

– Îți promit. Voi face afurisitele de fotografii. Le voi face şi le voi trimite astăzi. Înşfăcă lopata, sprijinită de remorcă. Aşa cum îi spusese Sarah, mai era încă lumină şi munca în acea parte a strâmtorii era importantă. Însă nu acum! Nu o pot face acum...

Se făcuse târziu, când Alex se opri din lucru şi se duse înapoi la remorcă, să îşi ia aparatul de fotografiat.

Trebuia să facă repede fotografiile, înainte să se întunece. Ei bine, dacă nu va obține tot ce îi trebuia, urma să improvizeze.

Un elicopter ateriză lângă cortul de prim ajutor, la câteva sute de yarzi de remorcă şi ea îi făcu semn cu mâna lui Ken Nader, pilotul, în timp ce acesta ieşea din cabină.

Flutură şi el mâna şi îi strigă:

– Ți-am adus lentila aceea specială ca s-o înlocuieşti pe cea despre care ziceai că ai stricat-o.

– Mulțumesc! Nu am nevoie de ea chiar acum. Voi fi aici mai târziu, s-o iau.

Se întoarse şi începu să urce dealul.

Coasta încă mişuna de bărbați şi femei care dădeau grijulii

pietrele deoparte. Ajunsese să îi cunoască pe câțiva dintre ei în această săptămână, când lucraseră cot la cot.

Janet Delsey era locuitoare a orașului ce fusese îngropat sub alunecarea de pământ. Se afla în Denver, când se întâmplase tragedia. Lucra în librăria locală, iar părinții săi nu fuseseră încă găsiți.

Alex focaliză și făcu fotografia.

Bill Adams era un șofer în trecere pe acolo; când auzise despre baraj își parcase camionul și se alăturase voluntarilor, ca să ajute.

Încă o fotografie.

Carey Melway era studentă la colegiu, plină de idealuri și speranțe, și ajunsese aici din Salt Lake City. Alex o văzuse transformându-se din copil în adult, în aceste câteva zile.

Mai făcu o fotografie.

În ora care urmă, consumă patru role de film: voluntarii, echipele de salvare cu câini, strâmtoarea inundată.

– Ai rămas un pic cam târziu! Sarah își făcea drum cu grijă în jos, de pe creasta muntelui, urmată de Monty. Ai strâns destul material?

– Prea mult! Se uită din nou spre Janet Delsey. Crezi că are vreo șansă să își găsească părinții în viață?

– Ar fi un noroc, dacă vom putea da de ei la timp. Măcar asta nu este o alunecare de noroi. Printre pietrele acelea sunt pungi de aer. Se mișcă, urmându-l pe Monty. Trebuie să cobor, ca să-l hrănesc și să-i dau vitaminele. Ești aproape gata?

Alex scutură din cap:

– Am făcut cele mai multe fotografii cu diverse scene, dar am nevoie de una care să prezinte povestea în ansamblu, perceperea operațiunii de salvare.

Sarah îi făcu semn cu mâna:

– Mult noroc! Vei avea nevoie de el.

Avea dreptate. E dificil să cuprinzi întreaga profunzime a tragediei, când nu te afli undeva deasupra acesteia.

Privirea îi zbură pe deasupra strâmtorii. Acolo terenul era mai înalt și probabil oferea o priveliște a ambelor părți ale văii inundate și a lucrătorilor muncind pe versant. Sarah îi spusese că ei erau convinși, în proporție de nouăzeci la sută, că terenul acela era sigur.

Dacă ar putea traversa strâmtoarea!

Nu o putea face mergând pe jos sau înotând, deci avea nevoie de un mijloc de transport.

Se întoarse și se grăbi în jos, pe pantă, către cortul de prim ajutor.

Elicopterul se roti și apoi coborî mai aproape de copaci.

– Dacă pământul pare cât de cât șubred, nu te las aici, îi spuse morocănos Ken Nader lui Alex. Poți să fotografiezi și din aer. Trebuie să fie destul pentru tine. Habar n-am de ce te-am lăsat să mă bagi în treaba asta!

– Fiindcă ești un tip grozav și știi că trebuie să fac fotografiile acestea. Și poți vedea și tu că aici sunt în siguranță. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla este să alunec pe pantă, în apă. Zâmbi, în vreme ce își așeza aparatul de fotografiat în rucsac. Și dacă voi comite o asemenea stângăcie, atunci merit să mă înec! Acum întoarce-te la cortul de prim ajutor, în caz că au vreo urgență și vino să mă culegi de aici peste o oră.

– Ai face bine să fii aici. Coborî într-un luminiș, printre copaci. Nu-mi place deloc asta, Alex!

– O să fie bine! Nu sunt tâmpită. Nu îmi forțez norocul. Sări afară din elicopter. Mulțumesc, Ken! Își aranjă rucsacul cu echipament, îi făcu cu mâna și se îndepărtă. O oră!...

Îi luă cincisprezece minute ca să iasă din pădure și să

înceapă să se cațere pe deal către uriașa stâncă roșie din vârf, pe care o văzuse de pe cealaltă parte a strâmtorii.

Soarele începea să coboare și amurgul se apropia.

Grăbește-te! Urcă acolo înainte să se întunece!

Își încărcă și își potrivi aparatul, în ultimele câteva minute, înainte de a atinge culmea.

Acum, dacă avea suficientă lumină...

Oh, Dumnezeule!

Întreaga vale se întindea dinaintea ei. Acoperișurile caselor înecate în torentele de apă de jos. Lanterne mișcătoare și o revărsare de lumini, punctând locul alunecării de teren. Bărbați și femei părând mici și neajutorați, ca niște furnici, încercând să oprească moartea și dezastrul.

Inspiră profund, ridică aparatul și făcu o fotografie.

Apoi mai făcu una și încă una.

Se opri doar când era complet întuneric și nu mai putea zări decât lanternele și revărsarea de lumini.

Oare de câtă vreme se afla aici? se întrebă ea, în timp ce își împacheta echipamentul și începea să coboare dealul. Probabil stătuse prea mult, dar nu auzise elicopterul lui Ken, așa că îi mai rămânea destul ca să ajungă în poiană. În orice caz, el o va aștepta. În ciuda amenințării lui, nu o va abandona acolo.

Iuți pașii când auzi rotoarele elicopterului. Ciudat! Nu văzuse luminile aparatului, atunci când se uitase de deasupra strâmtorii. Presupuse că acesta se rotise și venise dinspre est, dar ea nu putea...

– Iată-l pe Powers! Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu!

O voce de bărbat, aspră, dură, venind dinspre poteca din față.

Se opri, surprinsă. Ce dracu' se întâmpla? Nu putea fi un

turist cu cortul, în aceste momente de criză, dar ar fi putut fi unul dintre inginerii sau oamenii de ştiinţă care examinau rămăşiţele barajului. Se mişcă încet apropiindu-se.

– Asta e! Hai să-i dăm drumu'! O altă voce, mai profundă, guturală.

– Ţine-ţi lanterna spre el, ca să îl dirijezi!

Elicopterul se auzea mai tare, coborând, aproape deasupra capului. Şi tot fără lumini.

Categoric, ceva nu era aşa cum ar fi trebuit să fie!

Alex îşi făcu loc printre copaci. Doi bărbaţi stăteau în poiana unde o lăsase Ken, ţinându-şi lanternele la nivelul umerilor. Un elicopter plana acum aproape de pământ.

În vreme ce ateriza, o lumină strălucitoare străpunse întunericul. Îşi înălţă privirea spre cer. Elicopterul lui Ken. Celălalt elicopter se aflase prea aproape, ca ea să remarce zgomotul făcut de cel al lui Ken.

Însă acum îl vedea. Farurile lui Ken străluciră în jos, spre elicopter şi oamenii de la sol, luminând poiana cu claritatea luminii zilei. Dezvăluia nu numai trăsăturile bărbaţilor, ci şi furia şi teama de pe chipurile lor.

Unul dintre bărbaţi strigă ceva pilotului. Ea nu putea auzi cuvintele, dar îl văzu pe acesta ridicând o puşcă.

Dumnezeule mare, se pregătea să tragă!...

O explozie lumină cerul, când glonţul atinse rezervorul de combustibil al elicopterului lui Ken.

– *Nuuu!*

Nu îşi dădu seama că strigase, până când bărbatul mai înalt nu se răsuci cu faţa spre copacii unde se afla ea.

O luă la fugă.

Auzi o înjurătură şi apoi un trosnet în tufişurile din spatele ei.

Alerga în zigzag printre copaci.

Să nu urce pe potecă! Va fi prinsă în capcană pe culme!

Jos, pe pantă, către valea inundată!

Un glonț îi şuieră pe lângă ureche.

Ei se aflau acum mai aproape.

Pieptul o durea, în vreme ce se străduia să respire.

Panta era abruptă. Piciorul îi scăpă, iar ea alunecă aproape trei metri în jos.

– N-avem timp! Powers vrea să ne cărăm de aici. Să ne întoarcem la elicopter şi s-o lăsăm pe târfă să fie îngropată!

Ea riscă o privire peste umăr, în vreme ce se ridica în picioare. Bărbații se întorseseră şi se cățărau înapoi, pe pantă. Apoi dispărură din raza sa vizuală.

Alex nu putea crede că îşi abandonaseră vânatul şi urcau panta. Ea trebuia să ajungă în vârful dealului şi să încerce să traverseze valea inundată.

Dar de ce renunțaseră? De ce nu o mai fugăreau?

S-o lăsăm pe târfă să fie îngropată!

Îngropată.

S-o lăsăm să fie îngropată... Iisuse!

Pământul bubui şi apoi se mişcă sub picioarele sale. Se uită în sus, spre culmea dealului. Stânci uriaşe se rostogoleau în jos, spre ea.

Alunecare de teren.

O va ajunge în câteva secunde. Nu avea timp să se ferească din calea ei.

Să îngroape târfa!

Să îngroape târfa!

Ar fi *osândită pe vecie,* dacă îi va lăsa pe ticăloşii ăştia s-o îngroape. Trebuia să le dea planul peste cap!

Îşi smulse rucsacul şi îl aruncă la pământ. Alergă spre marginea pantei şi sări de la zece metri în torentul de apă de dedesubt.

Spitalul St. Joseph
Denver, Colorado

Ştia unde se află chiar din clipa când deschise ochii.

Doamne, ura spitalele! Îi reaminteau de noaptea când tatăl ei...

– Hei, era şi timpul să te trezeşti! Sarah Logan zâmbea, aplecată deasupra ei. Cum te simţi?

Cum se simţea? O dureau toate şi o vedea pe Sarah ca prin ceaţă.

– Ameţită.

– Aşa ar şi trebui. Te-au lovit nişte dărâmături pe care le-a adus apa pe acoperişul de care erai agăţată şi ai făcut o frumuseţe de comoţie. Ai fost inconştientă aproape douăzeci şi patru de ore.

– Apă?

– Nu-ţi mai aminteşti?

Încercă să se concentreze, în pofida durerii. Înot! Trebuise să înoate! Apă murdară. Încercase să se agaţe de capătul unei crengi de copac, care ieşea din torent, dar aceasta se rupsese. Îşi amintea vag că reuşise să se caţere pe unul dintre acoperişuri.

– Câte ceva. Nu-mi amintesc să mă fi lovit la cap. Ăsta este singurul lucru în neregulă cu mine?

– Contuzii peste tot. Expunere la soare. Probabil te aflai în apă de ore întregi, înainte ca ei să te localizeze pe acoperiş. Eşti o pacoste! O luă de mână pe Alex. Şi mai urmează să le explici autorităţilor cum ai ajuns acolo. Elicopterul lui Ken Nader a explodat şi s-a prăbuşit într-un luminiş aflat dincolo de stăvilar. Ştii ceva despre asta?

O puşcă ridicându-se, ţintind elicopterul lui Ken. O explozie puternică luminează cerul.

– L-au împuşcat!

Sarah încremeni:

– Ce? Cine l-a împuşcat?

– Acolo erau trei bărbaţi. Cred... pilotul a fost cel care l-a împuşcat. Ei au făcut-o... Nu pot să cred!

Închise ochii.

Fugind. Căzând şi alunecând în jos, pe pantă.

Îngroapă târfa!

Pleoapele i se deschiseră.

– Alunecarea de teren. A fost o alunecare de teren, nu-i aşa? Mai e cineva rănit?

Sarah negă, scuturând din cap:

– Însă întreaga zonă e îngropată sub un munte de piatră.

– Ei voiau s-o îngroape! Făceau ceva...

– Ce?

– Nu ştiu! Dinamită? Nu, nu era o explozie. Am auzit un huruit surd şi apoi stâncile... Habar n-am ce făceau.

– Nimeni nu a auzit vreo explozie. Nu după prăbuşirea elicopterului.

– Ei au făcut-o! Ştiu că ei au făcut-o!

– Nu spun că n-au făcut-o ei. Spun că nimeni nu a auzit.

– Mă crezi?

– Mă îngrozeşte să te cred! Sper că vei adormi la loc şi, când te vei trezi, îmi vei spune că a fost doar un vis urât. Dar dacă nu, atunci da, te voi crede! O bătu uşurel pe mână. Trebuie să mă întorc la treabă. E timpul pentru schimbul meu. Tu odihneşte-te. După ce totul se va sfârşi, aş vrea să vii acasă, cu mine, şi să te refaci. O să-ţi placă locul nostru. E lângă ocean şi foarte liniştit.

– Cum merge operaţiunea de salvare?

– OK! Ieri au mai venit trei echipe de salvare cu câini şi

ne sunt de un imens ajutor. Făcu o pauză. I-am găsit pe părinţii lui Janet Delsey. Morţi.

– La dracu'! Simţi că lacrimile îi înţepau ochii. Doamne, îmi pare rău!

– Tuturor ne pare.

Alex înghiţi cu greutate, ca să scape de nodul ce i se pusese în gât:

– Trebuie să mă întorc! Când pot să plec de aici?

– Peste o zi sau două. Dar mai întâi trebuie să vorbeşti cu cei de la poliţie. Vor vrea să le dai o declaraţie despre prăbuşirea elicopterului.

– Crimă! A fost crimă!

– Atunci zi-le lor asta! Se aplecă şi o sărută uşor pe frunte. Mă bucur că eşti încă întreagă. M-ai speriat.

– Vreau să îi văd acum pe cei de la poliţie!

– O să-i sun, după ce plec. Deşi cred că ar trebui să îţi acorzi câteva ore.

– A trecut deja prea mult timp! Buzele i se strânseră. Ken ar fi acum în viaţă, dacă nu i-aş fi cerut să mă ducă deasupra strâmtorii şi să mă ia de acolo. Vreau ca ticăloşii aceia să fie prinşi. Nu îi pot lăsa... Inspiră scurt, gândindu-se la ceea ce se întâmplase cu ea. Dacă ei au provocat acea alunecare de teren, nu pot declanşa încă una, care să îngroape întregul oraş?

Sarah încuviinţă, încruntându-se:

– O posibilitate foarte afurisită. Dar nimeni nu a găsit urmele vreunui sabotaj! Sper, pe toţi dracii, să te înşeli!

– Şi eu! De ce ar dori cineva... Scutură din cap. Nu pot să gândesc. Nimic nu are sens.

– Odihneşte-te! Eşti încă năucită. Spune-le celor de la poliţie ce s-a întâmplat şi lasă-i pe ei să pună toate piesele laolaltă.

Nici nu ştia dacă putea face altceva, se gândi ea, obosită. Capul îi pocnea şi tot ce reuşea să vadă era elicopterul lui Ken explodând...

– Îţi mulţumesc că ai venit, Sarah!

– Hei, doar suntem prietene! Tu ai ajuns aici pentru mine. Mai pot face ceva pentru tine?

– Aparatul de fotografiat... Mi-am pierdut aparatul...Mi-ai putea aduce unul şi lentile speciale, până când voi fi în stare să-mi aleg eu singură altul?

– Sigur. Ştiu ce marcă foloseşti. Aş putea face o treabă grozavă alegându-ţi unul pe care să te hotărăşti să îl păstrezi. Sarah se îndreptă spre uşă. Acum plec să-l culeg pe Monty de la bodyguardul de la magazinul de cadouri de jos, înainte să ajungă un răsfăţat ticălos. Toţi cei din magazin ţin să-l scarpine pe burtă. O privi pe Alex peste umăr. Mă întorc mâine-dimineaţă. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă pe telefonul mobil.

– Ştiu sub ce presiune te afli. Nu trebuie să mai vii aici!

Sarah zâmbi:

– Nu am altceva de făcut. Ne vedem mâine.

– E o relatare completă, spuse detectivul Dan Leopold. Asta e tot, domnişoară Graham?

– Nu e suficient? Detectivul fusese politicos, dar total neîncrezător, în vreme ce Alex îi povestea ce se întâmplase la baraj. Pentru numele lui Dumnezeu, tipii l-au ucis pe Ken Nader! Ar putea fi răspunzători pentru această alunecare de teren care a îngropat oraşul! Nu mă credeţi?

– Uşurel! N-am vrut să te necăjesc. Cred că există toate şansele ca povestea ta să fie adevărată. Eşti un fotoreporter care s-a aflat în nişte locuri dure şi obişnuieşti să consemnezi

cu exactitate ceea ce vezi. Numai că vom avea nişte probleme de verificat.

– Ce fel de probleme?

– Mai întâi, nimeni nu a văzut un al doilea elicopter în zonă.

– V-am spus, nu aveau lumini.

– Doi: elicopterul lui Nader s-a prăbuşit în poiană şi, dacă acolo exista vreo dovadă despre un al doilea elicopter, focul care a urmat trebuie să o fi distrus. Trei: nu am găsit o cauză concludentă pentru explozie. Făcu o pauză. Nu s-a găsit niciun glonț.

– Ați căutat vreunul?

– Nu, într-adevăr. Dar echipa noastră judiciară nu e proastă. S-au uitat peste tot. Fireşte, le voi spune să se ducă înapoi şi să vadă dacă vor putea găsi ceva care ar susține ceea ce mi-ai spus mie.

– La dracu', *am văzut!*

El încuviință:

– Spui că autorii crimei au declanşat şi alunecările de teren. De ce ar fi făcut asta?

– De unde dracu' să ştiu eu?

– Experții ne-au relatat că alunecarea a fost cauzată probabil de un şoc ulterior, într-o zonă care era deja instabilă.

– Ce? Şi-au contrazis un raport în care afirmau că locul era nouăzeci la sută sigur!

– Dar nu în proporție de sută la sută! Ziceau că s-ar fi putut să greşească. Nu am găsit nicio urmă de explozibil.

– Căutați din nou! Şi uitați-vă la Arapahoe Junction!

– O vom face. Tocmai ți-am zis cum stă treaba. Buzele i se strânseră cu asprime. Folosim orice modalitate de a răscoli cât de adânc putem, când există temeri pentru o tragedie de asemenea amploare. De când cu catastrofa de la World Trade

Center, toţi sunt afurisit de grijulii. Iar acolo se află cei de la FBI, politicieni, ingineri şi oameni de ştiinţă, încercând să afle ce anume a provocat acea rupere a stăvilarului şi alunecarea de teren care i-a urmat. Nimeni n-a găsit niciun semn de sabotaj. Înregistrările seismografului din San Francisco indicau un posibil cutremur de 4,2 în zonă, în noaptea în care s-a rupt barajul.

– E posibil! spuse ea, printre dinţi. Habar n-am despre barajul de la Arapahoe Junction, dar ştiu că a doua alunecare de teren a fost declanşată de aceiaşi bărbaţi care l-au ucis pe Ken Nader.

– În cazul ăsta vom descoperi nişte probe care să o dovedească. Spuneai că-l strigau pe pilot Powers? Vom încerca să îi dăm de urmă. Voi verifica tot ceea ce mi-ai relatat. Se ridică în picioare. Voi face tot ce îmi stă în puteri. Mi-ar plăcea să vii mâine la secţia de poliţie şi să te uiţi prin albumele noastre cu fotografii şi în bazele de date cu cei suspecţi de terorism.

– Pun pariu că voi veni!

– Nu-ţi face prea mari speranţe! Vei fi norocoasă, dacă îi vei găsi.

– Trebuie să încerc! Îi întâlni privirea. Şi voi trebuie să încercaţi. Nu îi puteţi lăsa să scape! Nu prea eşti convins că ţi-am spus adevărul, nu-i aşa?

– Sunt convins că tu crezi că aşa e. Dădu din cap, obosit. Uite care este punctul meu de vedere. Te afli în spital de două zile, suferind din cauza unei comoţii. Oare nu e cu putinţă ca tu să nu îţi poţi aminti lucrurile exact cum s-au produs? S-a mai întâmplat în cazul victimelor cu lovituri la cap.

– Nu, nu e cu putinţă!

El zâmbi:

– În regulă. Oricum, nu schimbă cu nimic situaţia. Haide, Jerry, să ieşim de aici.

Sergentul tânăr şi deşirat din colţ, care rămăsese tăcut tot timpul interviului, se ridică în picioare.

– Noapte bună, domnişoară Graham! Sper să te simţi mai bine.

– Mulţumesc.

– Ne vedem mâine, la secţie, spuse detectivul Leopold.

– Oh, voi fi acolo.

– O treabă cam fantezistă, îi spuse Jerry Tedworth lui Leopold, imediat ce părăsiră camera de spital. Tu o crezi?

– Mie îmi vine greu să nu o cred. E inteligentă şi puternică, şi absolut convinsă de ceea ce ne-a spus.

– Cum ziceai şi tu, are o lovitură urâtă la cap.

– Aş vrea eu să fie asta! Sper, pe toţi dracii, ca ea să nu aibă dreptate.

– De ce?

– Fiindcă dacă Arapahoe Junction şi barajul au fost ţintele, atunci e vorba de o crimă în masă. Cine comite crime în masă? Un anumit soi de criminali. Nebuni. Sociopaţi. Terorişti. Nu ne dorim să avem de-a face cu un caz ca acesta. Apăsă pe butonul ascensorului. Să sperăm că fata a avut halucinaţii.

Respiră adânc! Calmează-te!

Capul îi pocnea de durere şi Alex se străduia să îşi descleşteze pumnii. Toată această emoţie nu îi era de niciun folos. Leopold nu avea de gând să caute suspecţi, dacă ea nu putea să îşi pună gândurile în ordine. Cel puţin o ascultase şi promisese să verifice tot ceea ce îi spusese. Dar nu îşi putea stăpâni mânia şi frustrarea pe care le resimţea.

Mânia şi frustrarea şi acest obsedant miros de antiseptic al camerei de spital.

Tata...

Îşi blocă repede amintirile. Să nu se gândească la tatăl ei! Iisuse, trebuia să iasă de acolo! Nu avea nevoie ca rana aceea să se deschidă. Ei bine, mâine se va duce la secţia de poliţie şi va vedea dacă putea identifica vreo fotografie în albumele cu fotografiile delincvenţilor.

Dacă se aflau acolo, îi va recunoaşte. Fiecare trăsătură a feţelor acestora era întipărită pentru totdeauna în memoria sa.

– Va fi externată mâine, spuse Lester, imediat ce Powers răspunse la telefon. Doi poliţişti detectivi au fost acolo, s-o vadă, astă-seară.

Powers murmură o înjurătură:

– Ar fi trebuit să termini cu ea în timp ce era inconştientă.

– Ţi-am zis, rezerva ei se află chiar lângă biroul asistentelor medicale. Nu o puteam face, fără să fiu observat. Găsesc eu o cale să o dau gata mâine.

– Ai face bine. Dacă rezolvai treaba la timp, n-ar fi trebuit să dobor elicopterul ăla. Şi, pe toţi dracii, ea mă poate recunoaşte!

Nu îi păsa că femeia putea, de asemenea, să îi recunoască şi pe el şi pe Decker, îşi zise Lester.

– Poate că tu n-ar fi trebuit să vii acolo!

– Şi să am încredere că voi doi veţi face treaba corect? Trebuia să fiu sigur. Este foarte importantă. Eu sunt cel care trebuie să îi raporteze lui Betworth.

Ticălosul!

– Ei bine, poţi avea încredere în mine de data asta. O să te anunţ când tipa nu va mai fi o problemă.

Închise telefonul.

Se duse înapoi, lângă peretele de cărămidă, şi se uită în sus, către al şaptelea etaj al spitalului St. Joseph. Era destul de rău că nu fusese în stare să ajungă la Graham înainte ca ea să poată vorbi cu poliţiştii.

Ei bine, se pricepea să ţină pericolul în frâu.

Sarah o aştepta pe Alex, când aceasta ieşi din sediul poliţiei, după-amiaza, târziu. Încă purta hainele de lucru şi era evident că venea direct de la locul dezastrului.

– Ai avut noroc?

Alex clătină obosită din cap:

– Se aflau acolo mii de chipuri... Puse laolaltă, s-a înceţoşat totul. Dar voi reveni.

– Ştiu că o vei face. Sarah descuie portiera maşinii şi îi făcu semn lui Monty să urce pe bancheta din spate. Aşa îţi este dat! Când?

– Mâine. Alex se aşeză pe locul din dreapta. Trebuie să-mi recuperez de la Arapahoe Junction maşina închiriată, ca să mă pot deplasa în voie. Pot veni cu tine?

Sarah încuviinţă:

– De asta mă şi aflu aici. Mă gândeam că vei vrea să te întorci. Ieşi din curbă. De ce nu încerci să aţipeşti puţin, cât durează drumul până acolo? Probabil că nici n-ar fi trebuit să ieşi din spital.

– Tu eşti cea care ar trebui să doarmă! Alex se uită în spate, la retriverul auriu, care se întinsese pe banchetă. Ca Monty.

– El are nevoie. Monty este cel care face treaba. Eu doar o iau înainte, la plimbare.

– Da, sigur! Alex privea afară, pe geam, fără să vadă nimic.

Leopold nu este convins că nu mi-am imaginat totul. Spune că nu există nicio dovadă. Tu mă crezi, Sarah?

– Sigur că da, fir-ar să fie! L-am sunat pe John, după ce te-am părăsit, seara trecută. Încearcă să tragă nişte sfori, ca să pună în mişcare echipa FBI care îşi face investigaţia la baraj.

Dacă exista cineva care putea să facă aceasta, acela era soţul lui Sarah, John Logan, îşi zise Alex. Era un miliardar a cărui influenţă se întindea de la elita politică de la Washington până pe Wall Street.

– Dumnezeule! Deşi nu ştiu ce dracu' ar mai găsi în plus la baraj. Au periat întreaga zonă cu atenţie. Îşi frecă tâmpla. Dar poate că ei vor fi în stare să găsească elicopterul şi pe pilot.

– E posibil. Sarah îi aruncă o privire piezişă. Acum încetează să te mai gândeşti şi închide ochii, fir-ar să fie!

– Ce altceva a mai spus Logan?

– Nu prea multe. Sarah făcu o grimasă. Mi-a spus să mă întorc acasă. Zicea că i-a fost destul de greu să mă ştie în locurile dezastrului şi că nu mă mai lasă să alerg prin preajma barajelor care explodează.

– Şi tu ce-ai răspuns?

– Nimic. Nu se aşteaptă să cedez. I-am spus că voi veni acasă după ce îmi voi termina treaba. Expresia îi deveni întunecată. Ceea ce se poate întâmpla foarte curând. Cred că or să schimbe mâine statutul zonei de la Arapahoe din salvare în recuperare. Spuneau că nu există multe şanse să mai fie cineva în viaţă.

– Rahat!

– Corect! Sarah trase adânc aer în piept. Dar chiar dacă treaba ia sfârşit, nu te las singură aici. Dacă nu vrei să vii acasă cu mine, voi rămâne cu tine.

– Nu! Nu îl pot condamna pe soțul tău pentru că este îngrijorat. Are dreptate. Ai avut destulă parte de porția ta, fără să-mi mai porți şi mie de grijă.

– Ține-ți gura! ripostă Sarah. Am mai discutat despre asta înainte.

– Nu sunt în responsabilitatea ta!

Sarah nu îi răspunse.

Doamne, ce încăpățânată era!

Încăpățânată, loială şi curajoasă şi cea mai bună prietenă pe care o putea avea o femeie. Tot atâtea motive minunate ca să se ducă acasă, la soțul ei, şi să o lase pe Alex să îşi rezolve propriile probleme. Însă Alex nu se putea certa cu ea în clipa aceea. Era aşa de epuizată, că abia putea să lege două cuvinte. Îşi lăsă capul pe spătarul banchetei.

– Vorbim mai târziu.

Sarah chicoti:

– Asta e ceea ce spune John, şi exact pe acelaşi ton. Aprinse farurile, în vreme ce soarele dispărea în spatele munților. Iar eu îți răspund la fel cum îi răspund şi lui. Nu te pune cu mine sau îmi asmut câinele pe tine.

Alex se pomeni zâmbind, în vreme ce repeta: „Ei bine, vorbim mai târziu!"

– Dormi! Ne ia încă vreo oră ca să ajungem acolo.

Alex se îndoia că va putea dormi, dar se simțea liniştită, uitându-se afară, la defilarea poalelor dealurilor printre care treceau cu maşina. Era un ținut minunat. Umbre purpurii, vârfuri albe în depărtare – un loc minunat! În asemenea locuri, ca acesta, n-ar trebui să se întâmple lucruri îngrozitoare....

2

Se trezi tresărind, în întuneric profund.

Monty lătra, sărind înainte şi înapoi, pe bancheta din spate, încercând să se caţere pe parbriz. Îşi scutură capul, ca să îşi limpezească mintea:

– Ce se întâmplă cu el?

– Habar n-am. Sarah se uită în oglinda retrovizoare. Poate că nu îi place că am o „coadă“ după mine.

Alex privi în spate, la cele două faruri strălucitoare ale maşinii din urma lor.

– Monty este inteligent, însă mă îndoiesc că se teme de încălcările regulilor de circulaţie, Sarah.

– Niciodată nu poţi să ştii! Se încruntă. Nu e ca el... Expresia feţei i se lumină. Idiotul a trecut pe lângă mine, mulţumesc lui Dumnezeu. L-am lăsat s-o facă. Habar n-am ce-i cu graba asta pe el. Sunt în limitele de viteză. Tu crezi că... Monty se izbi de geamul lateral şi lătratul lui deveni demenţial de ascuţit, în vreme ce maşina ajunsese chiar lângă ele. Uşurel, băiete. Este în regulă.

Dar nu era deloc în regulă. Alex surprinse o licărire metalică în mâna unei siluete întunecate ce conducea cealaltă maşină. Oh, Dumnezeule, o puşcă!

– Apleacă-te! Se întinse şi o împinse pe Sarah jos, lângă portieră.

Geamul se sfărâmă.

Sarah icni, când o izbi glonțul. Sângele îi coloră jacheta în dreptul umărului, în vreme ce ea se lăsa, moale, în față.

Jeepul derapă de-a curmezișul drumului, cu farurile îndreptate spre valea aflată la sute de picioare dedesubt.

Alex înșfăcă volanul, încercând să ajungă cu piciorul la frână, în vreme ce jeepul se năpustea în afara drumului de munte.

Moarte.

Ei veniseră să omoare.

Jeepul țâșni în jos, pe panta stâncoasă, abruptă, către întunericul care aștepta.

Jeepul se opri brusc. Alex își dădu seama, cu uimire, că se izbiseră de un copac.

Monty se târa pe deasupra spătarului scaunului din spate, încercând disperat să ajungă la Sarah.

Sarah.

Sângele încă se mai prelingea de-a lungul brațului lui Sarah, care se prăbușise lângă portieră.

– Sarah...

Trebuia să o scoată pe Sarah afară din mașină și să încerce să oprească sângerarea.

Deschise portiera din dreptul ei și dădu să iasă.

Sub picioarele sale nu se afla nimic!

Privi în jos și înghiți cu greutate, în vreme ce o cuprindea panica. Jeepul se afla într-un echilibru precar, pe un vârf stâncos de munte, ieșit în afară, la sute de picioare deasupra văii. Vehiculul fusese oprit din catapultarea sa peste marginea povârnișului de un pin înalt și se balansa nesigur pe buza pantei. Nu exista nicio cale de ieșire prin partea aceea. Se

întinse pe deasupra lui Sarah şi împinse portiera. Aceasta se deschise cu o pocnitură şi apoi se opri. Deschise geamul.

– Afară, băiete!

Câinele nu se mişcă.

– Fir-ar să fie, ieşi! Trebuie s-o scot de aici!

Monty o privi o clipă, apoi sări afară pe geam.

Alex se târî pe deasupra lui Sarah. Monty se aşezase liniştit lângă maşină şi scheuna, în vreme ce ea se străduia să iasă prin geam.

– Ştiu. Trebuie s-o scoatem afară.

Trase de portieră, încercând s-o menţină în echilibru ca s-o deschidă. Se mişcă doar câţiva centimetri. Trase din nou, folosindu-şi toată puterea. Uşa se deschise încă vreo treizeci de centimetri. Va trebui s-o facă!

O înşfăcă pe Sarah de subsuori şi încercă să o smulgă de acolo. Dificil! Afurisit de dificil! Continuă să o tragă. Şi dacă îi va provoca lui Sarah o sângerare mai puternică? Să nu se gândească la asta! Ce altceva putea face? Dacă acel copac ceda, jeepul putea să se prăbuşească în orice clipă.

Aşa că scoate-o afară din maşină! Du-o lângă peretele râpei!

Îi luă alte câteva minute s-o scoată pe Sarah din maşină şi s-o târască de-a curmezişul tăpşanului, sub peretele stâncos, într-o relativă siguranţă.

Monty se aşezase jos, lângă Sarah, şi se uita rugător la Alex.

– Ştiu! Voi încerca s-o ajut. Desfăcu jacheta lui Sarah şi apoi bluza. Alex îşi dădu seama cu uşurare că rana se afla în partea de sus şi sângerarea nu era atât de puternică pe cât se temuse. Rămâi cu ea, Monty!

Se întoarse la maşină, înşfăcă sacul de mână al lui Sarah şi trase afară celularul acesteia.

Sună la 911! Spune-le să vină!

Spune-le că trebuie să vină şi s-o salveze pe Sarah!

Operatorul de la 911 se dovedi prompt, eficient, dar nemulţumit de cât de puţine informaţii îi putea oferi Alex.

– Nu ştiu unde sunt. Undeva, pe şoseaua 30, între Denver şi Arapahoe Junction. Ţi-am spus, m-am trezit şi...

Silueta unui bărbat se profilă în lumina farurilor maşinii din spatele lui.

Monty mârâi.

Alex tresări. Să nu intre în panică! I-ar fi luat ceva timp să ajungă la ele, chiar dacă încerca să coboare panta abruptă, iar o împuşcătură precisă era aproape imposibilă, din unghiul acela.

– Voi lăsa deschisă linia celularului meu, îi spuse ea operatorului de la 911. Vezi dacă poţi să mă localizezi.

Îl trase pe Monty mai aproape de peretele stâncos, lângă Sarah, sperând că la suficientă distanţă de ticălosul de deasupra.

Şi dacă el încerca să coboare? Ea nu avea nicio armă. Îşi lăsase puşca în camionetă. Doamne, cât de neajutorată se simţea!

Dar nu era neajutorată, fir-ar să fie! L-ar fi putut auzi pe ticălos venind pe stâncă şi se putea bate cu el! L-ar fi putut dezarma sau împinge de pe afurisitul de munte! Alergă spre jeep, luă trusa de prim ajutor şi o pătură de pe bancheta din spate. O armă... Ce ar fi putut folosi drept armă? Mica lopată pe care Sarah o ţinea întotdeauna în maşina ei. Apucă lopata şi alergă înapoi, la Sarah.

Îi bandajă rana şi o acoperi cu pătura. Sfinte Iisuse, de ce nu îşi recăpăta cunoştinţa? Protectoare, Alex o trase mai aproape de ea. Cu mâna cealaltă strângea lopata.

Un bărbat înalt, musculos, se îndepărta de uşa rezervei de spital unde se afla Sarah, în vreme ce Alex ieşea în hol.

– Domnişoara Graham? Sunt John Logan.

Îl recunoscuse imediat, după fotografiile pe care i le arătase Sarah. Dar acestea nu reuşiseră să prindă prezenţa dominantă a bărbatului. Fusese înnebunit când Alex îi telefonase, după ce ajunseseră la spital, cu câteva ore în urmă. Acum, se stăpânea perfect şi era glacial, foarte glacial. Cum putea să îl condamne? se gândea, obosită. Probabil că îşi închipuia că ea era de vină pentru rănirea lui Sarah şi avea dreptate.

– Doctorii spun că Sarah se va face bine. Va ieşi de aici în câteva zile, însă îi va lua vreo două luni, ca să se refacă în totalitate.

– Ştiu toate astea! Vorbele lui erau repezite. Ceea ce nu ştiu este cum să mă asigur că ea are timp să se recupereze.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Sarah zicea că sunteţi bune prietene. Atunci ar trebui să fi aflat că salvarea celorlalţi înseamnă viaţa ei. Are nevoie să ajute oameni. Buzele i se strânseră. Şi se pare că tu reprezinţi proiectul său în curs.

– I-am spus că nu vreau să se implice.

– Şi a ascultat? Nu, bineînţeles că nu! Tu nu numai că te afli în încurcătură, ci eşti şi prietena ei. Tonul lui deveni mai aspru. Ei bine, fii o prietenă bună şi ieşi dracului din viaţa ei, pentru o vreme!

Alex încuviinţă:

– Voi vorbi din nou cu ea.

– Tu ai auzit ce-am spus? Nu vei face asta. Trebuie să te

ascunzi undeva, departe, în siguranţă, astfel încât ea să se poată face bine fără să-ţi ducă ţie grija. Ai priceput?

Alex clătină din cap:

– Nu! Habar n-am despre ce dracu' vorbeşti.

– Ziceam că nu te pot lăsa să alergi prin preajma ei, cu oameni care trag în tine.

Alex făcu o grimasă:

– Te asigur că şi mie mi-ar plăcea să evit aşa ceva.

– Bun! Atunci iată ce urmează să facem: mă duc să vorbesc cu cei de la FBI şi să aranjez cu ei să te instaleze într-o casă sigură, pe perioada în care ei anchetează atât prăbuşirea elicopterului, cât şi atentatul la viaţa ta şi a lui Sarah. Vei fi liniştită şi în siguranţă şi se va rezolva... Se opri, văzând-o că scutură din cap. De ce dracului nu?

– Şi eu am o treabă de făcut. Nu mă pot ascunde. Voi fi prevăzătoare şi voi accepta supravegherea FBI-ului, dar nu mă pot ascunde într-o gaură şi să-i las pe nenorociţii ăia să mă intimideze.

– Crezi că afurisitul tău de reportaj merită riscul?

– Cred că găsirea oamenilor care mi-au rănit prietena merită riscul! Şi, dacă tot ei sunt cei care au provocat alunecarea de teren şi ruperea barajului, nici nu se mai pune întrebarea. Nu îmi închipui că tu ai accepta să stai ascuns undeva, departe, nu-i aşa?

– Aş face orice, ca s-o salvez pe Sarah! O privi drept în ochi. În orice altă împrejurare ţi-aş putea admira atitudinea, dar nu şi în acest caz. Îmi iubesc soţia şi nu vreau să fie rănită din nou.

– Ea nu va fi rănită. Îţi făgăduiesc! Nu o voi lăsa să se apropie de mine.

– Asta nu este de ajuns. Murmură o înjurătură. Crezi că n-am să mă duc după ticăloşii care au împuşcat-o pe Sarah?

Dar nu o pot face acum. Trebuie s-o văd pe ea sănătoasă, mai întâi. Lasă asta în seama mea.

Alex clătină din cap.

Logan inspiră profund.

– Gândeşte-te la asta. Reconsider-o. O duc pe Sarah în casa noastră de lângă ocean. Când se va simţi suficient de bine ca să pună întrebări, vreau să-i pot spune despre tine că eşti absolut teafără.

– Îmi pare rău. Nu mai avem ce discuta. Nu o pot face.

O mulţime de expresii se succedaseră pe chipul lui, în vreme ce o urmărea cu privirea, când deschidea uşa.

– Crede-mă, şi mie îmi pare rău!

El se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre poliţistul care stătea de pază în hol.

„Asta părea să sune a ameninţare!“, se gândi Alex. În mod clar, lui Logan îi plăcea propriul său drum şi era teribil de îngrijorat din cauza lui Sarah. Ei bine, şi ea era la fel. Fusese cumplit de îngrozită tot drumul către spital, până când auzise că Sarah se va face bine.

Sarah avea ochii închişi, când Alex se apropie de pat. Probabil că îi simţi prezenţa, pentru că pleoapele i se ridicară:

– Bună!

– Cum te simţi?

– Cam buimacă. Probabil că m-au dopat. Vocea îi era neclară. Cred... John e aici?

– Da.

– Minunat. Am vrut mereu să îl cunoşti.

– Aş fi preferat să nu se fi întâmplat în felul acesta.

– Unde este Monty?

– Stă încolăcit lângă patul tău. Am făcut un tărăboi cumplit, ca să-l lase să rămână. Noroc că ştiau că faci parte

din echipele de căutare şi salvare. Tu şi ceilalţi salvatori sunteţi eroii lor.

– Aiurea! Mulţumesc pentru Monty... Sarah căscă. Adormită!...

– Trebuie să plec de aici. Am vrut doar să văd... voiam să mă asigur că eşti bine.

– Minunat... Ochii i se închiseseră. Apoi se dezmetici brusc. Cine era? Cine încearcă să îţi facă rău?

Alex clătină din cap:

– Habar n-am. Tipul a dispărut când s-a apropiat maşina de la departamentul de pompieri.

– Povesteşte-i lui John. Ai putea fi... S-ar putea întâmpla din nou!

– Hei, sunt bine! Leopold a telefonat la FBI şi voi fi pusă sub supraveghere. Îndepărtă părul de pe faţa lui Sarah. Tu ai fost cea împuşcată.

– Ţintă greşită?

– Probabil că el te-a ochit pe tine fiindcă dorea ca maşina să se prăbuşească de pe stânci şi să explodeze. N-ar mai fi rămas nicio dovadă. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Încetează să-ţi mai faci griji şi dormi. Totul va fi minunat. Acum plec. Leopold vrea să vorbesc cu Bob Jurgens, un agent FBI.

– Bine. Dar spune-i lui John. Aţipi din nou. El va aranja. Se pricepe la aranjamente.

Alex îşi aminti brusc expresia sălbatică a lui Logan, când ea ripostase spunându-i că nu va face ce vrea el.

– Sunt sigură că este, murmură ea, în vreme ce se îndrepta spre uşă. Şi îmi închipui că e la fel de bun şi când distruge ceva.

Sarah dormea.

Logan stătea în fotoliul pentru vizitatori cu o mână pusă peste mâna ei. Doamne, părea aşa de fragilă!

Să nu intre în panică. Doctorul spunea că se va face bine. Ar fi bine ca acesta să aibă dreptate. Logan nu ar fi fost în stare să suporte, dacă Sarah i-ar fi fost luată de la...

Încetează! O să se însănătoşească!

Monty scheună, se ridică şi îşi puse botul pe genunchiul lui Logan.

– Şşşt! Mângâie capul câinelui. Trebuie s-o lăsăm să doarmă! Trebuie să avem grijă de ea, băiete!

Şi el va avea grijă! Nu se va mai repeta. Nu îi va mai da niciun prilej lui Sarah de a fi rănită. Va rămâne aici, lângă ea, pentru o vreme, ţinându-i mâna şi mulţumind Cerului că se afla în viaţă, alături de el.

Şi apoi îi va telefona lui Galen.

Casa Albă
3:35 A. M.

– Aş putea să vă vorbesc o clipă, domnule preşedinte?

Andreas se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi frecă ochii. Dumnezeule, obosise! Probabil că îmbătrânea.

– Doar dacă nu te afli aici ca să mă anunţi despre explozia unei alte bombe, Keller! Nu sunt pregătit pentru aşa ceva în clipa asta.

Bărbatul de la Serviciile Secrete schiţă un zâmbet, în vreme ce dădea din cap.

– Permiteţi-mi să nu fiu de acord. Vă cunosc de prea multă vreme, domnule! În caz de urgenţă, dumneavoastră reacţionaţi rapid.

– Încrederea ta este încântătoare! ripostă Andreas sec. Chiar dacă-i complet deplasată. De ce te afli aici, Keller?

– E vorba despre călătoria la Arapahoe Junction, domnule. S-au întâmplat unele evenimente care mă neliniştesc. Vreau să anulaţi vizita.

Andreas încremeni :

– Ce evenimente?

– V-am relatat despre recenta alunecare de teren. Zona nu e sigură.

– Prostii! Strânse ochii, în vreme ce fixa chipul lui Keller. Mi-ai spus că dezastrul de la baraj a fost provocat probabil de un cutremur. Cea de-a doua alunecare pare să indice o activitate ulterioară şocului. S-a schimbat ceva?

– Nu! Aceasta este cea mai plauzibilă explicaţie. Acolo nu pare să existe nicio suspiciune.

– Ei bine, vreau să merg şi să văd cu ochii mei.

– Domnule, noi nu suntem liniştiţi.

– *Liniştiţi?* Ce cuvânt drăguţ, când vorbim despre moartea a peste o sută de oameni! Întâlni privirea lui Keller. Accept eventualitatea producerii unor dezastre naturale, dar nu pot să accept ca noi să nu explorăm fiecare cale, pentru a stabili ce s-a întâmplat cu adevărat.

– CIA mă asigură că nu există nimic care să indice o implicare teroristă la barajul Arapahoe. Ben Danley spune despre Cordoba şi gruparea lui Matanza că sunt prea ocupaţi să amplaseze bombe în Mexico City. E posibil ca ei să se fi extins, dar le-ar trebui resurse imense să ne atace în propriul nostru teren. Nu acesta a fost modul lor de operare în trecut.

– Ceea ce nu înseamnă că nu se pot schimba. Poate că au trecut la ligile mari!*

– Mexico City este o ligă destul de mare, domnule! zise calm Keller. Au fost ucişi doi dintre angajaţii ambasadei noastre. Ştiu că asta păleşte în comparaţie cu Arapahoe Junction, dar spuneam că Matanza nu a ajuns aşa de departe...

---

* Joc de cuvinte, cu termeni preluaţi din sportul american, unde există Liga mare şi Liga mică de jucători *(n. trad.)*.

– Ştiu! ripostă Andreas. Nu m-am gândit. Era atât de obosit, încât nu se mai putea concentra decât cu greutate. Spune-mi adevăratul motiv pentru care nu vrei să merg la barajul Arapahoe.

Keller ezită.

– Nu e vorba doar despre această călătorie. Cred că ar trebui să rămâneţi pe lângă Casa Albă pentru vreo câteva luni. Am certitudinea că vă pot asigura securitatea aici. Am reuşit să zădărnicim două atentate la viaţa dumneavoastră de la ultima alegere.

– Şi sunt cât se poate de recunoscător. Andreas se strâmbă. În mod special recunoscător pentru că ai zădărnicit atentatele de la Chelsea.

– Nu aştept recunoştinţă pentru că îmi fac treaba. Spun doar că ameninţările Matanzei împotriva dumneavoastră au sporit şi trebuie luate în considerare. Va sosi un moment când Cordoba şi gruparea lui se vor ridica şi vor acţiona ascunzându-se printre camarazii lor terorişti. Mă gândesc că momentul acela se află foarte aproape.

– Şi eu la fel.

– Atunci nu vă duceţi. Poate să facă această călătorie vicepreşedintele. Ştiţi că s-a oferit să meargă oriunde consideraţi că există o ameninţare pentru dumneavoastră.

– Să îl las pe Shepard să-mi ţină locul, în două zone fierbinţi, în loc să acţionez eu însumi?

– Dar va fi absolut logic să îl lăsaţi pe el să se ducă la Arapahoe! L-a vizitat deja o dată, cu Serviciul de Securitate, chiar după ce s-a prăbuşit barajul. Îl puteţi împuternici pe el să facă orice intenţionaţi dumneavoastră.

– Încă nu ştim dacă la Arapahoe există vreo ameninţare. Şi nu accept să nu mă duc şi să las să se creadă că Matanza îmi poate modifica planurile. Voi fi cooperant şi voi accepta

restricțiile tale mai mult decât mi-ar plăcea, Keller! Câtă vreme nu avem vreo dovadă, mă duc la barajul Arapahoe, aşa cum am stabilit. Zâmbi, în vreme ce se apleca peste birou. Sunt copilaşul tău! Protejează-mă! Am asigurat-o pe soția mea că va avea capul tău, dacă mă pierzi.

Keller oftă:

– Nu am nici cea mai mică îndoială în această privință, domnule preşedinte!

Ben Danley se ridică în picioare când Keller ieşi din biroul lui Andreas.

– Niciun succes?

Keller negă, cu o clătinare din cap:

– Se va duce! Făcu o strâmbătură. Poate că ar fi trebuit să îl leg de picior, ca să rămână, dacă tu şi amicii tăi de la CIA nu mi-ați fi jurat că Matanza nu are nimic de-a face cu ruperea barajului. Vrei să te răzgândeşti?

Danley clătină din cap:

– Le-am telefonat. În afară de apariția unor noi probe, trebuie să rămân la rapoartele serviciului meu de spionaj.

– Ei bine, rapoartele serviciului tău de spionaj ar fi putut fi un pic mai eficiente în explozia din Mexico City.

– N-ar trebui să aud asta de la tine, Keller! spuse Danley, cu răceală. Habar n-ai cu câte probleme ne confruntăm!

– Dacă aş şti, aş fi mult mai capabil să fac alegerile corecte. Se presupune că Serviciul de Securitate Națională ne face să fim o mare familie fericită. Flutură mâna, când Danley deschise gura să riposteze. Nu am nimic de zis, orice ar face CIA, câtă vreme nu îmi stați în cale. Îşi îndreptă degetul mare spre uşa biroului lui Andreas. Îmi place încăpățânatul ăsta de fiu de cățea! Am să mă asigur că va rămâne în viață.

– Şi cum îți închipui că ai să faci asta, dacă nici măcar nu

îl poți împiedica să hoinărească prin țară? Danley nu așteptă răspuns, ci se îndreptă spre ușă. Dacă acolo apare vreo schimbare a situației, am să te anunț.

Danley așteptă să treacă cu mașina dincolo de Pennsylvania Avenue, înainte să îi telefoneze lui Betworth.

– Se duce la Arapahoe. Câtă vreme nu este nicio dovadă de sabotaj, Keller nu îi poate spune să n-o facă.

– Nici nu mi-am închipuit că ar fi în stare! răspunse Betworth. Andreas ar deveni, firește, bănuitor. Mă gândeam că raportul seismografic i-ar putea liniști oarecum temerile, dar, în mod evident... Tăcu o clipă, gândindu-se. Și treaba asta cu Alex Graham ne dă de furcă. Cred că trebuie să operăm niște modificări în planurile noastre. Te voi ține la curent.

Închise telefonul.

Stockton, Maine

Mușchii spatelui lui Judd Morgan se încordară, când simți ochii care îl priveau de afară, prin fereastra deschisă.

Runne?

Se aplecă deasupra tabloului, ascultând.

Nu, nu Runne.

Nu exista destul stacojiu în umbra mantiei bărbatului. Mai adăugă foarte puțin, cu o mișcare ușoară a pensulei, înainte să strige:

– Ce dracu' faci pe aici, Galen?

– De unde știai că sunt eu?

Își întoarse capul spre fereastră:

– Îți cunosc pașii.

Galen chicoti:

– Şi de asta ai lăsat toate frunzele alea căzute împrăştiate pe pământ, în faţa ferestrei! Se ridică pe pervazul ferestrei şi îşi trecu picioarele peste el. Trosnitură, pocnitură, împuşcătură! Am scârţâit destul de tare pentru tine?

– Ştii şi tu că ai făcut-o! Sean Galen putea fi la fel de tăcut şi de mortal ca o panteră, când îşi dădea silinţa. Ai tropăit ca un hipopotam.

– M-am gândit că e înţelept să te las să ştii că vin. Am văzut cum reacţionezi când eşti luat prin surprindere şi Elena mă vrea înapoi întreg.

– Ce mai face Elena?

– Nemaipomenit. Extraordinar. Minunat.

– Mortală.

– Numai când este trădată. Eşti norocos că nu s-a luat după tine, să îţi taie gâtul.

Judd ridică din umeri:

– Am făcut ce trebuia să fac. Am încercat să mă asigur că nu-i nimeni rănit.

– Şi că te-ai cărat cu treizeci de milioane de dolari proveniţi din traficul de droguri!

– Trebuia! Lăsă pensula jos. De asta te afli aici? Vrei s-o salvezi pe Elena din încurcătura în care încă se află?

Galen clătină din cap:

– Nu va dori să îmi mulţumească, dacă aş face asta! Ai fi bucuros să afli că, în zilele astea, ea priveşte înainte, nu înapoi.

– Sunt bucuros. Zâmbi. Şi uşurat. Îmi place Elena. Zâmbetul îi păli. Şi tu îmi placi, Galen. Îmi pare rău că a trebuit să vă dezamăgesc. Ştii de ce a fost nevoie să pun mâna pe bani.

– Îţi trebuiau banii ăştia murdari ca să îi obligi pe tipii de

la CIA să îţi ridice sancţiunea. Fir-ar să fie, am încercat să trag sforile, să clarific lucrurile. De ce n-ai putut să aştepţi?

– Dura prea mult. Încă trei luni şi tipii ar fi dat de mine. Aveau o teribilă nevoie de un ţap ispăşitor şi, în situaţii ca acestea, întâlnirea cu moartea e inevitabilă.

– Ei bine, e clar că banii nu ţi-au fost de folos, altfel nu te-ai ascunde aici, în pădure.

– Am plecat de acolo. Faptul că m-am dat la fund a pus capac la sancţiunea aia nord-coreeană şi politicienii trebuie să fie atenţi la un aflux neaşteptat de bani în numerar.

– Dacă nu te găsesc ei, înainte să ieşi din beleaua asta. Galen făcu o pauză. Aşa cum te-am găsit eu.

Judd zâmbi uşor:

– Însă tu eşti extraordinar de perfecţionat în acest domeniu!

– Nu mi-ai uşurat treaba. Te-ai mutat de patru ori, în ultima lună.

– Cum ai dat de mine?

– Noua ta obsesie. Privirea lui Galen se îndreptă spre pictura de pe şevalet. Ai locuit la ferma mea luni de zile. Ştiam că ai nevoie de vopsele şi pânze, iar ţie îţi place în mod deosebit calitatea unor vopsele de la un negustor din Nova Scotia.

Judd încuviinţă.

– Foarte bine! Iar următoarea întrebare este: de ce ai ţinut să dai de mine?

– Am o treabă pentru tine!

Judd deveni atent:

– Presupun că nu mă angajezi să pictez portretul Elenei.

– În niciun caz!

– Atunci trebuie să te refuz. Am ieşit din afaceri.

– Plata este foarte generoasă.

– Nu am nevoie de bani, Galen.

– Nici nu-mi închipui că ai avea, după ce i-ai luat banii lui Chavez. Dar ai nevoie să ţi se ridice sancţiunea şi cunosc omul care o poate face.

– Pentru un preţ? Îşi strâmbă buzele. Pe cine vrea să elimin?

Galen scutură din cap:

– Doreşte să ţină pe cineva *în viaţă*. Galen se lăsă să cadă într-un fotoliu şi îşi întinse picioarele. Aş putea primi o ceaşcă de cafea din ibricul de pe masa aceea? Mi-a fost afurisit de frig, cât am străbătut drumul pe jos.

– Nu te-a invitat nimeni s-o faci! Judd traversă camera, îi turnă cafea într-o ceaşcă şi i-o duse. Dacă omul tău vrea să plătească pentru a ţine pe cineva în viaţă, înseamnă că trebuie să fie greu de făcut.

– Nu-i uşor.

– Pe cine?

– Alex Graham.

– N-am auzit niciodată de el.

– Ea. Este o fotoreporteră care face un reportaj despre ruperea barajului de la Arapahoe Junction.

Judd deveni atent:

– Arapahoe Junction?

– Chiar dacă eşti un fugar urmărit, trebuie să fi auzit de asta!

– O, da! Am auzit. Şi?!

– Ea pretinde că a văzut pe cineva care a produs o alunecare de teren de cealaltă parte a barajului.

– Mi-am închipuit că ruperea barajului a fost considerată un accident.

– Tipii nu pot găsi nicio dovadă care să probeze contrariul, însă FBI nu exclude nicio posibilitate. Cu două zile în urmă

a avut loc un atentat la viața lui Graham. În locul acesteia a fost împuşcată prietena ei, Sarah Logan.

Sprâncenele lui Judd se înălțară:

– Logan?

Galen încuviință:

– Soția lui John Logan. Se va face bine, însă el este foarte supărat. Atât de supărat, încât vrea să se asigure că Alex Graham nu se va mai afla aproape de soția lui, până când nu se clarifică această încurcătură.

– Femeia a devenit o țintă fiindcă este martor? Atunci de ce poliția sau FBI nu o instalează într-o casă sigură?

– Nu vrea. Logan a încercat s-o convingă, dar ea a refuzat.

– Şi cum crezi că o s-o țin în viață, dacă ea insistă să rămână la loc deschis?

Galen zâmbi:

– Nu ştiu să te fi eschivat vreodată, când au apărut obstacole în calea ta. De fiecare dată ai făcut ce era necesar. Ți-am spus, Logan vrea să se asigure.

– Şi Logan urmează să intervină ca să mi se ridice sancțiunea? Scutură din cap. A încercat să tragă sforile şi înainte, dar n-a reuşit să facă nimic.

– Nu i-ai lăsat destul timp. A devenit „urechea" preşedintelui, de când s-a implicat în Securitatea Națională. Tot ce ai de făcut este să te asiguri că Alex Graham rămâne teafără până când FBI descoperă ce dracu' s-a întâmplat la barajul Arapahoe.

– Şi presupun că nu o să-mi primesc plata până când femeia nu va fi considerată în afara pericolului, nu?

– Corect.

– Rahat! Dacă mă arăt, aş putea fi săltat în vreme ce mă joc de-a bodyguardul!

– Poate că vei găsi o modalitate să acționezi în preajma ei. Recompensa merită efortul.

Libertatea! Da, aceasta ar merita orice risc. Îl tenta. Logan era un om cinstit şi şi-ar fi ţinut cuvântul. Judd n-ar fi admis faţă de Galen, dar propriile lui eforturi de a-şi cumpăra calea de salvare nu aveau decât un singur final: moartea. Însă putea să întrevadă un număr de posibile primejdii nedesluşite, în situaţia în care accepta să lucreze în umbra celor de la FBI.

Arapahoe Junction...

Clătină din cap:

– Nu e domeniul meu. Îmi voi rezolva problemele în propria mea manieră.

– Uite ce e, treaba asta este importantă pentru mine. Logan este prietenul meu. De fapt, m-a sunat pe mine şi mi-a cerut s-o fac.

– Atunci de ce n-o faci?

– Am făgăduit că voi rămâne aproape de casă şi nu vreau s-o îngrijorez pe Elena. Făcu o pauză şi un zâmbet îi lumină chipul. Este însărcinată.

– Felicitări!

– Suntem destul de fericiţi pe chestia asta. Zâmbetul îi păli. Aşa că am venit să-ţi cer să-ţi plăteşti datoriile. Puteai fi eliminat, dacă nu ţi-aş fi oferit un loc în care să te ascunzi, când s-a pus problema sancţiunii. Îmi eşti dator, Judd!

– Ce te face să crezi că asta înseamnă ceva pentru mine?

– Aşa cum spuneam, ştii tu.

Judd clătină din cap:

– Nu, nu ştiu.

– Elena spunea că o dată ai ameninţat-o că o scoţi din joc, dacă mă bagă în bucluc.

– E uşor să ameninţi.

– Şi pentru tine nu înseamnă nimic?

Ba da, însemna. Nu îşi permisese să devină apropiat cu mulţi oameni, dar Galen pătrunsese în viaţa lui şi şi-l făcuse prieten.

– Poate că da!

– Asta e cam greu de spus, nu-i aşa?

Judd schiţă un zâmbet:

– Ai insistat mereu să crezi cele mai bune lucruri despre mine. De ce? Deteşti să recunoşti că te-ai înşelat?

– Probabil! Ar fi o mare lovitură pentru propria-mi autoapreciere. Ar trebui să fii bucuros că nu te consider ticălosul care crede Elena că eşti. Nu mi-am închipuit că ne-ai vândut pentru bani.

– Dar nu v-am vândut!

– Nu tocmai. Se opri. Dacă o făceai, m-aş fi asigurat că nu vei supravieţui ca să mai pictezi vreodată tablouri drăguţe. Galen îşi termină cafeaua şi se ridică. Scoase din buzunarul jachetei un plic mare din cânepă de Manila şi îl lăsă să cadă pe măsuţa pentru cafea. Un dosar despre Alex Graham. M-am gândit că s-ar putea să vrei să te uiţi prin el. Am să ies de aici şi am să te las să te gândeşti la propunere.

– Deja am refuzat-o!

– Asta înainte ca eu să fac apel la latura ta mai prietenoasă. Se opri din drumul său spre uşă şi privi insistent pictura de pe şevalet. Înfăţişa un bărbat bărbos, subţire, îmbrăcat în stil renascentist, ieşind de după o draperie. Acesta este într-adevăr foarte bun. Expresia tipului este... excepţională. Deja sfidătoare... Se mai gândi puţin. Hăituit.

– Dar cu toţii suntem hăituiţi de cineva, nu-i aşa?!

– Şi există o stare de tensiune.... Tipul pare mortal. Cine să fie?

Judd ridică din umeri:

– Nimeni, în mod deosebit. Pur şi simplu m-am trezit într-o dimineaţă şi am început să-l pictez.

Galen continua să studieze tabloul şi, pe neaşteptate, pocni din degete:

– Este un ucigaş, un ucigaş din vremea Renaşterii!

– Chiar aşa?

– Nu este?

– Presupun că ar putea fi. Judd zâmbi uşor. Însă te asigur că n-am intenţionat să creez un autoportret.

– Remarcabil... Galen se îndreptă spre uşă. Sună-mă!

În vreme ce uşa se închidea în urma lui Galen, Judd apucă pensula. Nu îi va telefona. Chiar dacă îl interesa Arapahoe Junction, a se încurca cu o treabă ca aceasta ar fi însemnat o greşeală. El nu era gardă de corp şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să încerce să o protejeze pe această femeie. Avea destule probleme ca să se protejeze pe sine însuşi. Nu exista nicio modalitate de a se lăsa convins de sentimente.

În plus, voia să termine pictura aceea. Îl acaparase încă de săptămâna trecută, când o începuse. Nu avea nevoie de nicio întrerupere.

Se aplecă deasupra şevaletului.

Mai multă umbră la mantie.

Mai multă amploare în catifeaua tunicii.

Mai multă tulburare pe chipul ucigaşului.

Galen aşteptă până când trecu de graniţa statului în Massachusetts, înainte de a forma numărul lui Logan.

– L-am găsit pe Morgan şi i-am făcut oferta, spuse el, imediat ce îl prinse pe Logan. Ar fi o posibilitate.

– Eşti sigur că el este omul potrivit? Ar putea fi mult mai periculos decât trăgătorul nostru.

– Aproape sigur. De aceea ai nevoie de el.

– E o cauză pierdută. Logan făcu o pauză. Nu ţi-am cerut amănunte niciodată înainte, când mi-ai spus că ar fi avut o problemă crâncenă. Dar o fac acum. Sunt foarte multe în joc. Treaba este că el a nesocotit ordinele şi aproape că a cauzat un incident diplomatic. Sancţiunea aceea cerută de generalul nord-coreean a fost anulată, dar tipul şi-a văzut de ale lui şi nu a făcut-o oricum.

– Sancţiunea nu s-a anulat. S-a considerat chiar o greşeală după întâmplare.

– Aşa că el are pretenţii.

– Iar eu îl cred. A făcut ceea ce i s-a ordonat să facă, ce l-a pregătit guvernul Statelor Unite să facă. Adăugă, obosit: Dumnezeule, mi-e o greaţă de moarte de toată ipocrizia asta. Nu pot să împace şi capra, şi varza! Armata culege copii cu potenţial şi le aplică o doză de spălătură de creier despre patriotism şi datorie şi apoi îi trimite să ucidă. Dacă au ochi buni şi nervi zdraveni, s-ar putea chiar să îi ia în „Raiborn Rangers“, cum au făcut cu Morgan. Îi învaţă cum să omoare şi să arunce în aer tot ce le apare în faţă şi îi mai şi laudă pentru asta. Când unul se dovedeşte a fi excepţional, atunci îi ridică miza şi îl expediază de unul singur în spatele liniilor inamice din Orientul Mijlociu, să ne scape de duşman. Ai idee cât de mulţi terorişti a ucis el în aceşti ani? Însă excepţional înseamnă, de asemenea, neesenţial. A devenit un pic incomod, aşa că CIA l-a săltat pentru şmecheriile lor murdare şi ciclul se reia de la capăt.

O vreme, Logan nu spuse nimic.

– Îl placi!

– Da, întotdeauna mi-a plăcut. Dumnezeu ştie de ce. Şi nu ţi l-aş fi recomandat dacă nu m-aş fi gândit că poate face treaba. Are abilităţi de excepţie. Ştie cum să alerge, cum să se ascundă şi cum să scape de oricine i-ar sta în cale.

La celălalt capăt al liniei urmă o pauză, înainte ca Logan să spună:

– Am întâmpinat mereu greutăți și am fost pus în încurcătură, ori de câte ori am încercat să trag ceva sfori ca să înlătur sabia lui Damocles de deasupra capului lui Morgan.

– Încurcături?

– Ar fi trebuit să fie mai ușor. Nu sunt un amator în relațiile mele cu politicienii și birocrații, însă m-am lovit de un perete de stâncă, atunci când i-am menționat numele.

– Încercau să-și protejeze dosurile!

– Poate că da. Sau poate nu.

– Uite ce e, ai de gând să-l folosești sau ba?

Altă tăcere.

– Doar dacă tu consideri că este omul cel mai bun pentru treaba asta. Când voi afla dacă el acceptă s-o facă?

– Când voi ști și eu.

– Și crezi că o va face?

– Greu de spus. Judd a fost întotdeauna greu de citit. Am eu o bănuială că o va face – nu știu ce să zic. L-am lăsat să fiarbă puțin. O să te sun.

Închise telefonul. Nu era numai faptul că se angajase față de Logan. Chiar dacă instinctul îi spunea lui Galen că avusese vreo influență asupra lui Judd, acesta încă se mai putea răzgândi.

Trebuia să fie instinctul. Fața lui Judd avea expresivitatea unei lespezi de granit și el nu putea face previziuni. Elena îi era martoră în privința aceasta. Probabil că ea nu uitase niciodată de înțelegerea cu Chavez.

Elena. Cu gândul la ea, apăsă mai tare pe accelerație. Să uite de Judd și de Alex Graham și de oricine altcineva. Dacă ar reuși să prindă un zbor rapid spre Boston, ar putea fi acasă cu Elena, în seara asta!

*

Îl terminase.

Dumnezeule, ce obosit era! Judd îşi frecă ochii, în vreme ce îşi sprijinea picioarele de măsuţa pentru cafea. Trebuia să fie aproape trei dimineaţa şi el continuase să lucreze la tablou de când plecase Galen, cu ore în urmă.

Era bun? Cum dracu' să ştie el? Presupunea că era cel mai bun tablou pe care l-ar fi putut face, în această etapă specială. Cu certitudine mai bun decât fusese în stare să facă în urmă cu un an. Realizase schiţe de chipuri ani întregi, însă când scăpase de Companie şi începuse să se dedice picturii, fusese incapabil să picteze altceva decât peisaje. Abia de curând începuse să strângă feţe umane într-un tot şi acum portretistica devenise o obsesie. Îl fascina să cerceteze în profunzime, să treacă dincolo de minciuni şi să descopere ce zace dedesubt. Nu mulţi oameni erau în întregime ceea ce păreau la suprafaţă şi, pictându-i, se simţea ca şi când ar fi explorat un teritoriu nou. Privirea lui o întâlni pe cea a ucigaşului din tablou. Negase faţă de Galen că această pictură însemna o formă de terapie, dar poate că minţise. Îşi înălţă ceaşca de cafea într-un toast şi murmură:

– Salut, frate!

Sorbi o înghiţitură de cafea şi apoi se strâmbă. Rece şi amară. Trebuia să îşi facă una proaspătă. Aşeză ceaşca pe masă, lângă plicul pe care îl aruncase Galen acolo.

Arapahoe Junction.

Să ignore plicul. Trebuia să aibă grijă de propriul lui gât.

Arapahoe Junction.

De ce dracu' să aibă el grijă, dacă femeia era destul de idioată încât să îşi închipuie că se putea lua la trântă cu morile de vânt? Hotărâse deja că acolo nu era locul în care să deschidă el cutia Pandorei. Avea destule necazuri şi aşa.

Oare ce văzuse ea la barajul Arapahoe?

Oh, pe toți dracii! Deschise plicul și trase afară dosarul și trei fotografii. Nu se va uita la fotografii. Descoperise că atâta vreme cât nu vedea chipurile oamenilor putea rămâne indiferent și neimplicat emoțional.

Parcurse paragrafele de început, care descriau evenimentele ce duseseră la oferta lui Logan, și apoi tot dosarul.

Alex Graham, douăzeci și nouă de ani. Născută și crescută în Westacre, New Jersey. Părinți din clasa de mijloc care au divorțat când ea avea treisprezece ani. Mama, Ellen, specialistă în sistemele de informații computerizate, la IBM, și tatăl, Michael, pompier, la departamentul de pompieri din Newark. Un divorț destul de civilizat. Deși mama păstrează custodia, fata își petrece fiecare sfârșit de săptămână cu tatăl. La șaisprezece ani câștigă un concurs de fotografii sponsorizat de *National Geographic* și i se acordă o bursă în jurnalistică la Universitatea Columbia, după absolvirea școlii medii. Părăsește colegiul în primul an și se duce să fotografieze un teribil cutremur din Tibet. Fotografiile îi aduc premierea și un loc în redacție la *Newsweek*. Din acest moment are asigurată o ascensiune sigură în profesia aleasă. Acum era colaboratoare externă ca fotoreporter și trimis special al revistei *World Life*.

Mama ei murise de enfizem pulmonar, la trei ani după ce Alex abandonase școala. Tatăl fusese ucis la World Trade Center, câțiva ani mai târziu. Fusese logodită, dar niciodată căsătorită.

Totul servit pe tavă! se gândi Judd. Citise textul ca pe un necrolog. Ceea ce putea să și devină, dacă Alex Graham nu era foarte atentă.

Nu îl interesa. Aruncă dosarul înapoi, pe masă. O să-l lase pe Galen să-şi găsească pe altcineva pentru treaba aceea.

Însă Galen nu spusese asta, când el, Judd, se aflase în încurcătură. Se aruncase, îl smulsese de sub ameninţarea primejdiei şi îl adăpostise în siguranţă luni de zile.

S-o lase baltă! Asta era ultima treabă în care ar fi trebuit să se bage. N-aveau decât să aştepte mult şi bine. Nu îşi putea permite să fie îngăduitor, când probabil că ar fi pus în primejdie tot ce aprecia el. Culese fotografiile şi începu să le înghesuie înapoi în plic. Nu se va uita la ele. Nu o va lăsa pe Alex Graham să devină pentru el o fiinţă reală. Judd nu era Galen şi nu va fi un tâmpit donquijotesc, ca să pretindă că era altceva decât îl făcuse viaţa să fie. Va face ceea ce era mai bine pentru el însuşi şi va stoarce...

Oh, rahat!

Fotografia lui Alex Graham se întorsese cu faţa în sus, uitându-se la el.

Dumnezeule, ce chip remarcabil! Nu era o femeie frumoasă, în afară de cazul când nu considerai puterea frumuseţe. Părul ei scurt, castaniu, lucios, era pieptănat peste cap şi aranjat simplu. Pomeţii înalţi ai obrajilor erau bine conturaţi ca şi gura mare şi senzuală. Ochii căprui, adânciţi în orbite, străluceau plini de vitalitate. Instantaneul fusese făcut undeva, în munţi, şi ea privea dincolo de fotografie, cu un soi de sfidare.

De ce?

Se uită la celelalte fotografii. Una era, evident, o fotografie de paşaport, dar cealaltă fusese făcută chiar la locul dezastrului şi ea părea extenuată şi deprimată. Însă în ochii săi... Sfidare şi precauţie. Ce se afla în spatele acestor bariere pe care le înălţase în jurul ei?

Era doar un chip. Nu lăsa curiozitatea să îţi influenţeze

judecata rece! Nu o lăsa să devină cineva pentru tine! Fusese mereu o greşeală să...

Fir-ar să fie, era deja prea târziu!

În regulă, pentru el ea devenise vie! Atunci să răstoarne situaţia spre propria-i mulţumire! El ştia cum să se facă invizibil. Ar putea face treaba şi nimeni, nici măcar Alex Graham, nu va fi conştient că se află prin preajmă. Putea chiar rămâne deoparte, menţinând controlul.

Telefonul sună.

– Alo!

– Galen. Ai terminat tabloul?

– Da. De asta mă suni la patru dimineaţa?

– Nu chiar. Dar nu vreau să existe niciun lucru care să te distragă în timpul misiunii.

– Ţi-am spus că eu nu....

– Mă gândeam că poate te-ai răzgândit.

Judd se uită în jos, la fotografia lui Alex Graham.

– Judd!

– Poate!

Galen rămase tăcut un moment.

– Cum să transform acest „poate" într-un „da"?

– Tu şi Logan să mă lăsaţi să fac orice consider că trebuie să fac. Dacă va fi nevoie să lucrez fără mănuşi, nu vreau pe nimeni în calea mea. Vezi să am câmp liber de acţiune.

– Logan nu este încă de acord să ţi se înlăture sancţiunea.

– Nu vorbesc despre trecut, ci numai despre prezent.

– La ce te gândeşti?

– N-ai vrea să ştii. S-ar putea să te scoată afară din acel mic şi confortabil cocon pe care îl împarţi cu Elena. Fii pregătit să sari, în caz că am nevoie de tine.

– În regulă! Îl sun pe Logan. Dacă există vreo problemă, am să te anunţ.

– Diseară. În caz că mă apuc să fac asta, e mai bine să plec. Dacă este o treabă de profesionişti, pentru Alex Graham a început numărătoarea inversă. Nu vreau să îmi irosesc timpul cu o femeie moartă.

– Încă nu este moartă! Dacă nu te sun într-o oră, dă-i drumul!

Închise.

Iisuse, ar trebui să mă caut la cap, se gândi Judd, istovit. De ce îşi făcea singur una ca asta? Alex Graham nu însemna nimic pentru el!

Pentru că era obosit şi furios şi îngreţoşat de a fi o ţintă? Pentru că în ultima vreme se simţise tentat să stea pe loc şi să aştepte ca Runne să îl găsească?

Judd îşi lăsă capul pe spate, cu privirea întoarsă spre chipul batjocoritor al ucigaşului din pictură.

– În regulă, nu este chiar cea mai strălucită decizie pe care am luat-o vreodată.

3

Denver, Colorado

Niciunul dintre ei nu se află aici! Obosită, Alex se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Leopold pe deasupra biroului. Nu mai ai şi alte fotografii?

– Niciuna care să corespundă descrierii tale. De aceea avem bazele de date. Ai putea să stai în scaunul acela tot anul, dacă le-am verifica la întâmplare!

– Trebuie să existe vreo înregistrare pe undeva! Oamenii care fac lucruri ca acesta nu trec prin viaţă fără să încalce legea.

– Sunt de acord şi de aceea am aranjat o întâlnire pentru tine la oficiul local al FBI, mâine-dimineaţă. Ei au o bază de date mult mai mare. Leopold îi turnă o ceaşcă de cafea şi i-o întinse. Dacă te poţi trezi la timp pentru asta!

– Da! Luă o înghiţitură de cafea. Trebuie. Tipii ăştia nu pot dispărea după ceea ce au făcut.

– Atunci îi vom găsi! Dacă nu reuşim cu baza de date, chemăm un poliţist portretist şi îi poţi oferi lui descrierea cu care să lucreze.

– Iisuse, de ce nu le-am făcut nişte fotografii, în noaptea aceea? Nici măcar nu m-am gândit la asta! L-am văzut pe

Ken sărind în aer şi eu... Respiră încet. Eu am ţipat! Nu e patetic? În loc să fi făcut ceva folositor, am ţipat.

– Chiar dacă îi fotografiai, echipamentul tău este îngropat sub alunecarea aceea de teren.

Alex făcu o grimasă:

– Nu înţeleg ce te-ar fi oprit să-l scoţi, dacă eraţi convinşi că barajul a fost sabotat! Aduceai macarale şi toate organizaţiile federale din ţară. Corect?

– Corect! Leopold zâmbi. Însă tu nu ai făcut fotografiile şi toţi experţii continuă să susţină că nu există niciun sabotaj. Nu au găsit nicio dovadă că elicopterul lui Nader a fost doborât. Tot ce avem este un atentat la viaţa ta. Ridică o mână. Nu vreau să minimalizez seriozitatea acestuia, înţelegi?!

– Ştiu! Leopold era un tip minunat şi fusese cât se poate de înţelegător şi plin de solicitudine în ultimele zile. Dovezile trebuie să fie acolo!

– Atunci poate că cei de la FBI le vor găsi. Telefonul sună şi el răspunse. O clipă mai târziu, îi întinse ei receptorul. Că tot vorbeam de lup! Bob Jurgens. Vrea să discute cu tine. Îţi aduci aminte de el? Ţi l-am prezentat la spital.

– De ce nu mi l-aş aminti? Nu eram chiar atât de rău lovită.

Şi-l amintea pe Jurgens foarte bine. Calm, politicos şi foarte dezaprobator.

Luă receptorul de la Leopold. Vocea lui Jurgens era la fel de dezaprobatoare.

– Înţeleg că n-ai avut prea mult noroc cu identificarea oamenilor care v-au atacat. Cred că ar fi mai bine să reconsideri oferta noastră de a te lua în custodie de protecţie. O casă sigură reprezintă, evident, soluţia. Chiar am locul care...

– Nu! Nu numai nu, ci, pe toţi dracii, nu! Mâna i se

încleştase pe receptor. De ce nu voia să o lase în pace? Poate că nu am fost suficient de clară. Arapahoe Junction nu diferă mult de ceea ce s-a întâmplat la WTC. Adună oameni ca aceştia şi lasă-i să-ţi schimbe viaţa, şi ei vor fi cei care înving.

– Îmi pare rău să te aud spunând asta! Sper că Leopold te poate convinge să te răzgândeşti. Vom păstra legătura.

Alex îi înapoie receptorul lui Leopold.

– Vrea să mă ducă într-o casă sigură şi să mă lase să mă învârtesc de pomană, în vreme ce el îşi termină investigaţia.

– Aşa am înţeles. Mie, personal, nu-mi pasă prea mult de agenţii ăştia FBI ca la carte, dar el pare să fie foarte minuţios şi a trimis acolo o echipă care să scormonească întreaga zonă unde s-a prăbuşit elicopterul.

– Zicea că speră să mă poţi convinge să mă ducă de aici. Te are la degetul mic cumva?

Leopold scutură din cap:

– Încercăm să lucrăm împreună, dar fiecare îşi face treaba în felul lui. Recunosc că mi-a telefonat şi mi-a sugerat să încerc să te conving. O casă sigură nu este o idee proastă.

– E o idee foarte proastă! Alex se ridică în picioare. Şi probabil luată împreună cu John Logan. Scutură din cap, când surprinse o expresie licărind în ochii lui Leopold. Şi tu crezi la fel?

– El a discutat cu mine. Nu m-am gândit că ai să continui cu asta. I-am spus că siguranţa ta se află pe mâini bune.

– Deci tu eşti răspunzător de acea Toyota albastră, care mă urmăreşte de azi-dimineaţă, de când am părăsit hotelul?

Leopold zâmbi:

– Nimicitoare! Dar de unde ştii că nu este cineva mai sinistru decât umila mea persoană?

– De aia ţi-am şi pomenit despre asta. Este o Toyota?

El încuviinţă, în vreme ce lua telefonul şi forma un număr:

– Ce culoare şi ce model de maşină folosim pentru supravegherea lui Alex Graham? Ascultă. Şi ce număr de înmatriculare? Îşi notă numărul. Mulţumesc. Îi dădu lui Alex o bucăţică de hârtie. Este una de-a noastră. Dacă bănuieşti că te mai urmăreşte şi altcineva, atunci ia telefonul şi sună-mă imediat.

– Nicio grijă! Vârî bucata de hârtie în geantă. Voi ţipa la cea mai mică licărire de pericol. Am încredere că poliţia îşi merită toţi banii din impozite. Mai ales când e vorba să-mi păstrez gâtul intact. Se îndreptă spre uşă. Mulţumesc pentru tot, detectiv!

– Şi eu îţi mulţumesc! Leopold o însoţi dincolo de uşa biroului, pe scări. Vreau doar să te văd urcându-te în maşina ta. Nu mi-aş dori să te fi înşelat în privinţa acelor impozite.

Alex se uită în oglinda retrovizoare, în vreme ce lua curba şi se apropia de Golden Nugget Hotel.

Toyota albastră se afla mereu în spatele ei, păstrând o distanţă discretă.

Întoarse la stânga, coborî rampa spre parcarea subterană şi parcă lângă uşa ascensorului. Aruncă o privire rapidă în jur, înainte să iasă din maşină şi apoi apăsă pe butonul liftului.

Brusc, deveni încordată.

O altă maşină cobora pe rampă.

Uşile ascensorului se deschiseră, ea păşi repede înăuntru şi apăsă pe butonul etajului şapte.

Nicio mişcare.

Apăsă din nou pe buton.

Maşina ajunsese pe ultima curbă a rampei.

Băgă mâna în poşetă, căutându-şi revolverul de calibru 38. La naiba, oare de ce uşile ascensorului nu...

Apăsă iar butonul.

Maşina de pe rampă îi apăru în raza vizuală.
Era Toyota albastră.
Scoase un oftat de uşurare şi dădu drumul pistolului, ca să îi facă semn cu mâna celui de la volan.
Acesta făcu şi el acelaşi lucru şi parcă la mică distanţă, în vreme ce ea apăsa pe butonul ascensorului încă o dată.
În sfârşit, uşile acestuia se închiseră.

Lester murmură o înjurătură, în vreme ce azvârlea aparatul de control prin radio pe scaunul de lângă el. Ce mama dracului se întâmplase? Decker îi promisese că uşile ascensorului vor rămâne blocate, dacă va răsuci comutatorul. Ar fi trebuit să ştie că e mai bine să nu ai încredere în nimeni altcineva decât în tine însuţi. Nenorocită încurcătură. Acum era nevoit să caute o cale de a pătrunde în camera de hotel a lui Graham.
Ieşi din Toyota albastră şi porni spre platforma liftului. Trebuia să se mişte repede. Apăsă butonul de chemare. Nu ştia cât timp îi rămânea, înainte să...
Uşile ascensorului se deschiseră.
– Iertaţi-mă.
Se răsuci să îl vadă pe bărbatul care cobora scările ieşirii de urgenţă.
– Urăsc să vă stric planurile, spuse bărbatul, pe un ton calm. Însă chiar nu vă pot lăsa să urcaţi în acest lift.
Rahat! Sticlete?!
Mâna lui Lester se strecură sub jachetă, spre tocul revolverului său Glock.
– Prea târziu!
Morgan îl împuşcă în cap.

Alex abia luase telefonul ca să o sune pe Sarah, când alarmele de incendiu de pe culoar începură să jelească.

Înțepeni. Era un pic prea convenabil? Un foc reprezenta cea mai minunată modalitate de a scoate pe cineva afară din camera de hotel. Sună la recepție. Ocupat.

Formă numărul lui Leopold de la secție.

– S-a declanşat alarma de incendiu la hotelul meu. Vrei să verifici dacă e justificată?

– O fac imediat! Leopold închise.

Ei bine, dacă alarma era justificată, nu va rămâne aici, să ardă de vie. Îşi luase deja geanta şi aparatul de fotografiat de pe pat, când sună telefonul.

– Pompierii sunt pe drum. Au sunat de la hotel şi au raportat un incendiu la o maşină din parcarea subterană, spuse Leopold, după ce ea răspunsese. A ajuns la rezervorul de benzină şi a explodat. Fumul a pătruns în sistemul de ventilație. Se tem că acolo se vor produce şi alte explozii, aşa că evacuează hotelul.

Alex se îndreptă spre uşă:

– Atunci am să ies de aici.

– Bună idee! Voi trimite un ofițer de poliție să se întâlnească cu tine în hol.

Pe culoar era puțin fum, însă acesta se umpluse cu oameni care se îndreptau spre scara de incendiu de la capătul coridorului.

– Pe aici! Un adolescent îi făcea semn cu mâna s-o ia înainte. Nu te speria. Sunt numai şapte etaje. Vom ieşi de aici.

Ea zâmbi şi încuviință:

– Sunt sigură de asta! Se îndreptă spre treptele de beton. Ia-o înainte. Voi fi bine.

– Nu, rămân cu tine.

– Joseph! O femeie de vârstă mijlocie îi făcea semn să vină. Nu vreau să fim despărțiți.

Adolescentul se încruntă:

– E singură, mami! S-ar putea să aibă nevoie de ajutor. Drăguţ copil!

– Du-te! spuse Alex. Vin şi eu. Promit să nu intru în panică.

– Joseph! Vocea mamei băiatului devenise ascuţită. Fusese împinsă lângă perete, când mai mulţi oameni năvăliseră pe scări de la ieşirile de urgenţă ale altor etaje.

– Bine! Bine! Joseph o apucă brusc pe Alex de mână şi o trase în jos pe scări. Vino! Trebuie să vii cu noi!

– Mă simt bine, într-adevăr. Tu nu... Încetă să se mai certe. Cel mai important lucru pentru ei toţi era să iasă de acolo.

Etajul cinci.

Fumul devenise mai dens.

Etajul patru.

Abia se putea mişca în mulţimea care se târa cu greutate.

Etajul trei.

– Rămâneţi pe loc, vă rog. Trebuie să urcăm scările. Era un pompier care îşi făcea drum în sus pe scări. Există un alt foc anunţat la etajul patru.

Alex se înghesui lângă perete, împreună cu restul oamenilor de pe scări.

Pompierul se aflase ceva mai jos, apoi apăruse lângă ea. Încercă să treacă pe lângă el, dar se opri brusc. Luptătorul cu focul avea ochi albaştri, reci, un chip aspru şi privirea preocupată, când îi privi faţa.

– Vă simţiţi bine, doamnă? Vă ard plămânii? Arătaţi de parcă aţi fi înghiţit fum.

– Eu nici măcar...

El se întinse şi o prinse de încheietură.

Căldură. Putere. Siguranţă.

Degetele lui i se deplasară spre partea interioară a încheieturii.

– Pulsul dumneavoastră a luat-o razna. Aveţi astm sau orice alte probleme respiratorii?

– Nu, nimic care...

Hristoase, se simţea ameţită. Genunchii i se îndoiră...

Dar el o prinsese.

– Nu vă temeţi, doamnă! Voi avea mare grijă de dumneavoastră!

Ochi albaştri, reci.

Nu, nu ochi albaştri reci! Ochi albaştri, de gheaţă...

Muzică.

Ravel. Îl recunoscu ca prin ceaţă. Îi plăcea Ravel. Şi tăticului ei îi plăcea. Nu se îngrijise de multe selecţii de muzică clasică, dar spunea că Ravel era plin de bubuituri.

Ca şi capul ei. Fir-ar să fie, îi pocnea.

– Deschide ochii! Ţi-am adus ceva care te va face să te simţi mai bine.

Alex deschise ochii încet.

Ochi albaştri. Pompierul cu ochi albaştri.

– Este doar aspirină. Ţinea un pahar cu apă şi două aspirine. Îţi vor face bine la durerea de cap.

– Votez pentru asta.

Înghiţi aspirinele şi apa şi îi înapoie paharul. Nu mai era îmbrăcat în uniforma de pompier. Purta o cămaşă roşie de flanelă şi jeanşi, dar exprima încă acel aer de totală încredere care o impresionase pe scări.

Brusc, deveni complet trează. Nu se mai afla pe scări. Zăcea pe o canapea. Privi în spatele lui şi văzu flăcările dansând vioi într-un uriaş cămin de piatră ce se căţăra spre un tavan cioplit, colţuros, care strălucea la lumina lor.

Categoric nu era o cameră de hotel.

– Unde mă aflu?

El puse paharul pe marginea mesei.

– Într-o cabană, în munți.

– Poftim?

– Situația se cam înfierbântase. Era necesar să te scot din peisaj pentru o vreme.

Alex se ridică în capul oaselor:

– Cine dracu' ești tu?

– Judd Morgan. Nu te îngrijora, nu sunt o amenințare pentru tine.

Şi se presupunea că ea trebuia să îl creadă? Chiar şi când fusese doar pe jumătate conştientă îşi dăduse seama de... Ce anume? Răceală, încredere, o prezență covârşitoare.

El încuviință, sesizându-i expresia:

– Luând în considerare compania din ultima vreme, nu mă mir că ești suspicioasă.

– Dar de ce dormeam? Mă simțeam absolut normal. Nu trebuia să fi căzut...

– Doar un sedativ inofensiv, dar care te-a scos din circuit atât cât era necesar să te iau de acolo în condiții de siguranță şi aceasta a reprezentat cea mai bună modalitate de a o face.

– Un sedativ? M-ai făcut knock-out?

El ridică din umeri:

– Aşa cum spuneam, cel mai inofensiv mod de a-mi duce treaba la capăt. Chiar şi durerea de cap va dispărea curând.

– De ce trebuia să o faci? Un anume enunț o readuse repede la realitate. Condiții de siguranță? Furia se transformă repede în şoc. Doamne Dumnezeule, eşti de partea poliției sau a FBI-ului? Le-am spus că nu voi duce mai departe... El negă, clătinând din cap. Atunci de ce dracu' ar dori să facă aşa ceva ?

– John Logan mi-a făcut o ofertă pe care nu am putut s-o refuz.

Ea îl privea neîncrezătoare:

– Te-*a plătit* pentru asta?

– Ei bine, nu mi-a spus să te iau de acolo. Doar să mă asigur că eşti în siguranţă şi că soţia lui va afla asta. Zâmbi. Din păcate, nu am putut face una fără cealaltă.

– Ticălosule! Răpirea este un delict federal!

El încuviinţă:

– Aşa am auzit şi eu. Traversă camera către chicinetă. Am pus un ostropel pe plită. Ar trebui să fie gata în cincisprezece minute. În caz că vrei să te speli...

– Nu vreau să mă spăl! Trebuie să ies de aici!

El scutură din cap:

– Îmi pare rău, nu-i cu putinţă. Habar n-ai unde te afli şi cheile de la Land Rover-ul de afară sunt la mine. Ai putea încerca să mergi pe jos, dar a început să ningă şi probabil că nu te vei apropia de primul semn de civilizaţie înainte să faci hipotermie. Se uită spre geanta ei care zăcea pe masa pentru cafea. Oh, ţi-am confiscat şi pistolul şi telefonul. Nu mi-am închipuit că fotografii poartă arme mortale, de regulă, dar ghicesc că munca ta te duce în locuri fierbinţi şi periculoase. Se apleca deasupra plitei. Cincisprezece minute!

Alex îl privea pe Morgan cu furie şi dezamăgire. Dorea să-l omoare.

– Te vor căuta. Leopold trimisese un ofiţer, să mă întâlnească în hol.

El încuviinţă.

– Nu sunt dispusă să suport asta! Nu vreau să fiu ţinută prizonieră de un oarecare fecior de târfă, ca să poţi câştiga câţiva dolari!

Judd nu-i răspunse.

Un alt gând îi trecu lui Alex prin minte:

– Iisuse, tu ai dat foc la hotel, nu-i aşa?

– Doar maşinii tale închiriate, din garaj. Am parcat-o suficient de departe de celelalte maşini, astfel că nu va cauza mai mult decât o problemă minoră.

– Doar? Problemă minoră? Continuă să descifreze scenariul. Tu trebuie să fi plănuit totul! Probabil că tu eşti cel care a anunțat pompierii! Aveai pregătită chiar şi o uniformă de pompier. De ce?

El nu-şi ridică privirea de la ostropelul care sfârâia:

– Întotdeauna am avut încredere în lucrul bine pregătit. Tatăl tău era pompier. Ştiam că trebuie să fii bănuitoare față de oricine, dar că te-ai încrede instinctiv în cineva care poartă uniformă.

O trecu un fior rece, amintindu-şi cât de în siguranță se simțise când îi atinsese încheietura, acolo, pe scări. El se gândise la toate şi venise cu un plan care trebuia să o atingă în cel mai vulnerabil punct.

Alex scutură din cap:

– Încă nu-mi vine a crede că Logan ar fi aprobat o răpire!

– Ți-am spus că el nu a aprobat-o. Face doar parte din înțelegerea potrivit căreia trebuie să-mi acopere orice acțiune pe care o consider necesară pentru a te proteja. Ridică din umeri. Exista şi o variantă ca tu nici să nu ai habar că mă aflu prin preajmă, însă când am văzut cum se prezintă situația, am ştiut că trebuie să te scot de acolo.

– Nu am nevoie de tine! Sunt protejată de poliție.

El clătină din cap.

– Sună-l pe detectivul Leopold. O să-ți spună el. Drace, s-au ținut după mine două zile! insistă ea.

– Cunosc! Toyota albastră. Doi ofițeri.

Ea încuviință:

– Unul chiar m-a urmărit aseară până la hotel.

El dădu din cap:

– Au ieşit din parcare, îndreptându-se spre secţie, în vreme ce tu te aflai înăuntru, în acea după-amiază. Toyota a fost scoasă din parcare la cincisprezece minute după ce tu ai intrat în secţie, dar nu mai erau aceiaşi oameni cei care o conduceau. S-au dus la hotel şi şoferul l-a lăsat pe partenerul lui să aranjeze ceva la ascensor, apoi s-au întors în parcare şi te-au aşteptat să ieşi.

– Cum?!

– Amândoi sunt foarte buni, adevăraţi profesionişti. Am fost impresionat.

Alex îl privea cu neîncredere:

– Vrei să spui că i-au ucis pe ofiţerii de poliţie care mă urmăreau şi le-au luat locul?

El încuviinţă:

– N-au avut nici timpul şi nici ocazia să îndepărteze cadavrele, aşa că îmi închipui că acestea încă se mai află în portbagajul Toyotei.

Ea scutură capul:

– Nu te cred!

– O vei face. Doar că îţi va lua puţin timp. De ce aş minţi?

– Habar n-am. După cum nu ştiu nici de ce mi-ai spune adevărul.

El se uită la ostropel.

– Zece minute! spuse, calm. Dormitorul tău este pe hol, la stânga. Nu am niciun fel de haine pentru tine, aşa că pune-ţi ceva din grămada din sertarul dulapului. Mă tem că am fost puţin cam nepregătit. N-am vrut să se ajungă la asta.

Ea se ridică încet în picioare:

– O să-ţi fac viaţa un iad. Ceea ce nu merită efortul tău.

– Poate că ai dreptate. Deja mi-ai provocat mai multe probleme decât îţi imaginezi.

– Minunat!

Alex îşi înşfăcă poşeta şi echipamentul de fotografiat, păşi pe hol şi trânti uşa dormitorului în urma ei. O clipă mai târziu, se spăla pe faţă în baia de alături. Se şterse cu prosopul pentru oaspeţi şi apoi se întoarse în dormitor şi se uită afară, la zăpada care cădea din abundenţă. Prin întuneric şi ninsoare, abia putea zări munţii.

Se îndoia că apa rece va reuşi să o facă mai vioaie sau mai aptă de a înfrunta situaţia. Încă se mai simţea nesigură din cauza sedativului. Oare ce dracu' îi dăduse?!

În regulă, să încerce să gândească. Întreaga întâmplare amintea ceva dintr-un serial de tipul „soap opera". Se îndreptă spre pat şi scotoci prin geantă. Nici pistol, nici telefon. Nimic care să semene măcar cu o armă, dacă nu lua în considerare pixul cu pastă.

Însă în bucătărie trebuia să existe cuţite.

Urâse întotdeauna să se gândească la cuţite ca la nişte arme. Poate că nu era necesar să folosească o armă. Morgan părea destul de inteligent ca să respecte o ameninţare. Se adapta situaţiei, în funcţie de împrejurări.

Logan. El era cel care îl angajase pe Morgan. El îl putea concedia. Aceasta era o altă cale pe care o putea explora.

Ei bine, nu putea rezolva nimic, ascunzându-se aici, în dormitor. Îl va înfrunta, va afla cât mai multe despre el şi apoi va găsi ea o cale să iasă de acolo.

Decker se uita la cele două ajutoare de la morgă, care băgau cadavrul lui Lester în dric.

Ce dracu' se întâmplase? Îl străbătu un fior rece. Nu mai conta ce se întâmplase. Femeia dispăruse. Lester era mort şi poliţia îl va identifica în câteva ore. Powers va fi furios.

În regulă, să gândească rapid. Să controleze nenorocirea. Să găsească un cârlig de care să se agaţe, să scape de

dezaprobarea şi pedeapsa care urmau. Trebuia să-şi salveze pielea.

Să găsească cârligul!

O porni grăbit înapoi, la hotel.

– Stai jos! Morgan puse un bol de ostropel aburind pe şervetul de pe masa din bucătărie. Trebuie să fii flămândă. Nu ţi-am lăsat mult timp ca să mănânci, înainte să declanşez alarma.

– Ceea ce a fost absolut iresponsabil. Cineva putea să fie rănit.

– A fost o acţiune necesară. Exista pericolul ca tu să fii cea rănită, dacă nu te-aş fi scos de acolo. Se aşeză, de partea cealaltă a mesei. Aşa că te-am scos! Mănâncă-ţi ostropelul!

– De unde să ştiu că n-ai pus ceva în el?

– Nu ştii! zâmbi el.

Alex ajunse la concluzia că acest lucru nu era posibil. Aşa cum îi spusese înainte, o putea ucide în orice moment, în vreme ce zăcea acolo, lipsită de apărare. Luă lingura şi o cufundă în ostropel.

– Cât timp am fost inconştientă?

– Nu prea mult! Îi oferi un bol cu chifle. Nu am de gând să îţi spun cât de mult, fiindcă vei începe imediat să calculezi cât de aproape suntem de Denver. Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine pentru mine!

– Voi pleca de aici! Un zâmbet îi dezgoli dinţii. Şi apoi mă voi asigura că tu şi Logan veţi fi pedepsiţi.

– Şi Logan? Doar nu vrei s-o faci să sufere pe prietena ta, Sarah!

– El nu avea niciun drept să... Însă nu exista nicio cale care să nu o rănească pe Sarah. Inspiră profund. Se va gândi

la Logan mai târziu. Nici nu sunt sigură că Logan e cel care te-a angajat!

– Ştiu, şi de aceea am să te las să vorbeşti cu el după ce mâncăm.

– Poftim?

– Situaţia se arată destul de dificilă. Va fi mai uşor pentru amândoi dacă mă crezi că mă aflu aici ca să te protejez, nu ca să îţi fac rău. Luă o înghiţitură de ostropel. Cu furia este în regulă, dar nu vreau să te temi de mine. Frica te secătuieşte!

– Dar nu mi-e frică de tine!

– Ba da, ţi-e frică! Se uită la ea cu o privire pătrunzătoare. Nu tot timpul. Vine şi pleacă, însă se află acolo.

– Şi cine eşti tu ca să analizezi... Se opri şi îl privi în ochi. Ar fi o prostie să nu fiu precaută cu cineva care tocmai m-a răpit.

– Fii precaută! Precauţia înseamnă deşteptăciune. Zâmbi uşor. Iar tu eşti foarte deşteaptă.

– De unde ştii? Îşi aminti remarca despre tatăl ei, pompierul. Ai reuşit să obţii un dosar despre mine.

– Şi care este foarte interesant de citit!

– Sunt bucuroasă că pot să te distrez.

– *Distrez* nu e tocmai cuvântul potrivit. Cariera ta te-a vârât în câteva situaţii cam dificile. A fost o minune că ai reuşit să scapi teafără până acum. Se ridică de la masă ca să aducă ceainicul cu cafea de pe tejghea. De exemplu, când ai tras în teroristul acela, în Iran, aş fi pariat împotriva şanselor tale de a ieşi vie din ţară. Ai acţionat greşit, încercând să-ţi păstrezi viaţa.

– Ca de pildă?

– Te-ai încrezut în cineva de la ambasadă ca să aranjeze să te scoată pe furiş. Ambasada este întotdeauna prea vizibilă. Ai aşteptat două zile, ca să te îndrepţi spre graniţă. Trebuia

să le dai timp teroriştilor să te găsească. Probabil că aceştia aveau o inteligență şi o conducere extrem de modeste. Îi turnă cafea în ceaşcă. Şi nici nu ți-ai ucis ținta!

– Nu sunt o criminală! Mă aflam acolo să fac un reportaj. Am tras în Al Habim în legitimă apărare.

– Şi fiindcă nu l-ai ucis, a venit după tine la Cairo. Dacă cei de la CIA nu te-ar fi pus sub urmărire, puteai să devii istorie.

– De ce crezi că m-au pus sub urmărire? Mă consideri tâmpită? Ştiam că Al Habim va veni să mă caute. Speram că cei de la CIA îl vor prinde şi vor fi în stare să scoată informația de la el.

– Excelent! Judd zâmbi. Dar, evident, Compania avea motive să îl vrea mort. Aşa că puteai la fel de bine să îl omori tu însăți şi să scapi pe toată lumea de necazuri.

– Asta este ceea ce am făcut?

– Fiecare caz este deosebit, dar eu prefer să rămân în viață şi întreg. CIA va reprezenta mereu o carte de vizită periculoasă. Acolo există prea mulți politicieni, cu prea multe agende de lucru învârtindu-se în jurul lor.

– Vorbeşti de parcă i-ai cunoaşte.

– Să zicem că sunt oarecum familiarizat cu ei. Duse ceaşca la gură. Am o imensă admirație pentru mulți dintre agenții lor, dar am descoperit că niciunul în afară de mine nu manifestă aceeaşi dorință de a-mi păstra sănătatea şi bunăstarea.

– Îmi pot da seama de ce! spuse ea printre dinți.

– Vai de mine, câtă amărăciune! Tu eşti tolerantă doar când te preocupă teroriştii?

– Nu sunt tolerantă cu nimeni care se amestecă în viața sau în libertatea mea! Îşi împinse scaunul în spate. Şi acum, vreau să vorbesc cu John Logan. Sună-l!

– Cum doreşti! Sunt surprins că ai aşteptat atâta. Îşi scoase telefonul mobil şi formă un număr. Logan? Judd Morgan.

Alex Graham vrea să-ți vorbească. Îi întinse telefonul, se ridică în picioare şi începu să strângă vasele. Trimite-l la dracu'! N-ar trebui să fiu singurul în suferință.

Ea îl ignoră.

– Logan?

– Îmi pare rău, Alex. Nu doream să fac asta.

Îi recunoscuse vocea. Până în clipa aceea, nu crezuse cu adevărat ceea ce îi spusese Morgan.

– Rahat! Zi-i ticălosului ăstuia să mă lase să plec!

– Nu o pot face! Ți-am spus care îmi sunt prioritățile. Sarah trebuie să se afle în siguranță şi, fiindcă tu nu te-ai dovedit rezonabilă, a trebuit să pun să fii...

– Răpită?

– Pusă la adăpost, în ciuda voinței tale.

– Şi ai impresia că o să mă împac cu asta? O să reuşesc să ies de aici şi, când o voi face, am să-ți creez atâtea necazuri, de o să ți se învârtă capul.

– Sunt sigur că o vei face, dar şi plin de speranță că între timp FBI va îndepărta de Sarah orice amenințare. Mă voi folosi de toate relațiile pe care le am ca să aflu cine erau acei bărbați de la barajul Arapahoe.

– Şi îți închipui că eu voi sta aici, sub supravegherea măgarului ăstuia, în vreme ce tu încerci să faci ceva ce nu poate nici FBI?

– Există o posibilitate. Am un prieten specializat în soiul acesta de informații.

– Un alt delincvent, ca Morgan?

– Nu, nu ca Morgan! Am înțeles că el are talente deosebite.

– Ca de exemplu răpirea!

– Nu se presupunea că se va ajunge la asta. Dar Morgan mi-a spus că situația cerea măsuri mult mai drastice decât plănuise.

– Şi tu ai fost de acord!

– După eveniment. El făcu o pauză. Zicea că era singura cale de a te ţine în viaţă şi a te ţine pe tine în viaţă e singura cale ca eu să o pot păstra pe Sarah în siguranţă. Acesta este unicul lucru important pentru mine.

– Pe Dumnezeul meu! Cine dracu' te crezi?

– Un bărbat care o iubeşte pe Sarah. Făcu o pauză. La fel cum o iubeşti şi tu, Alex!

– Ţi-am spus că nu voi încerca nimic care să o pună în primejdie în vreun fel. Ceea ce ai făcut tu depăşeşte orice limită. Se uită spre Morgan. Şi convinge-l pe acest... pe acest bandit să-mi dea drumul.

Morgan îşi înălţă sprâncenele:

– Bandit? Nu este un termen cam demodat?

– Spune-i să mă lase să plec, Logan!

– Nu pot face asta. Nu te îngrijora, te asigur că vei fi în perfectă siguranţă cu el. Nu reprezintă o ameninţare.

Alex ar fi râs, dacă nu ar fi fost aşa de furioasă. Ea nu ştia cu exactitate cine sau ce era Judd Morgan, dar putea fi considerat la fel de puţin ameninţător ca un şarpe cu clopoţei.

– Nu va mai reprezenta un pericol când mă voi afla la mii de mile depărtare de el sau când va fi în spatele gratiilor.

– Crede-mă, dacă aveam vreo îndoială în privinţa siguranţei tale, nu aş fi făcut niciodată o învoială cu el. Te-ai gândit că nu aş fi ştiut ce să-i răspund lui Sarah, dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva?

– Sarah se va supăra pe tine la fel de mult ca şi mine.

– Poate că da. Însă va rămâne în viaţă. El făcu o pauză. Şi tu la fel. Scopul scuză mijloacele.

– Pe dracu' le scuză!

– Nu sunt de acord. Ce altceva mai doreşti să-mi spui?

– Lasă-mă să plec!

– Altceva.

– Nu, fir-ar să fie! Vreau să... Nu folosea la nimic. Trase adânc aer în piept. Cum se simte Sarah?

– Minunat. Scrâşneşte din dinţi şi vrea să iasă. Mă bate la cap să încerc să aflu unde te-au ascuns cei de la FBI, ca să poată veni să te vadă.

– Du-te la dracu'! Închise telefonul şi îl privi pe Morgan. Şi du-te dracului şi tu, Morgan!

– Trebuie să fie foarte frustrant pentru tine. Judd traversă încăperea şi îi luă telefonul. Sunt sigur că Logan nu urma să te convingă că sunt Sir Lancelot, şi nu Jack Spintecătorul.

– Nu!

– Crezi că înţelegerea lui Logan cu mine nu include niciun pericol pentru tine?

– Poate că da!

– Şi că Logan, fiind atotputernicul care este, ar fi foarte supărat dacă eu aş rupe înţelegerea?

– Posibil.

– Atunci priveşte lucrurile în felul acesta. Dacă te-aş ucide şi te-aş îngropa în zăpadă, Logan ar veni după mine cu toată artileria grea. Nu îţi dă asta un sentiment de siguranţă?

Alex îl privi cu neîncredere:

– Ar trebui?

Judd oftă:

– Se pare că nu. Era doar o încercare. Puse farfuriile în spălătorul de vase. Dar îmi închipui că nu mai eşti la fel de neliniştită cum erai înainte de a vorbi cu Logan. Vrei cafeaua acum?

– Nu! Alex se ridică în picioare. Nu doresc de la tine nimic altceva decât să mă laşi să plec.

– Este posibil să obţii ceea ce doreşti.

Alex încremeni.

– Ce spui?

– M-am gândit la asta. Lucrurile nu s-au desfăşurat cum am vrut eu. Plănuiam să rămân în planul al doilea, dar a trebuit să mă fac vizibil la hotel.

– Sunt de acord.

– Nu, nu când te-am luat pe tine. Aceasta era necesar. Există însă camere video aproape peste tot, în hotelul acela. Am scos din funcţiune unele din garaj, dar n-am avut timp să mă ocup de camera din casa scărilor.

– Bun! În acest caz chipul tău se va afla la toate posturile TV din Statele Unite.

– Eram sigur că aceasta va fi reacţia ta ! Dar nu poliţia mă îngrijorează în momentul de faţă.

– Nu vrei ca lepădăturile alea să te ia drept ţintă şi pe tine?

– Oricum am o problemă.

Ochii lui Alex se îngustară:

– Şi l-ai putea trăda pe Logan, ca să o rezolvi?

– Hai să zicem că ar fi posibil să fac unele modificări la aranjamentul nostru.

Speranţa izbucni ca o flacără.

– Lasă-mă să plec şi voi uita că te-am văzut vreodată!

Judd scutură din cap.

– Nu-mi încalc cuvântul.

Judd o studie şi apoi zâmbi:

– Nu, cred că nu.

– Atunci lasă-mă să plec! Tu nu vrei încurcături şi eu voi fi una foarte mare pentru tine.

– E o făgăduială?

Zâmbetul ei era un rânjet, care abia îi dezgolea dinţii:

– Oh, da!

El chicoti:

– Pe Dumnezeul meu, aş fi dorit s-o cunoşti pe Elena. Cred că voi două aţi putea fi suflete-pereche.

– Nu mă interesează să-ţi cunosc prietenele.

– E bine. Ultima oară când am auzit-o, voia să-mi taie gâtul. Mi-este de ajuns una dintre voi, ca să mă lupt cu orice îmi va oferi viitorul.

Alex strânse pumnii:

– Ai de gând să mă laşi să plec?

Zâmbetul lui dispăru:

– Trebuie să iau în considerare toate posibilităţile. Cu multă vreme în urmă am învăţat că fiecare acţiune are efectul dominoului. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să accept această treabă. Acum, dacă te las să pleci şi eşti ucisă, faptul va avea un impact direct asupra mea. Unu: Logan o să încerce să-mi ia capul. Doi: oricine ar fi cel care se ţine după tine poate să mă considere o parte a ecuaţiei şi să mă ia drept ţintă. Trei: poliţia ar putea găsi de cuviinţă că sunt implicat în moartea ta şi va încerca să mă aresteze. Când am acceptat propunerea lui Logan, m-am pus într-o situaţie foarte precară şi nu va fi...

– Oh, de dragul lui Dumnezeu!

– Nu! De dragul lui Judd Morgan! Apoi adăugă: Asta tot încerc să-ţi spun. M-am considerat întotdeauna numărul unu.

– Ce surpriză!

– Îmi pare rău, nu toţi suntem eroi care aleargă în clădirile arzând.

– N-am făcut niciodată această greşeală.

– Deja ai făcut-o.

O casă a scărilor plină cu fum. Mâna lui strângându-i încheietura. Siguranţă.

– M-ai luat prin surprindere.

– Deoarece vrei să crezi în eroi.

– Aceştia există. Am cunoscut câţiva.

– Ca tatăl tău.

– Ca tatăl meu. Ea îl privi drept în ochi. Şi nu te voi ierta pentru că te-ai îmbrăcat şi ai pretins că eşti unul ca el.

– Nici nu-mi închipuiam c-o vei face. Îmi dau seama că acesta este, din punctul tău de vedere, un păcat capital. Judd ridică din umeri. Există însă păcate şi păcate. Am învăţat să le văd în perspectivă. Se întoarse spre spălătorul de vase. Spre exemplu, ar fi, într-adevăr, un mare păcat să permit ca un bărbat cu reputaţia şi talentul meu să fie doborât de acele canalii care au aruncat în aer barajul Arapahoe. Trebuie să mă asigur că nu se va produce un asemenea sacrilegiu.

– Nu contează dacă cineva este rănit!

– Oh, n-am spus asta! Zâmbi. Nu fac niciodată presupuneri, Alex! Nu trăim într-o lume în alb şi negru. Se întoarse spre ea. Acum, dacă eşti sigură că nu mai doreşti nimic altceva de la mine, cred că o să mă duc să studiez şi să lucrez ceva.

– Îţi plănuieşti următoarea crimă?

– S-ar putea. Sau poate că mă voi gândi la efectul dominoului.

– Ascultă-mă! Vocea ei vibra, impetuoasă. Trebuie să ies de aici! Bărbaţii aceia au ucis oameni nevinovaţi. Nu îi pot lăsa să scape. Nu vreau să îi las să scape. I-am văzut! E posibil să fiu singura persoană datorită căreia să fie pedepsiţi.

– Aceasta nu este responsabilitatea ta. Lasă-i pe cei de la poliţie şi de la FBI să se ocupe.

– *Este* responsabilitatea mea! Când se întâmplă un dezastru ca acesta, este responsabilitatea fiecăruia dintre noi. Nu poţi doar să stai deoparte şi să speri că cineva... Se opri şi clătină obosită din cap. Sau poate că poţi. Eşti aşa de afurisit

de rece. Te şi văd stând în fundal, temându-te să vii mai aproape, ca nu cumva cineva să te poată atinge.

– Ai vrea să-mi refuz asta? Mă simt foarte liniştit stând deoparte. Este locul în care intenţionez să rămân. Dădu să plece. Toată această emoţie trebuie să te fi extenuat. Ţi-aş sugera să te duci în dormitorul tău şi să dormi puţin. Probabil că încă te simţi ameţită, după sedativul acela.

– Aşteaptă! Alex îşi umezi buzele. Care sunt şansele să te răzgândeşti în privinţa înţelegerii tale cu Logan?

El păru să se gândească:

– Probabil că nu foarte mari. Însă posibilitatea există.

Îl urmări cu privirea, cuprinsă de o senzaţie de frustrare neputincioasă, în timp ce el dispărea din cadrul uşii şi intra în living.

Nu, nu neputincioasă. Ea *nu* va fi neputincioasă!

Traversă bucătăria şi deschise sertarul pentru tacâmuri.

În sertarul gol, se afla doar un bilet mâzgălit în grabă.

Îmi pare rău!

Să-l ia dracu'!

4

Uite înregistrarea! Am luat-o chiar înainte ca echipajul de poliție să-şi înceapă cercetările. Decker aşeză caseta pe birou, în fața lui Powers. Deşi nu-mi dau seama cât de mult ne poate folosi. Camera de supraveghere l-a prins din spate urcând scările, şi acest mare rahat de pompier aproape că şi-a ascuns fața când o căra pe Graham afară, prin ieşirea de la etajul al doilea.

– Era mai bine să ne fi fost de folos, spuse Powers, calm. Ai zbârcit-o! Am pierdut-o pe Graham şi ai lăsat FBI-ul să găsească trupul lui Lester.

– Nu m-am gândit că o să fie acolo! ripostă Decker, în defensivă. Eu mi-am făcut treaba.

– Atunci cineva nu şi-a făcut-o. Ceea ce este destul de rău. Luă caseta. Voi trimite asta la Washington, ca s-o examineze. Ar trebui să speri că o să-l poată identifica pe pompierul acela. El este cheia ca să o găsim pe Graham. Cu un bobârnac, îşi deschise telefonul mobil. Sunt gata să mă duc în iad, unde o să mă trimită Betworth, când o să audă de asta, dar poți paria că nu plec singur.

Decker îşi înălță bărbia, belicos:

– Nu mi-e teamă de Betworth!

– Nu?! Powers formă numărul lui Betworth. Dar ce zici de Runne? Dădu afirmativ din cap, când văzu că expresia de

pe faţa lui Decker se schimbase. Altă poveste, nu-i aşa? Eşti speriat ca dracu' de Runne!

– Nu sunt speriat! Numai că tipul e... sinistru.

– Ei bine, Betworth poate hotărî să se răzgândească în privinţa eliberării tale. În locul tău n-aş fi aşa de ţanţoş. Betworth îi răspunse la apel şi Powers adoptă intenţionat un ton optimist. Veşti bune, suntem pe cale să o găsim pe Graham!

Cretini!

Charles Betworth murmură o înjurătură, în vreme ce închidea telefonul.

Barajul Arapahoe fusese un coşmar încă de la început. Nu se atinsese ţinta principală şi „curăţenia generală" se dovedise a fi un dezastru. Se spunea că Powers este un profesionist competent, dar nu văzuse niciun semn de aşa ceva de-a lungul acestor ultime săptămâni. Sosise momentul să facă mutarea pe care voise s-o evite.

Formă rapid numărul de telefon al lui Danley:

– Trebuie să ne întâlnim diseară. Trebuie să facem ceva în legătură cu treaba de care discutam. Mă tem că suntem presaţi de timp şi trecem la planul B.

– Oare e înţelept?

Îşi înăbuşi iritarea. Danley devenise sperios în ultimele două săptămâni şi trebuia să îşi păstreze nenorocitul de calm.

– Nu cred că avem de ales. Uneori e necesară o asemenea îndrăzneală. Atâta timp cât tu şi Jurgens daţi ordinele corecte şi vă asiguraţi că ei le îndeplinesc, noi suntem la adăpost. Vorbim diseară!

Închise. Acest caz chiar cerea îndrăzneală. Nu exista niciun motiv ca să nu funcţioneze. Fuseseră făcute toate

pregătirile. Desigur, trebuia să telefoneze în Guatemala City şi să se asigure în privinţa lui Cordoba...

Un ciocănit discret în uşă, înainte ca aceasta să se deschidă:

– Îmi pare rău că vă deranjez, domnule!

Îşi ridică privirea ca s-o vadă pe Hannah Carter, secretara lui, care stătea, ezitând, în cadrul uşii.

– Ce este?

– Aveţi o întâlnire la Casa Albă, peste zece minute. Urmează să vă întâlniţi cu vicepreşedintele şi cu secretarul de Interne. Mă temeam că aţi uitat...

– Chiar am uitat! Se strădui să zâmbească, în vreme ce se ridica în picioare. Contez mereu pe tine ca să îmi salvezi fundul, Hannah!

– Am sunat-o pe secretara vicepreşedintelui şi i-am spus că aţi fost reţinut de oamenii de la mediu. Hannah îi zâmbi. În ultimele două luni el a avut dificultăţi în încercarea de a-i convinge să aprobe finanţarea infrastructurii noastre.

– Magnific! Tu ar trebui să te ocupi de treaba asta, nu eu! Am plecat.

Femeia roşi de plăcere, aşa cum îşi închipuise el. Considerase întotdeauna că merită să acorde câteva minute pe zi pentru a-i face pe oamenii din jurul lui să se simtă importanţi. A împrăştia miere reprezenta cea mai bună cale de a păstra controlul. Hannah lucra pentru el de zece ani şi nu ar fi găsit un funcţionar mai devotat. De obicei, mierea funcţiona şi în cazul lui Danley. Îl târâse după el cu laude şi complimente şi i-a trântit uşa în nas, odată ce s-a anagajat şi el în treaba asta.

Însă mierea nu era metoda pe care să o întrebuinţeze cu Powers, dacă acesta nu înceta să mai facă greşeli.

Poate că trebuia să îl trimită acolo pe Runne, să îi împingă puţin de la spate. Dacă ar fi putut să dea de ticălosul ăsta

arogant. Runne nu îi mai răspunsese de două zile la telefon şi chiar dacă ar fi catadicsit să ia legătura cu el era puţin probabil că ar fi acceptat să facă ceea ce îi ordona Betworth. Dacă Runne nu ar fi fost atât de bun, Betworth i-ar fi cerut lui Powers să se descotorosească de el şi să caute pe altcineva.

Nu, Runne era perfect! Îl alesese pentru că era foarte capricios şi fanatic. Betworth îl putea struni, până când se termina treaba. Nu era necesar să scape de el, câtă vreme Runne rămânea obsedat de vânătoare.

Stockton, Maine

Casa părea pustie.

Morgan însă era inteligent şi putea să-i fi întins o capcană.

Runne se mişca rapid şi în linişte peste frunzele răspândite pe pământ, în faţa ferestrei. Dezactivase deja sistemul de alarmă şi îi luase doar o clipă să taie geamul şi să descuie fereastra.

Întuneric.

Eşti acolo, Morgan?

Aşteptă.

Linişte.

Morgan plecase. Putea să o *simtă*. Îl încercă dezamăgirea.

Trecu peste pervazul ferestrei şi intră în cameră.

Picturi. Pânze. Atelierul lui Morgan. La fel ca atelierele din celelalte două case, unde nu reuşise să îl prindă.

Frustrarea şi amărăciunea urcau înlăuntrul său, în vreme ce se uita împrejur.

Morgan nu se deranjase să îşi împacheteze pânzele şi să le ia cu el, chiar dacă ştia că Runne îi va găsi ascunzătoarea,

la fel cum le găsise pe celelalte. Ştia că Runne nu le va distruge.

Să ucidă omul.

Să îi ucidă sufletul.

Să nu distrugă niciodată frumusețea.

Nu va aprinde luminile. Nu se va uita la picturi. L-ar îndurera prea mult.

Însă el cunoştea schița care se afla complet la vedere, peste tot unde o găsise. Morgan se asigurase că el nu le va rata.

Era acolo, lângă fereastră.

Nu voia să o vadă.

Ba da, voia! În acea clipă, nu îşi dorea nimic mai mult decât să vadă schița. Se îndreptă încet într-acolo. Pe măsură ce se apropia îşi dădea seama că de data aceasta nu era numai una. Erau nenumărate. Le luă şi le ridică pe rând în lumina lunii ce pătrundea prin fereastră.

Strâmbată. Obsedată. Pătimaşă.

Era fața lui, schițată iar şi iar. Fiecare portretizare dezvăluia mai mult decât următoarea. Îl făcea pe Runne să se simtă gol şi furios... şi trist. Îşi putea simți lacrimile curgând pe obraji. O să putrezeşti în iad, Morgan!

Nu mai putea continua. Viața era insuportabilă. Nu mai putea să îl vâneze, să fie atât de aproape şi apoi să îl scape printre degete.

Trebuia să moară.

Alex deschise cu precauție uşa dormitorului ei.

Era trecut de trei dimineața şi putea să vadă lumina ce se strecura de sub uşa biroului, dar nu se mişca nicio umbră de partea cealaltă. Era pentru a patra oară când verifica biroul şi totul părea neschimbat.

La dracu', poate că Morgan se aşezase în fotoliu sau pe canapea şi adormise.

Nu chiar.

Probabil că el asculta, aşteptând ca ea să facă o mişcare.

Ei bine, va face una! Ce avea de pierdut? Morgan nu îi dorea moartea, aşa că nu ar împuşca-o, dacă ar prinde-o. Trebuia să încerce mai întâi cu Land Rover-ul, să vadă dacă poate face contactul cu firele. Îşi petrecuse ultimele ore desprinzând o bucată din marginea de alamă a şemineului de marmură din dormitor, ca să îşi facă un şperaclu. Dacă asta nu va merge, o va lua în jos, pe munte, să vadă dacă se zăresc lumini sau vreo altă casă. Din tot ce aflase, Denver se afla la doar câteva mile distanţă.

Ceea ce ştia sigur era că nu mai putea aştepta. Trebuia *să facă* ceva!

Închise uşa şi se duse spre fereastra pe care o deschisese cu câteva minute în urmă. Ningea mai tare şi carpeta se umezise din cauza micului morman de zăpadă care se depusese deja.

Îşi înfăşură jacheta mai strâns în jurul trupului şi trecu peste pervazul ferestrei.

Alex reuşise să pornească Land Rover-ul.

Judd zâmbi şi lăsă jos pensula, când auzi huruitul motorului.

Deşteaptă femeie! Se întreba cum reuşise să deschidă portiera.

Auzi roţile maşinii scrâşnind în zăpadă, în vreme ce ea se îndepărta de cabană. Traversă camera spre dulap şi îşi puse jacheta şi mănuşile. Câteva clipe mai târziu, se deplasa cu greutate în josul muntelui, cu privirea aţintită la farurile ce se vedeau pe drumul din faţa lui.

Nu parcursese nici o sută de metri, când îi scăpă piciorul

şi alunecă. Se redresă, înainte să cadă, dar fiorul care îl străbătu nu se datora frigului.

Gheaţă!

Rahat!

Fir-ar să fie, ninsoarea era aşa de puternică, încât abia putea să vadă drumul.

Alex ridică piciorul de pe acceleraţie şi frână încet, dar chiar şi acea uşoară apăsare făcu Land Rover-ul să derapeze pe drumul acoperit de gheaţă.

Ea răsuci înnebunită volanul şi redresă maşina.

Dumnezeule, fusese cât pe-aci! Treizeci de centimetri mai mult, şi ar fi ieşit de pe drum, plonjând pe panta muntelui!

Respiră profund, încercând să-şi recapete calmul.

Nu era mare scofală. Trebuia doar să conducă mai încet. Acest Land Rover era un adevărat cal de curse, printre celelalte maşini, făcut anume pentru drumuri dificile. Îşi dorea doar să aibă mai multă vizibilitate. Odată coborâtă de pe munte, trebuia să...

Crengi de gheaţă se iviră din întuneric, blocând drumul.

– Nuuu!

Răsuci de volan, dar era prea târziu. O creangă sfărâmă parbrizul, în timp ce maşina patina pe gheaţă şi se oprea în copac.

– Iisuse!

Judd o rupse la fugă, când ajunse în dreptul curbei, alunecând şi căzând, şi apoi ridicându-se din nou în picioare.

Farurile Land Rover-ului străpungeau întunericul, dar maşina se oprise, cu volanul încă învârtindu-se, proptită în copacul prăbuşit. O creangă mare străpunsese parbrizul,

desfăcându-se, din cauza impactului, în aşchii subţiri ca un pumnal.

Un pumnal care intrase în trupul lui Alex şi o ţintuise în scaun.

– Asta trebuie că doare!

Despre ce vorbea el? Deja o durea, se gândea Alex, confuză.

– Mă auzi? Nu pot aştepta. Trebuie să te scot de aici. Am să rup creanga şi am să te eliberez. Voi încerca să fiu rapid, însă nu trebuie să te zbaţi, altfel te va sfâşia mai rău. Mă auzi, Alex?

– Te... te aud. Deschisese ochii, să vadă chipul din faţa ei.

Ochi albaştri de gheaţă. Gheaţă pretutindeni. Parbrizul spart se răspândise în jurul ei, ca nişte cuburi lucitoare.

Mâna lui se încleştase pe creangă.

Ea încremeni, când îşi dădu seama ce intenţiona să facă:

– Nu!

– Trebuie s-o fac! Trebuie să te duc înapoi, în cabană. Nu te pot lăsa şi să plec după ajutor. Ai putea muri de hipotermie, aici, afară.

– Doare...

– Ştiu! Mâna lui îi atinse uşor părul. Doare ca dracu'! Dar numai pentru o clipă, şi apoi nu mai doare deloc.

Siguranţă. Fum. Tati...

Nu, acesta nu era el. Tatăl ei murise.

Doamne, ce dor îi era de el...

– Alex, vrei să încerci să nu te zbaţi? Îi susţinu privirea. Voi avea grijă de tine. Îţi făgăduiesc că vei fi în siguranţă. Îţi promit că vei trăi, dacă mă ajuţi şi tu!

– Tăticule...

– Nu e tatăl tău, Alex!

Însă tatăl ei se afla acolo. Fum înțepător, câini salvatori, şi Sarah, care o îmbrățişa. Viața este importantă. Trebuia să îşi reamintească asta, altfel tatăl ei murise degeaba. Încuviință şi închise ochii:

– Fă-o!

Agonie.

– Am nevoie de un doctor, Galen! spuse Morgan, imediat ce acesta îi răspunse. Unul bun şi rapid şi care va trebui să îşi țină gura închisă.

– De ce?

– S-a întâmplat un soi de accident.

– Nu-mi place cum sună.

– Alex e rănită.

– Oh, rahat! Zi-mi că nu eşti tu cauza acestui „accident“!

– Nu pot face asta! Cred că o să fie bine, dar vreau să mă asigur că nu există niciun nerv afectat. Nu vreau s-o mutilez. Am nevoie de un doctor, să îi curețe şi să îi coasă rana. Unul care să nu insiste să o duc la spital.

– Ce i-ai făcut?

– Nimic peste care să nu poată trece... în cele din urmă!

– Pe Dumnezeul meu, Logan o să te ucidă!

– Va trebui să stea la rând. Deci, îmi trimiți un doctor?

– Lasă-mi cincisprezece minute.

Morgan se întoarse în dormitor şi se uită la Alex. Era palidă, încă inconştientă, dar pulsul îi era regulat. Ar fi trebuit probabil să profite de aceasta şi să se întoarcă la locul accidentului, să curețe drumul, pentru ca doctorul să poată ajunge la cabană.

Iisuse, ce palidă era!

La dracu'! Nu trebuia să facă nimic. Nu se va duce nicăieri acum. O să aştepte până când va fi posibil să o lase singură.

*

Judd Morgan stătea într-un fotoliu, lângă pat.

Îl mai văzuse acolo şi înainte, îşi dădu ea seama, ca prin ceaţă. De câte ori? De cinci? De şase? Nu îşi putea aminti. Dar fusese acolo, schiţând în blocul de desen, aşa cum făcea şi acum.

– Ce... faci acolo?

El îşi ridică privirea şi îşi aşeză blocul deoparte.

– Trebuie că te simţi mai bine, dacă te mână curiozitatea.

– Mai bine decât când?

– Ai avut febră în ultimele două zile. Doctorul spunea că organismul tău se luptă cu infecţia.

– Doctorul?

– Nu ţi-l aminteşti? Doctor Kedrow. L-am târât până aici, sus, ca să se ocupe de rana aceea urâtă din umărul tău.

Umărul drept îi era înfăşurat în bandaje.

O creangă ascuţită ca un brici trecând prin carnea ei.

– Acum ţi-ai amintit. Privirea îi era aţintită pe chipul ei. Eşti în regulă. Creanga ţi-a pătruns în umăr foarte sus. Nu e o rană care să îţi producă probleme ulterioare, dar s-ar putea să ai nevoie de o operaţie estetică, dacă vrei să scapi de cicatrice.

– Mă... doare.

– Aş zice că e un adevăr spus pe jumătate. Ai fost foarte curajoasă. M-ai impresionat.

– Nu vreau să fii impresionat... Îi era greu să pronunţe cuvintele. Vreau să mă laşi să plec.

– Vom discuta despre aceasta mai târziu.

– Vreau să vorbim acum!

– Eşti pe jumătate adormită. Mai târziu! Îşi luă iar creionul. Încearcă să mai dormi. Eşti bine. Eşti în siguranţă...

Îţi promit că vei fi în siguranţă.

Tati.

Nu tati.

Judd Morgan, care era ultimul om pe care ar fi trebuit să îl creadă sau în care să aibă încredere.

– Ce tot schiţezi?

El ridică privirea şi zâmbi:

– Aşadar, ţi-ai revenit! Cum te simţi?

Alex se gândi puţin, înainte să răspundă:

– Mai bine. Mai în putere.

– Şi rea ca dracu'?

– Sunt sigură că va veni şi asta! Nu chiar acum.

– Hai să-ţi dau o mână de ajutor. Se uită în jos, la schiţă, în vreme ce creionul continua să se mişte. Nu te condamn pentru ceea ce s-a întâmplat.

– Bineînţeles că nu! Nu m-aş fi aflat aici, dacă tu nu ai fi rupt creanga... El clătină din cap. E vorba de mai mult?

– Am doborât pinul acela ca să blochez drumul.

Ochii ei se măriră, din cauza şocului:

– Ce?

– Mi-am închipuit că probabil vei încerca să cobori muntele. Din tot ce am aflat despre tine, ştiam că nu voi reuşi să găsesc nicio modalitate de a te opri. Trebuia să descoperi tu însăţi că era imposibil.

– Aşa că ai încercat să mă ucizi, făcând în aşa fel încât să mă izbesc de afurisitul ăla de copac!

El clătină din cap:

– Un calcul greşit. Nu m-am aşteptat să intri în pinul acela. Trebuia să ai timp să îl vezi şi să opreşti. N-am ţinut seama de gheaţă.

– Calcul greşit?

– Acum eşti rea ca dracu'!

Era adevărat doar pe jumătate. Era atât de furioasă încât simțea că i-au luat foc chiar şi rădăcinile firelor de păr:

– Poți paria că sunt. M-ar interesa să ştiu ce ai fi făcut, dacă opream la timp Land Rover-ul şi o porneam pe jos.

– Veneam după tine. Sunt foarte bun la urmăriri.

Şedea perfect relaxat, dar şi-l putea imagina în pădure, rapid, încordat, gata să înşface prada. Nu-şi reprimă furia pe care o simțea.

– M-ai fi vânat ca pe un animal?

Judd tăcu o vreme înainte de a-i răspunde:

– Îmi pare rău. N-am intenționat să te rănesc.

– Ei bine, ai făcut-o, lua-te-ar dracu'!

Judd încuviință:

– Ceea ce înseamnă că ți-o datoram. Consider poziția aceasta foarte incomodă, dar poate că este în avantajul tău.

– Ticălosule!

– Cred că a sosit momentul să mă retrag. Ai nevoie de puțin răgaz, ca să te răcoreşti. Se ridică în picioare. Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare.

– Şi eu o să ți-o arunc în față.

– Asta-i OK! Am dus dorul unei mâncări bune şi pentru tine.

Alex şi-l amintea vag, stând lângă ea, dându-i cu lingura ceva fierbinte şi lichid.

– Dacă ar fi după mintea mea, ar...

– Şşşt! Ştiu! M-ai scuipa în ochi. Se îndreptă spre uşă. Şi aş merita-o. De obicei, nu comit greşeli din astea mari. Însă tu te-ai obişnuit să faci doar ce vrei.

– Aş vrea să te arunc în gol, de pe munte!

– Ceea ce ți-ar oferi doar o satisfacție temporară. Sunt sigur că te poți gândi la o țintă pe termen lung. Se uită înapoi,

spre ea, în vreme ce deschidea uşa. Poate ţi-ar fi de ajutor să afli că piesele de dominou cad în direcţia ta, chiar acum.

Ea încremeni:

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că ar trebui să dreg lucrurile. Am foarte puţine reguli după care trăiesc, iar tu te-ai împiedicat de una dintre ele. Înseamnă că trebuie să mă gândesc cum să-ţi ofer ce îţi doreşti şi să te ţin şi în viaţă.

Judd ieşi, înainte ca ea să aibă timp să îi răspundă. Oare la ce se referea? Chiar se aştepta să-l creadă că are mustrări de conştiinţă, pentru că era răspunzător de ce păţise? Ar trebui să fie o idioată, dacă s-ar dovedi atât de credulă! Tipul era un răpitor şi un bandit plătit. Un individ neîndurător, şi rece, şi fără...

Însă îl credea. Nu avea certitudini în privinţa mustrărilor de conştiinţă, dar el era un bărbat complicat şi cu o structură morală, probabil, la fel de întortocheată. Oamenii foarte puternici trebuiau să aibă un fel de reguli care să le dirijeze vieţile. Poate faptul că ea fusese rănită atinsese un fel de rezervor de umanitate de sub suprafaţa rece.

Sau poate că nu. Poate că el doar încerca să descopere o altă cale de a o controla.

Exista o singură modalitate de a afla. Să îl provoace. Să îl pună la încercare.

Iisuse, nu se simţea încă destul de puternică, pentru a-l provoca!

Trebuia să se scoale. Să se mişte!

Se ridică încet, cu grijă.

Umărul îi pulsa şi capul i se învârtea, din cauza ameţelii.

Să se ducă la baie. Să se spele pe faţă.

Se ţinu de noptieră, în timp ce se ridica în picioare.

Întuneric.

Trecuse un minut sau două şi ea stătea încă acolo, aşteptând să îi revină forţele. Inspiră profund şi încercă să se concentreze asupra a orice altceva, în afară de dorinţa de a cădea înapoi, pe pat.

Blocul de desen cu schiţe al lui Morgan fusese aşezat pe taburet, când acesta se ridicase din fotoliu. Era pus pe lat, dar putea să vadă că era schiţa unei feţe.

Vulnerabilă. Fragilă. Tulburată.

Era faţa ei.

Oare în felul acesta o vedea el? Ei bine, tipul avea câteva lucruri de învăţat despre ea. Nu fusese niciodată nici slabă, nici vulnerabilă. Putea să simtă valul de energie inundându-i trupul, în vreme ce adrenalina o invada. Dădu drumul noptierei şi se îndreptă spre baie.

Revenise în pat şi răsfoia paginile blocului de schiţe când Morgan intră în cameră, purtând o tavă.

– Invadarea intimităţii! Tonul îi era calm, în vreme ce aşeza tava pe noptiera de lângă pat. Te-aş putea da în judecată.

– Când toate aceste schiţe mă au pe mine ca subiect? Nu prea cred! Îl privi cu răceală. Trebuie să te fi plictisit foarte tare.

– Nu ai fost o companie foarte amuzantă. Trebuia să-mi fac de lucru cu ceva.

– Aceasta nu sunt eu. Închise blocul de desen cu schiţe. M-ai făcut să par... slabă.

El clătină din cap:

– Nu există slăbiciune la tine. Se întâmplă adesea ca un subiect să vadă într-un portret ceva de care se teme.

– Nu mă tem. Văd ceea ce ai schiţat tu.

El deschise blocul la prima schiţă :

– Te simţi rău. Eşti lipsită de apărare. Arătă spre linia

gurii. Dar aici se află putere. Şi vezi încordarea din linia maxilarului? Hotărâre. Nu renunţi la ea nici atunci când eşti cuprinsă de febră. Eşti un subiect foarte interesant.

Judd stătea prea aproape. Nu o atingea, dar îi putea simţi căldura trupului şi ea se încordă, instinctiv.

– Şi chiar nu simţi niciun pic de vinovăţie pentru că mi-ai făcut schiţe când eram neajutorată?

El zâmbi:

– Ai aflat ce ticălos neîndurător sunt. Iau ceea ce mi se oferă.

– Şi, de asemenea, ceea ce nu ţi se oferă.

– Adevărat. Dar nu m-am gândit niciodată la tine ca la o neajutorată. Îi luă blocul şi îi dădu o farfurie mică. Încetează să te mai gândeşti şi mănâncă-ţi sandvişul cu şuncă.

Judd făcu un pas înapoi şi ea scoase un oftat de uşurare. Era de-a dreptul stupid să fie conştientă de acea prezenţă fizică. Asta se datorase faptului că fusese rănită, iar forţa şi prezenţa lui se aflau într-un contrast puternic cu starea ei de slăbiciune.

Judd zâmbi:

– Mă gândeam eu că dacă preferi să mănânci cu mâna o să-ţi răstorni supa pe tine, în loc să o arunci pe mine.

Ar fi vrut s-o facă. Se simţea stângace şi vulnerabilă, chiar şi fără... Un gând neaşteptat îi trecu prin minte:

– Port o cămaşă de-a ta. Cum am reuşit să mi-o pun?

– Nu tu, ci eu! Se aşeză în fotoliu şi îşi puse picioarele pe taburet. Nu intra în atribuţiile doctorului şi nu am vrut să-l ofensez. Îmi pare rău dacă asta te supără.

– Nu mă supără. Este ultima dintre grijile mele. Muşcă din sandvici. Eram doar curioasă.

– Ar fi trebuit să îmi fi dat seama. O femeie care e în stare

să lege firele de contact ale unei maşini nu se lasă necăjită de un lucru aşa de neînsemnat ca nuditatea.

– Există prea multe feluri în care o persoană poate fi goală, nu numai cel fizic. Ea bătu uşor cu palma blocul cu schițe. Aceasta mă deranjează mai mult. Tu... te-ai băgat în viața mea.

– Ai un chip foarte interesant, dar îți promit că nu o voi mai face, fără permisiunea ta.

Alex îl crezu.

– Eşti foarte bun, pentru un delincvent.

– Este un compliment cam ranchiunos. Mă bucur că nu te-am dezamăgit, zâmbi el.

– Tu nu mă poți dezamăgi. Nu aştept nimic de la tine.

– Minunat! O ocară în toată regula! Se strâmbă. Aş vrea eu!

– Eşti un bun artist. Ceea ce face să fie chiar mai rău faptul că îți ignori darul pentru a săvârşi lucruri care rănesc alți oameni. Alex dădu din umeri. Nu că asta ar însemna ceva pentru mine. Fă ceea ce vrei, fii ceea ce vrei.

– Mulțumesc.

Ea ignoră ironia din vocea lui şi continuă:

– Atâta vreme cât îmi oferi şi mie acelaşi privilegiu şi mă laşi să-mi văd de drumul meu. Îl privi drept în ochi. Aşa că dovedeşte că nu m-ai mințit. Lasă-mă să plec. Suportă sau taci.

– Nu este deloc uşor. Toate acele cerințe pe care le-am menționat înainte sunt încă valabile. Ridică o mână, când ea încercă să-l întrerupă. Nu spun că n-aş fi dornic să găsesc o cale care să le ocolească. Mă aflu într-o situație delicată. Am făcut o înțelegere cu Logan şi nu doresc să o rup.

– Te temi de el?

– Nu! spuse el, calm. Mă tem de tine. Fiindcă există posibilitatea de a mă ucide.

– Nu vreau să ucid pe nimeni. Doresc doar să îi găsesc pe tipii care i-au îngropat pe toți acei bărbați, femei și copii la Arapahoe Junction.

– Știu. Și cum nu vei renunța până când nu-ți vei atinge scopul, nu vei fi în siguranță. Iar eu am promis să te țin în viață. Așa că nu am de ales. Trebuie să îi descopăr și să te scap de ei.

– Te aștepți să te cred că mă vei ajuta să dau de ei?

– Și să dispui de ei. După aceea voi considera că mi-am plătit datoria și tu îți vei urma drumul propriu. Termină-ți sandvișul și laptele. Avem treabă.

– Poftim?

– Perioada de refacere a luat sfârșit. N-ai reușit să îl identifici pe niciunul dintre bărbații de la baraj în baza de date?

Ea negă, scuturându-și capul.

– Ai vorbit cu portretistul poliției?

– Acesta urma să fie pasul următor.

– „Pasul următor“ se află aici. Tu îmi descrii trăsăturile și eu le pun pe hârtie. Vom avea chipurile și apoi vom obține numele.

Ea îl privi fix o clipă.

– Ce vrei să spui?

Judd se așeză și își deschise blocul de schițe:

– Poți fi al dracu' de sigură că o voi face!

– Favoriți mai lungi? întrebă Morgan.

– Nu! Însă fruntea era mai lată și părul dat pe spate.

Creionul lui Morgan se mișca iute pe hârtie.

– Ceva alunițe sau cicatrice?

– Nu-mi amintesc.
– Asta nu e admisibil!
– L-am văzut doar câteva secunde. Eram atentă la ceilalți bărbați, din afara elicopterului.
– Ți-ai amintit fețele celorlalți doi.
– El se afla în interiorul elicopterului. Era în umbră...
Elicopterul lui Ken transformat într-o minge de foc.
– Nu vrei să-ți amintești!
– Ia mai du-te...
El o ignoră, cu privirea ațintită asupra hârtiei.
– Spuneai că numai unul a tras. Ia-o din momentul în care el a ridicat mâna și a țintit cu arma.
– Nu-mi amintesc.
– Ce fel de armă era?
– Nu știu.
– Ce număr? Un Magnum? Un 38?
– O pușcă.
– OK, el ridică pușca. Urmărește linia de la țeava puștii până la țintă. Reușești s-o vezi?
Metal strălucind albastru, în lumina farurilor elicopterului lui Ken.
– O vezi?
– O văd.
– Atunci trebuie să fii în stare să îi vezi fața. Buzele?
– Subțiri.
– Pomeții obrajilor?
– Înalți.
– Cât de înalți?
– Fața lui este ca un fel de... în formă de diamant.
– Bine. Creionul îi zbura pe hârtie. Sprâncenele?
Ochi privind într-o parte, în vreme ce își fixa ținta cu pușca.

– Stufoase.

– Culoarea ochilor?

– Nu pot să îi văd. Cred că negri.

– Nasul?

– Drept. Scurt. Cu nările uşor dilatate.

– OK. I-am dat drumul. Acordă-mi un minut şi te voi lăsa să vezi, ca să facem modificările necesare.

Judd se aplecă deasupra blocului de desen.

În felul acesta au procedat toată după-amiaza. Morgan sonda şi punea întrebări şi o făcea să îşi amintească detalii pe care le uitase. Nu fusese uşor să lucreze la schiţele primilor doi bărbaţi, însă asupra celui din urmă ea aşternuse un văl.

Un văl pe care Morgan nu o lăsa să îl păstreze. Era neobosit şi concentrarea lui părea mult mai intensă, în vreme ce lucra la ultima schiţă.

– Ce-mi poţi spune despre gâtul lui? Cumva bărbie dublă?

– Nu! Linia era fermă, scurtă şi el... Ce s-a întâmplat?

Judd încremenise, cu creionul nemişcat, în vreme ce se uita la schiţă.

– Nimic. Doar mă asigur că n-am omis nimic.

Creionul începu să îi zboare din nou pe hârtie.

Câteva minute mai târziu, el ridică privirea spre ea.

– Ai răspuns bine!

– M-ai forţat s-o fac bine!

– Şi tu n-ai suportat.

– Nu! Ei bine, până la un anumit punct. Dar era necesar pentru mine să-mi reamintesc. Nu contează cât de mult doare. Era treaba mea. Se ridică şi se îmbărbătă singură. Eşti gata să îmi arăţi schiţele?

– Eşti pregătită s-o vezi? Zâmbi slab. La dracu', da, eşti. Întoarse blocul de desen. Trăgătorul!

Îl schiţase cu patul puştii apăsat pe obraz.

Ea tresări şi apoi se forţă să se concentreze asupra feţei acestuia:

– Pare prea... netedă. Faţa era subţire, însă se formaseră încreţituri în jurul ochilor, când s-a uitat într-o parte.

Morgan întoarse iar blocul şi începu să lucreze.

– Urechile?

– Apropiate de cap, cred. N-am văzut... Puşca era...

– Gândeşte-te la asta! Tonul îi era aspru, incisiv, poruncitor, în vreme ce creionul i se mişca pe hârtie. Ţi-ai amintit favoriţii. Trebuie să-ţi aduci aminte şi cum arătau urechile.

– O să-mi amintesc. Acordă-mi un minut!

– Zi-i repede! Eşti în priză!

– Pentru numele lui Dumnezeu, dă-mi o pauză.

Judd o privi.

– Asta vrei tu de la mine?

Duritate. Răceală. Cruzime.

Nu, nu voia de la el o pauză. Dorea exact ceea ce îi oferise. Inteligenţă. Dăruire. Hotărâre.

– La dracu', nu!

– Aşa mi-am închipuit şi eu.

Ea închise ochii, şi îşi aminti:

– Avea urechi mici, apropiate de cap, şi lobii erau plini, aproape rotunzi...

– Cred că ne-am apropiat cât de mult s-a putut. Morgan se ridică în picioare. Ne vom uita peste ele din nou, după ce vei trage un pui de somn.

– Nu am nevoie de un pui de somn. Mă pot uita la schiţe acum.

– Te poţi uita, dar le vei vedea? Au trecut şapte ore. Eşti năucită. N-a fost deloc uşor pentru tine.

– Nu! Privirea îi alergă peste schițe. Într-adevăr, au ieşit foarte asemănătoare cu originalul, Morgan! Ai de gând să i le trimiți lui Leopold?

– Poate că da!

– Poftim?

– Nu te enerva! Îi vom identifica. Există şi alte surse, care pot fi mai rapide. Se îndreptă spre uşă. Trage un pui de somn, până când le mai retuşez. Discutăm mai târziu.

– Vreau să discutăm acum! Mi-am pus fundul la treabă doar ca să le termini şi să le trimiți celor care pot să îi identifice pe tipii ăştia.

– Unul a fost deja identificat.

Ochii ei se măriră:

– Despre ce vorbeşti?

– George Lester. El era bărbatul care conducea Toyota albastră şi încerca să te scoată din circuit.

– Cum ai aflat cine era?

– I-am telefonat unui prieten, acesta a verificat şi a descoperit că poliția i-a luat amprentele digitale şi cea dentară. Fără doar şi poate, este George Lester, din Detroit. Foarte urât tipul ăsta ciudat, şi un lup singuratic. De asta a fost dificil.

– Amprenta dentară? Sună de parcă... Se opri. E mort?

Judd ridică din umeri:

– N-am ştiut că aveam nevoie de el.

– L-ai omorât?!

– Se ținea după tine. Ar fi fost doar o problemă de timp, ca să te prindă. Părea cel mai rezonabil lucru de făcut.

– Să ucizi nu este niciodată rezonabil!

– Îmi permit să nu fiu de acord. Însă de data aceasta nu a fost o mişcare inteligentă. Mă interesa doar să-l scot din calea ta, nu să îi găsesc partenerii. Acum va trebui să pornim de la numărul unu.

– De ce nu mi-ai spus şi mie?

– N-aş fi făcut decât să te supăr. Ai o inimă îngăduitoare. Nu l-ai ucis nici pe Al Habim, când te luase în cătarea armei! Părea cea mai eficientă cale de a te proteja.

Atât de degajat, atât de rece!

Judd se uită înapoi, în timp ce deschidea uşa:

– Ai dreptate, spuse, de parcă i-ar fi citit gândurile. Un fecior de târfă, rece! Dar în asemenea situaţii acolo sunt folosiţi bărbaţi ca mine. Probabil că vei mai descoperi câţiva, înainte să ne ducem.

Alex rămase privind uşa pe care Judd o închise în urma lui.

Era copleşită de şoc, confuzie şi un sentiment prevestitor de rău.

Acolo sunt folosiţi bărbaţi ca mine.

Însă ea nu cunoştea pe nimeni care ar fi îndrăznit să încerce să îl folosească pe Judd Morgan.

În regulă! Să se odihnească! Să gândească! Să analizeze situaţia. Să se hotărască dacă i-ar putea acorda măcar o fărâmă de încredere bărbatului care ucisese un om doar fiindcă era „eficace“.

5

Rahat!

Powers smulse raportul din fax, îl parcurse şi apoi formă numărul de telefon al lui Betworth.

– Tocmai a sosit din Quantico raportul despre bărbatul din casa scărilor, domnule!

– Morgan?

– Cum de aţi...? Uneori, se întreba dacă nu cumva ticălosul era vreun medium. Da. Au avut ceva probleme cu camerele video, altfel primeam mai curând identificarea. Vă aşteptaţi să se întoarcă aici?

– Există mereu o posibilitate. Nu credem că Morgan ar putea face legătura, dar nici nu putem fi siguri. Şi dacă ne luăm după dosar, niciodată nu ştii când urmează să sară Morgan. Însă nu mi-am închipuit că îşi va face apariţia imediat după prăbuşirea stăvilarului. Trebuie să îi pregătesc pe cei de la CIA să-l înhaţe, dacă tipul se hotărăşte să facă un pic de spionaj. Sunt puţin îngrijorat din cauza legăturii lui John Logan cu Alex Graham.

– Logan?

– A tras de toate sforile cu putinţă, pentru a o ţine pe Graham într-o casă sigură, după ce soţia sa a fost rănită. Şi tot Logan a fost cel care a încercat să obţină suspendarea

sancţiunii lui Morgan, cu câteva luni în urmă. Are multă influenţă. Am avut nevoie de mult timp ca să îl blochez.

– Îl ţinem pe Logan sub observaţie, de la dispariţia lui Graham. Se află la el acasă, în California, şi nu a încercat să ia legătura cu cineva.

– Ai fi în stare să îi monitorizezi telefoanele?

– În niciun caz! Are un sistem de securitate şi comunicaţie ultrasofisticat.

– Atunci îţi sugerez să găseşti o cale de a afla ceea ce ne trebuie. Am înţeles că este foarte îndrăgostit de soţia sa. La revedere, Powers!

– Am schiţele celorlalţi doi bărbaţi pe care i-a văzut Alex, la Arapahoe Junction! spuse Judd, imediat ce Galen răspunse la telefon. Am nevoie să afli cine sunt aceştia.

– Alex ţi-a dat descrierile? Ştii cât de înşelătoare poate fi memoria! Te poţi bizui pe ea?

– Da!

– Fără dubii?

– Fără dubii!

– Mi le poţi trimite prin fax?

– Mă gândeam că ar fi mai bine să vii şi să le salţi tu de aici.

– E o jumătate de ţară de traversat. De ce?

– Am nevoie de tine aici! Am un presentiment urât... I-ai spus lui Logan despre rănirea lui Alex?

– Încă nu.

– Foarte bine! Nu am nevoie de un Logan supărat, care să-mi stea în cale. Cât de repede poţi ajunge aici?

– Am plecat!

Galen închise.

Morgan se aşeză la masa din bucătărie şi scoase schiţele.

Puse deoparte două dintre ele, ca să se uite la cea la care lucraseră la sfârşit – trăgătorul. Respiră adânc şi apoi o ridică. Aproape că se trădase din cauza surprizei. Epuizat, cum era, îi permisese lui Alex să observe aceasta. Trebuia să fie mai grijuliu.

Grijuliu? Gândul i se păru rizibil. În clipa în care terminase acea schiță, îşi dăduse seama că siguranța dispăruse pe fereastră. Până atunci, încă mai existase o şansă ca ruperea barajului să nu aibă nimic de-a face cu Z-3.

În regulă, încă putea să dea înapoi şi să dispară. Să găsească o altă cale de a o ține pe Alex în viață.

Alex.

Ce dracu'? Îşi mai acordă ceva timp. Trebuia să retuşeze schițele acelea, în vreme ce Alex trăgea un pui de somn, şi să obțină aprobarea ei finală, înainte de a i le da lui Galen. Erau doar câteva ore până la sosirea acestuia. Galen nu irosea niciodată timpul, când se punea în mişcare.

– N-ar fi trebuit să te ridici! Morgan se sculase de pe scaun şi se îndrepta spre ea. De ce nu m-ai strigat? Te-aş fi ajutat.

– Mă simt bine. Trecu pe lângă el şi se duse lângă foc. Era un pic înfrigurată.

– Ai nevoie de timp ca să te vindeci, şi eu te-am presat prea tare astăzi. Eşti obosită şi probabil că temperatura corpului tău a scăzut. Ar trebui să încerci să dormi mai mult.

Alex îşi întinsese mâinile spre flăcări.

– Asta nu înseamnă că n-am dormit deloc. Tu ce-ai făcut?

– Am definitivat schițele, în aşteptarea lui Galen.

– Galen?

– Un prieten. Vine să ia schițele şi să se asigure că nu te-am ciopârțit.

– Ce treabă are el cu tine?

– Păi, nu are legătură cu filosofia ta. Nu se presupune ca fiecare să fie paznicul fratelui?

– Într-o lume perfectă, ori lumea aceasta nu-i perfectă. De ce ar fi acest Galen îngrijorat din cauza mea?

– El m-a recomandat lui Logan.

– Deci este vorba doar de simplu interes personal.

– Nu în totalitate. Galen este unul dintre băieţii buni. În general, este un ticălos cinic, însă când te place, vrea să îţi stea prin preajmă şi să îndrepte greşelile. A încercat să îndrepte chiar şi o greşeală făcută de mine. Zâmbi uşor. Oricine face greşeli!

– Dacă este prietenul tău, n-aş numi aceasta o greşeală.

– Există prieteni şi prieteni!

– Şi ce se presupune că înseamnă asta? Nu, nu-mi spune! Tu nu te vei apropia suficient de mult de cineva, ca să ţi-l faci prieten.

– Nu cu plăcere. Dar nici chiar eu nu sunt perfect.

– Cu ce se ocupă acest Galen? Este un delincvent, ca şi tine?

– Este specialist în informaţii. Are contacte peste tot în lume. El e cel care aranjează lucrurile şi netezeşte cărările care trebuie netezite.

– În mod legal?

– Uneori. Îi întinse schiţele. Uită-te la ele. Dacă necesită ceva schimbări, anunţă-mă!

Alex privi schiţele cu atenţie:

– Mie mi se par bune. Nu văd nimic care ar trebui schimbat. Habar n-am cum... Stai! Asta nu e exactă. Se uita la schiţa trăgătorului. I-ai desenat o cicatrice subţire pe obrazul stâng.

– Nu tu mi-ai spus s-o pun acolo?

Alex clătină din cap:

– Sunt sigură că eu... Poate că aşa am spus. Eram atât de obosită!

– Acesta e un adevăr spus doar pe jumătate! Erai extenuată!

– Îmi vine greu să îmi amintesc. Pare chiar...

– O pot şterge.

– Nu! Clătină din cap. Lasă-mă să mă mai gândesc la asta.

– Cum spui tu. Îi luă schiţele din mână. Le voi aşeza lângă perete. Am să-ţi fixez aparatul tău de fotografiat pe scaunul acesta. Mi-ar plăcea să le faci câteva fotografii schiţelor, înainte de a i le da lui Galen.

Alex încuviinţă:

– Straşnică idee! Traversă camera. Încă mai cred că ar trebui să îi dăm schiţele lui Leopold. Poate că tu ai încredere în Galen, dar eu nu am.

– Ei bine, în cazul acesta tu vei avea fotografiile, nu-i aşa? Galen are contacte în zone despre care Leopold habar n-are că există. Logan lucrează cu el la strângerea de informaţii de când prietena ta, Sarah, a fost împuşcată.

– Să presupun, deci, că şi el este un delincvent?

– Nu chiar! Judd termină de strâns schiţele. Nu Leopold. Moartea lui Lester va face ca lucrurile să devină foarte dificile pentru mine, în faţa autorităţilor. Nu contează că tipul era o scârbă şi un ucigaş. Nu va conta nici că el încerca să te omoare. Eu sunt cel care va zăcea în închisoare un an sau doi, aşteptând ca judecătorii să se pronunţe în cazul meu. Ei nu înţeleg un justiţiar.

– Nici eu. Alex se concentră asupra primei schiţe. Ai fi putut să suni la poliţie, în loc să-l ucizi pe Lester.

– Prea multă birocraţie! Oamenii care ucid nu se încurcă cu chestii din astea!

Ea dădu din cap a dezaprobare.

– Priveşte-o atunci în felul acesta: presupune că eşti fugărită de un asociat al unuia dintre acei piloţi-kamikaze care au distrus World Trade Center. Ai suna la poliţie şi ai avea încredere că justiţia îl va ucide pentru tine?

Fum, lacrimi, durere, şi o furie neputincioasă.

Alex făcu o fotografie.

– Nu înseamnă acelaşi lucru.

– Orice lucru care te loveşte în inimă reprezintă o excepţie de la regulile pe care le facem pentru noi înşine. Îţi aminteşti cum te-ai simţit în acel moment?

– În fiecare zi. În fiecare clipă. Făcu o ultimă fotografie şi se întoarse spre el. Am terminat. Poţi să împachetezi schiţele, ca să i le dai prietenului tău.

– Asta înseamnă că te-ai resemnat şi mă laşi să te ajut să dai de scârnăviile alea?

– Se pare că de unul dintre ei ai şi dat deja.

– Asta înseamnă eschivare.

Alex îi întâlni privirea:

– Nu m-am resemnat în nicio privinţă. Nu am încredere în tine. Mi-ai cerut să fac o treabă pentru tine şi am făcut-o. Dacă m-ai fi lăsat să plec, Leopold ar fi aranjat o şedinţă cu un portretist de la poliţie. Nu îţi sunt datoare cu nimic.

– N-am spus că mi-ai fi. Eu sunt cel care are o datorie de plătit. Înălţă din umeri. Şi asta mă face să mă simt stânjenit. Cu cât mai repede scap de ea, cu atât mai bine.

– Du-mă înapoi, în Denver. Nu vreau ajutorul tău şi, cu certitudine, nu îţi vreau compania.

– Crezi că te-ai putea lipsi de mine, câtă vreme îţi îngrijesc rana? Încă nu o poţi face singură.

Ea deschise gura ca să îi spună că nu, dar renunţă. Stătea

acolo, pe scaun, cu cămaşa descheiată, cămaşa lui, pe care o purta drept bluză de pijama.

– De ce nu? Tu eşti răspunzător pentru rănirea mea!

– Asta îmi place la tine: ai o inimă iertătoare! Desfăcu faşa şi ridică pansamentele sterile ce acopereau rana. Doctorul a făcut o treabă bună. Foarte curate, cusăturile. Nici eu nu le-aş fi putut face mai bine.

– Eşti la fel de bun ca medic cum eşti ca artist? îl întrebă ea, batjocoritor. Uimitor!

– Nu fi urâcioasă! Sunt un om cu multe talente. Nu mi-ar fi făcut plăcere să îți scot aşchiile şi să îți curăț rana, dar am destulă experiență de pe câmpul de luptă, ca să ți-o fi cusut.

Alex ar fi dorit să nu îl lase s-o atingă. Carnea o furnica, sub degetele lui. Nu în felul în care se întâmplase în casa scării de la hotel. Nu exista nici linişte, nici siguranță, de data aceasta. Era... senzual... tulburător.

Pesemne că el îi simțise starea de tensiune, fiindcă îşi îndreptă privirea spre chipul ei. Mâinile i se opriră pentru o clipă, înainte de a-i pune un bandaj nou peste rană.

– Pare să se vindece bine, după cum arată. Îi trecu faşa peste umăr. Ai grijă să îți iei în continuare antibioticele şi pastilele contra durerii.

– Bineînțeles! Nu sunt o masochistă. Îşi încheie nasturii cămăşii. O să mă fac bine cât de repede pot.

– Şi o să te poți răzbuna şi tu pe mine, la fel de bine ca tipii ăia răi?!

– Este greu să fac deosebirea între voi. Se îndreptă către dormitor. Mă duc să mai trag un pui de somn. Trezeşte-mă când soseşte Galen.

– O voi face. Nu o să mă întind la vorbă cu tine despre prilejul de a-l întâlni. Este cu adevărat un original.

La fel era şi Judd Morgan, se gândea ea, în vreme ce închidea uşa. Tare ca diamantul şi tot atât de strălucitor, fiecare faţetă strălucind cu putere şi înşelător.

Înşelător. Da, aceasta fusese o trăsătură constantă, de când îl văzuse prima oară pe Morgan, pe acea scară de urgenţă. Era o enigmă. Ea habar n-avea care va fi următoarea mişcare pe care acesta o va face.

Sau de ce.

Traversă încet camera şi se târî înapoi în pat. Se va bucura, când va dobândi mai multă putere. Stătuse în picioare mai puţin de treizeci de minute şi era dezgustător de slăbită. Poate că din cauza pastilelor...

Pastile?

Nu, nu se gândea că Morgan ar fi ţinut-o dopată pentru alt motiv decât durerea. Dacă ar fi intenţionat să o sedeze, ar fi făcut-o chiar din clipa în care o adusese aici de la hotel. Totuşi, nu putea fi sigură. Ei bine, tot ce putea face era să aibă răbdare până când se va simţi mai bine şi, între timp, să accepte orice ajutor îi oferea el. Să-l lase să fie la fel de misterios ca Sfinxul, pentru cât îi purta de grijă. Nu avea importanţă că el încerca să o păcălească, atâta timp cât ea nu avea încredere în el.

Să păcălească.

Brusc, deschise ochii:

– Oh, Iisuse!

– Ce dracu' se întâmplă? întrebă Galen, cu asprime, când Judd răspunse la telefon. Pe Dumnezeul meu, Logan se ţine după mine, de când am aterizat. Zicea că dacă nu vin eu după tine, o va face el. Se presupunea că o ţii în siguranţă.

– Este în siguranţă!

– Pe dracu'!

– De ce eşti atât de supărat? Ţi-am spus că rana nu e serioasă.

– Rana? Tăcere. Ai televizor acolo, la cabană?

– Da.

– Atunci deschide-l şi dă pe CNN. Abia mi-am luat maşina închiriată de la aeroportul Stapleton. Te sun din nou, când o pornesc la drum.

Galen închise.

Nu era bine deloc. Galen nu-şi pierdea sângele rece fără motiv.

Judd traversă camera şi deschise televizorul.

Morgan deschise uşa camerei lui Alex:

– Cred că ar fi mai bine să ieşi de aici şi să vezi ceva.

Ea se dădu jos din pat:

– Galen este aici?

– Nu încă. Însă trebuie să sosească din moment în moment. Judd păşi înăuntru. E mai bine să vii să vezi buletinul de ştiri, înainte să ajungă el aici.

– Buletinul de ştiri? Îşi coborî picioarele pe podea. Ce nu e în regulă? O cuprinsese panica. I s-a întâmplat ceva lui Sarah?

– Nu! Ţie ţi se întâmplă ceva! Haide!

Ea îl urma deja:

– Ce buletin de ştiri? Au descoperit cumva că Logan te-a plătit ca să mă răpeşti?

– Aş vrea eu! Se uită spre televizor. Fir-ar să fie! O altă reclamă comercială!

– Dă-o-ncolo de reclamă! Povesteşte-mi ce se întâmplă!

– Aş prefera să vezi asta tu însăţi. Probabil că nu ai să mă crezi. Ridică din umeri. În regulă, eşti urmărită de FBI pentru implicarea într-un posibil sabotaj la barajul Arapahoe.

Alex îl privi neîncrezătoare:

– Cred că glumeşti.

El negă, clătinând din cap:

– Jurgens a făcut un anunţ în această dimineaţă. Toate ştirile importante sunt despre tine.

Genunchii i se înmuiară şi ea se lăsă să cadă pe un scaun:

– Nu are sens! Eu sunt aceea care le-a spus tuturor că ruperea barajului trebuie să fie investigată.

– Conform spuselor lui Jurgens, Serviciul de Interne avea deja bănuieli că ruperea barajului nu a fost un accident. Nu au vrut să facă publice descoperirile lor înainte de a avea mai multe dovezi despre felul în care s-a produs sabotajul. Sunt aproape siguri că treaba este „opera“ grupării teroriste Matanza, iar tu ai fost în Guatemala, sediul lor central, cu doi ani în urmă. Cei de la CIA cred că atunci te-au recrutat. FBI a făcut un anunţ, după uciderea lui Ken Nader. Ai fost suspectă din clipa în care te-ai aflat la locul faptei.

Ea scutură din cap, uluită:

– Aş fi putut muri în acea alunecare de teren.

– Şi nimeni n-ar fi suspectat o presupusă victimă de implicarea în uciderea lui Nader?

– Dar atunci cum rămâne cu bărbatul care ne-a scos de pe drum şi a împuşcat-o pe Sarah?

– Însă nu s-au atins de tine. Ar fi absolut posibil ca acei complici ai tăi să fi aranjat atacul, ca să înlăture orice suspiciune că ai fi implicată în moartea lui Nader.

– Asta e o nebunie!

– De fapt, este o chestie foarte inteligentă!

– Nu mai înţeleg nimic! De ce FBI-ul ar... Ea trase adânc aer în piept. Trebuie să iau legătura cu ei şi să lămuresc lucrurile.

Judd clătină din cap:

– O mişcare proastă! Pariez că în douăzeci şi patru de ore ai fi moartă.

– Rahat! Discutăm despre o instituție aflată sub incidența legii. Poate că mă vor trimite la închisoare, până când voi reuşi să clarific încurcătura asta, dar nimeni nu se va apuca să tragă în mine.

– Nu, dar probabil vei considera mai convenabil să te sinucizi în celula ta – dacă vei ajunge aşa de departe. Pare mult mai probabil că te vor ucide, când te vor prinde. Rapid! Niciun martor!

– Vrei să spui că ar trebui să mă gândesc că FBI se află în legătură cu tipii de la baraj? Îşi duse o mână tremurătoare la gură. Şi mai există şi cineva de la CIA... Chiar nu pot crede!

– Nu este necesară o conspirație care să antreneze şi o altă organizație. Însă cred că cineva sus-pus trage sfori şi furnizează scenarii, ca să te poată prăji pe tine.

Ea clătină din cap:

– Nu pot să cred! Vorbeşti despre cetățeni americani care lucrează în fiecare zi pentru a proteja țara noastră.

– Ah, mai mulți eroi?

– Da! ripostă ea, sfidător.

– Eroii pot fi manipulați. Probele pot fi „plantate". Pariez că fiecare buletin de ştiri din următoarele câteva zile va prezenta vinovăția lui Alex Graham, dezvoltată cu tot dramatismul unui serial prost.

– Dumnezeule, cât de cinic eşti!

– Am fost acolo! Ştiu cum funcționează o asemenea treabă. Se îndepărtă. Am să fac cafea. Poate că vei avea nevoie de o zgâlțâitură de cafeină, după ce vei fi terminat de ascultat ce spun cei de la CNN.

Lui Alex i-ar fi trebuit ceva mai mult decât cafeină la sfârşitul acelor cincisprezece minute. Se simțea bolnavă şi

dezgustată. Hristoase, chiar şi fotografiile fuseseră răstălmăcite de către agențiile de ştiri, ca să pară incriminatoare! Recunoscu una făcută pe aeroportul din Guatemala City, în care arăta ca o moacă din albumul delincvenților.

– Nu este cea mai măgulitoare fotografie a ta! Morgan îi întinse o ceaşcă de cafea. Şi poate fi una transmisă şi retransmisă.

– Încă nu au venit cu o motivație care să explice de ce aş fi făcut asta.

– Cei de la Fox au câteva teorii. Amărăciunea pe care ți-a provocat-o moartea tatălui tău la World Trade Center se află în capul listei. Numeroşi oameni te-au auzit spunând că guvernul ar fi trebuit să acorde mai multă atenție informațiilor pe care le-a primit înainte de 11 septembrie.

– La dracu', da!

– Iar prietenii şi salariații spun că tu te-ai schimbat după moartea tatălui tău.

– Nu s-a schimbat oricine după 11 septembrie?

– Da, dar noi vorbim despre tine.

– E ridicol. Îşi umezi buzele. Şi eu sunt jurnalistă. Cunosc oamenii din categoria mea profesională. Nu se vor lăsa păcăliți. Obişnuiesc să ia în considerare propriile lor investigații.

– Dar până atunci ai putea fi o ştire moartă. Accentuă cuvântul *moartă*. Îşi vor pune ei fundurile la treabă ca să descopere că tu erai nevinovată?

– Poate că da!

– Dar poate că nu. Fiecare zi înseamnă o ştire nouă. Mai bine te-ai concentra asupra... Îl întrerupse un ciocănit în uşă. Era şi timpul. Se îndreptă spre intrare. Galen?

– Ai nimerit-o al dracu' de bine! Dă-mi drumul înăuntru!

Morgan descuie uşa şi se dădu într-o parte:

– Ţi-a luat destul de mult.

– Tu eşti cel care a decis să se mute aici sus, la capătul lumii. Îşi îndreptă privirea spre Alex. Salut, sunt Sean Galen!

Galen era un bărbat în jur de patruzeci de ani, cu părul negru tuns scurt şi ochi negri scânteind de vitalitate. Chiar şi mişcările îi erau încărcate cu electricitate.

– Am auzit că idiotul ăsta a făcut să te pocneşti rău. Cum te simţi?

– Mă simţeam mai bine înainte să constat că sunt un fel de fugară.

– Eh, asta a venit ca un şoc şi pentru noi. Îşi scoase jacheta şi o aruncă pe un scaun. Logan face spume la gură.

– Atunci lasă-l să-şi îndrepte ceva din furie spre Jurgens, spuse Alex. Dacă Logan are atâta influenţă, spune-i să mă scoată din încurcătura asta!

– Crede-mă că încearcă. Se uită spre ceaşca lui Alex. Zi-mi că în aia e cafea fierbinte! Nu aşteptă un răspuns, ci se îndreptă spre chicinetă. Elena n-a fost încântată că a trebuit să plec. Nu sunt mulţumit de tine, Judd!

– Rana lui Alex este greşeala mea. Pledez nevinovat pentru orice altceva. În plus, Elena nu are nevoie de tine. Poate controla orice situaţie. Copilul va fi o felie de tort pentru ea.

Elena? Alex îşi amintea vag că Morgan îi menţionase numele. Femeia care dorise să-i taie gâtul... Deşteaptă femeie.

– Şi ce face Logan ca să îndrepte toate astea?

– I-a telefonat lui Jurgens şi se află în legătură cu cei de la Siguranţa Naţională. Până acum, aceştia nu au un răspuns foarte sigur.

– Şi-or fi dat seama că este o greşeală.

Galen se uită la Morgan.

– Greşeală?

– Propune tu!

– Iată ce gândesc eu: prăbuşirea barajului are, probabil, vreo legătură cu guvernul.

Morgan încuviinţă.

Amândoi o ignorau.

– Sau poate că este o greşeală pe care aş putea-o repara, dacă aş găsi pe cineva care să mă asculte. Poate că cineva energic din Departament dezvoltă această teorie despre mine şi ei aleargă după ea.

Cei doi o priveau.

Îşi încleştă pumnii.

– Fir-ar să fie, aceasta nu poate fi o conspiraţie!

– Nu, însă are mai mult sens decât o greşeală birocratică. spuse Morgan. Şi-au slobozit toţi câinii pe care îi au, Galen?

Galen încuviinţă:

– După Logan, au pornit la vânătoare de vrăjitoare şi nimeni nu-l ascultă.

– CIA este implicată. Cât de sus?

– Danley a răspândit ştirile despre recenta descoperire a legăturii lui Alex cu Matanza. Nu te poţi duce mai sus de atât. Îl ştii pe Danley?

Morgan scutură din cap:

– Omul meu de legătură din CIA era Al Leary. Însă Leary era al naibii de ambiţios şi pariez că Danley îl are la degetul mic. Se gândi o clipă. Ceea ce nu poate fi rău pentru noi. S-ar putea să cunoască... Clătină din cap. Mai târziu. Nu avem timp pentru asta. Aşa cum îţi spuneam când mi-ai telefonat, trebuie să o scoatem pe Alex de aici. Doctorul acela pe care l-am chemat s-o îngrijească nu e genul care să se bage într-un asemenea cuptor încins. O să ia legătura cu poliţia în clipa când va vedea o fotografie şi va face imediat legătura. Ai găsit un loc pentru ea şi ai aranjat cu elicopterul?

Galen încuviință:

– Am telefonat din mașină, când veneam încoace.

– Așteaptă un moment! Alex se ridică în picioare. Voi nici nu mă ascultați. Care parte din ceea ce am spus nu ați înțeles-o? Nu am de gând să fug și să mă ascund.

Galen și Morgan se uitară unul la altul.

Morgan ridică din umeri:

– Eu mă așteptam la asta. Din păcate, este o idealistă. Vrea să creadă că băieții buni sunt întotdeauna buni.

– Drăguț! Galen îi zâmbi lui Alex. Și mie mi-ar plăcea să cred asta. Dar e mai bine să nu pariezi.

– Ce vrei să spui?

– Lasă-ne să te ducem într-un loc mai sigur și apoi vom începe un dialog cu cei de la FBI.

Alex ezita.

– De ce nu? o întrebă Galen. Dacă noi ne înșelăm, îți dau voie să ne tragi de nas, pentru bănuielile noastre josnice. Dacă avem dreptate, tu vei rămâne în viață și vei putea trage șuturi. Ochii îi scânteiară. De preferat nu în noi.

Situația aceasta era atât de bizară, încât se putea întâmpla orice. Nu strica să fie precaută:

– În regulă! Se îndreptă spre dormitorul său. Lasă-mă să-mi iau hainele și vom pleca de aici.

– Minunat! Galen, tu telefonează și spune pilotului elicopterului de unde să ne ia. Morgan se duse spre birou. Eu voi coborî până la capătul drumului și voi sta de pază.

– Vorbești de parcă s-ar putea să fim asediați! spuse Alex, cu sarcasm. La cât sunt eu de îngrijorată, aceasta mi se pare doar o măsură de precauție. Nu are nimic cu... Morgan ieșise din birou, ținând în mână o pușcă. Ce ai de gând să faci? Arăți de parcă te-ai duce la război! Nu vreau să fie nimeni rănit și nu doresc să particip la nicio acțiune violentă.

– Tu nu eşti invitată! Morgan se îndreptă spre uşa din faţă. Şi, dacă asta te face să te simţi mai bine, voi încerca să nu rănesc pe nimeni prea rău. Nu eu voi fi acela care începe războiul.

– Iei Land Rover-ul? îl întrebă Galen.

Morgan scutură din cap:

– Merg pe jos. Vom lăsa luminile aprinse şi Land Rover-ul pe drumul de acces. Vreau ca locuinţa să pară ocupată. Mă întorc aici de îndată ce văd elicopterul.

– Mi-a făcut plăcere! spuse Galen către Alex, când uşa se trânti în urma lui Morgan. Zi-mi dacă ai nevoie de ajutor, ca să te îmbraci.

– Mulţumesc, nu!

Probabil că înnebunise, acceptând să meargă împreună cu el, se gândea Alex, intrând în dormitor şi începând să se îmbrace. Nu-l cunoştea pe Galen, nu avea încredere în Morgan, iar pentru Logan ea era doar un pion. Nu credea că cineva de la FBI conspira intenţionat împotriva ei. Aşa că de ce dracu' ar fi avut încredere în argumentele lor?!

Waco. Ruby Ridge. World Trade Center.

Agenţiile guvernamentale care făceau greşeli puteau provoca tragedii. Doar aceasta explica faptul că ea evita orice confruntare, până când se va afla în situaţia de a demonstra tuturor cât de ridicole fuseseră bănuielile lor.

Îmbrăcă pantalonii, bluza groasă, ecosez şi îşi luă jacheta. Galen va trebui s-o ajute să le îmbrace. Umărul rănit îi provoca destulă durere, ca să nu se pedepsească şi mai mult.

Galen răsfoia schiţele, când ea ieşi din dormitor.

– Sunt foarte detaliate. Ai o memorie bună.

– Nu sunt nişte chipuri pe care să le poţi uita! Morgan a insistat să-mi amintesc chiar şi cel mai mic amănunt. M-a

pisat până când am fost gata să arunc în el cu blocul de desen. însă a făcut o treabă excelentă. Este deosebit de talentat.

– Da, este. În multe domenii. Un om bun la toate, un adevărat maestru.

– Inclusiv ca asasin! Mi-a spus că l-a ucis pe George Lester.

– Înainte ca George Lester să te poată ucide pe tine.

Ea îşi aminti şocul pe care îl simţise când îl văzuse pe Morgan ieşind din birou cu puşca în mâini. Părea în largul lui cu arma aceea, de parcă ar fi reprezentat o extensie a trupului său.

– Dar mă gândesc că a fost prea uşor pentru el. Viaţa unui om este preţioasă. A o distruge ar trebui să fie dificil, dacă nu imposibil. Traversă camera şi se opri în faţa lui Galen. Poţi să mă ajuţi să îmbrac cămaşa?

– Bineînţeles. Lăsă schiţele, o ajută să îmbrace cămaşa şi să o încheie repede la nasturi. Sunt sigur că, după părerea ta, nu înseamnă că el ar fi....

– Nu are importanţă ce înseamnă. S-a întâmplat! Şi nu s-ar fi întâmplat, dacă nu m-ar fi adus aici. Îi aruncă o privire dură. Şi tu eşti la fel de vinovat, pentru că l-ai angajat.

El se prefăcu că tremură:

– Temperatura a cam scăzut cu câteva grade aici! Lasă-mă să te ajut să îţi pui haina asta.

– Fecior de târfă!

Morgan înjură cumplit, în vreme ce se uita prin binoclu la caravana de maşini din vale. Erau două maşini de poliţie, urmate de cel puţin patru fără semne distinctive.

Formă repede numărul de telefon al lui Galen:

– Ieşi dracului de acolo! E prea târziu pentru elicopter. Tipii sunt pe drum. Şase maşini.

– O să modific planul, să ne ia din vale. Acum ne îndreptăm spre maşină. Ar trebui să ajungem unde eşti tu în câteva minute.

– O să intri direct în ei, dacă ţii să cobori muntele. E un pâlc des de copaci la o milă mai jos de cabană. Ascunde-te în tufişuri, până când trec de tine.

– Tu unde ai să fii?

– Îţi voi păzi spatele!

Judd închise.

– Şase maşini? repetă Alex, ca un ecou, când ajunseră la pâlcul de copaci. Ca să mă captureze pe mine?

– Evident, eşti o persoană foarte periculoasă, rosti Galen pe un ton egal, în vreme ce se întindea după telefon. O schimbare de plan, Dave! spuse el, în telefon, după ce formă repede numărul. Vino cu elicopterul în vale. Dă-ne cincisprezece minute. Închise şi i se adresă lui Alex: Nicio problemă.

În ceea ce-o privea exista un număr mare de potenţiale probleme:

– Unde e Morgan?

El arătă către pinii care îi înconjurau:

– Undeva pe acolo. Are o atracţie deosebită pentru copacii căţărători, deşi pinii nu se numără printre preferaţii săi. Nu oferă suficientă acoperire.

– Nu vine cu noi?

– Probabil.

– Ce vrei să spui cu asta? Vine sau...

– Iată-i că sosesc! murmură Galen, cu privirea aţintită

asupra drumului. Aş spune că se deplasează cu multă hotărâre, nu eşti de aceeaşi părere?

Nu era nicio îndoială în privința aceasta, gândi Alex, tulburată. Caravana de maşini urca repede pe drumul spre cabană. Numărul mare de maşini o înspăimânta. Ce naiba se petrecea aici?

Maşinile se apropiară şi apoi trecură de pâlcul de copaci unde se ascunseseră ei.

– Le mai dăm câteva minute! Galen porni maşina. Par destul de concentrați asupra misiunii lor.

Iisuse, ea era acea misiune! I se părea macabru.

– În regulă, să ieşim de aici. Galen porni maşina şi ieşi dintre copaci. Dacă vor proceda corect, ar trebui să coborâm muntele înainte ca ei să intre în cabană.

– Şi ce înseamnă să procedeze corect?

– Să strige să te predai, să înconjoare locul, să arunce câteva grenade cu gaz lacrimogen. Operațiunile standard. Astea toate iau ceva timp.

– Gaz lacrimogen? Pentru numele lui Dumnezeu, e ridicol! Nu există nicio justificare că aş fi atât de periculoasă încât mandatul...

Vibrația care zgâlțâi maşina sosi cu o secundă înainte de a se auzi zgomotul unei explozii.

Privirea ei zbură spre oglinda retrovizoare. Cabana din vârful muntelui era înghițită de flăcări.

Galen apăsă pe accelerație.

– E clar că au hotărât să nu joace corect.

Alex nu îşi putea lua privirea îngrozită de la cabana care ardea.

– Dacă m-aş fi aflat acolo, nu aş fi avut nicio cale să ies şi să mă predau.

– Şi asta îți spune ceva?

Ea nu putu să îi răspundă. Tot ce reuşea să facă era să se uite, cu o fascinaţie neputincioasă, la flăcările care devorau cabana.

– Dumnezeule mare, Jurgens, de ce n-ai aşteptat? Leopold îşi aţintise privirea îngrozită asupra clădirii în flăcări. Nu i-ai dat nicio şansă.

– M-ai auzit strigând şi cerându-i să se predea! ripostă Jurgens. Nu ai văzut puşca aceea îndreptată spre noi, de la fereasta din dreapta uşii?

– Nu!

– Eu da! De la doctorul care ne-a sunat am aflat că exista încă cel puţin un criminal. Nu puteam şti cine altcineva mai era acolo, înăuntru, cu ea.

– Aşa că ai aruncat o rachetă!

– Trebuia să mă asigur! Nu avem niciun fel de acoperire pe aici. Suntem ca nişte raţe aşteptând să fie vânate. Trebuia s-o fac.

– Ar fi trebuit să îi dai o şansă!

– Ea le-a dat acelor oameni de la Arapahoe Junction vreuna?

– Deci ai condamnat-o înainte ca ea să fi ajuns în faţa judecătorilor!

– Ei bine, dacă ea s-a aflat înăuntru, nu va mai fi nevoie de o cheltuială cu procesul. Se încruntă. Poate că îmi va lua ceva timp, înainte să fiu în stare să intru şi să o caut. Mai bine am verifica zona, să ne asigurăm că nu ne vor scăpa.

– O s-o urmăreşti şi o s-o împuşti?

– Îmi fac doar datoria! Jurgens zâmbi sardonic. În zilele astea, ţara noastră este foarte conştientă de cât de vulnerabilă a devenit şi oamenilor nu le place aşa ceva. Doresc să îi lovească şi ei pe cei care le fac rău. Care parte crezi că va

atârna mai greu în balanță în fața cetățeanului american, când toate detaliile referitoare la crima lui Graham vor ieşi la lumină?

– De unde ştii că vor ieşi?

– Este o certitudine! Noi avem mai multe dovezi decât am dezvăluit mass-mediei.

– Sau nouă?!

– Vi le-am fi împărtăşit, dacă Graham s-ar fi predat de bunăvoie. Se întoarse spre agentul de lângă el. Ia patru oameni şi cercetați drumul şi tufărişurile. Nu le dați nicio şansă! Sunt criminali care... Ce dracu' e asta?

Vibrația metalică de motoare fu urmată de apariția unui elicopter, venind prin trecătoare. Aparatul de zbor se roti şi apoi începu să coboare în valea de dedesubt.

– Nu-mi place asta! Jurgens alergă spre maşina lui. Leopold, iau una dintre maşinile voastre. Tu vino încoace. Poate vom avea nevoie de tine... Voi, ceilalți, îngrămădiți-vă în celelalte maşini şi să mergem acolo!

– Cară-te! spuse Leopold. Nu primesc ordine de la un pistolar fecior de târfă, care...

– Fă cum vrei!

Jurgens sări la volanul unei maşini şi vehiculul țâşni înainte de îndată ce apăsă pe accelerator.

– Vin ca nişte lilieci scăpați din iad! Galen se uita peste umăr la cele patru maşini care goneau pe drumul de munte. Era o problemă de secunde ca să ajungă în vale. Se aflau deja prea aproape.

Elicopterul aterizase pe câmpul acoperit cu zăpadă, la o jumătate de milă de ei. Iisuse, lui Alex i se părea că sunt o sută de mile până acolo.

– Crezi că reuşim să ajungem?

– Putem, dar, cu toată puterea lor de foc, decolarea ar fi destul de hazardată.

Elicopterul lui Ken. Explodând. În flăcări. Făcut bucăţi.

– Sau poate că nu..., murmură Galen, privind în oglinda retrovizoare. Cred că Judd are de gând să facă ceva.

– Ce? Ea se uită peste umăr la timp ca să vadă cum maşina din faţă deviază violent de pe drum şi apoi se izbeşte de un copac.

Roţile din faţă ale celei de-a doua maşini explodară şi şoferul încercă disperat să redreseze maşina. Aceasta se răsuci într-o parte şi cea de-a treia se izbi de grămadă.

– Încă una, Judd! spuse Galen, în vreme ce îşi parca maşina lângă elicopter. Încă una!

Roţile din faţă ale celei de-a patra maşini explodară şi ele, însă şoferul reuşi să oprească, înainte de a intra peste celelalte.

– Ochi-de-bivol! Galen sări din maşină şi alergă spre elicopter. Hai să plecăm de-aici!

Alex era chiar în spatele lui.

– Şi cum rămâne cu Morgan? Îl lăsăm aici?

– A zis că ne va contacta mai târziu. Deschise uşa elicopterului şi o împinse înăuntru. Nu cred că avem de ce să ne îngrijorăm. Pare să ţină situaţia sub control.

– El se deplasează pe jos şi tocmai a tras în cauciucurile a patru maşini ale FBI. Nu aş numi asta „a avea situaţia sub control". Se vor duce după el.

– Are un avans din pornire. Făcu semn pilotului, să decoleze. Asta-i tot ce îi trebuie.

– Este pe jos! Vor pune mâna pe el!

– Şi în Afganistan era tot pe jos, după ce a scos afară din bârlog un dictator militar care adăpostea teroriştii Al Qaeda.

A trebuit să meargă şaptezeci de mile printr-un teritoriu neprietenos, înainte de a putea aranja să fie luat de acolo.

– El ți-a povestit asta?

Galen clătină din cap:

– Judd nu vorbeşte niciodată prea mult, însă a devenit un fel de legendă a rangerilor.

Alex privi pe geam, la resturile dezastrului de pe panta muntelui, în vreme ce elicopterul se ridica de la pământ. Un bărbat ieşise afară din maşina care se zdrobise de copac şi se apropia cu paşi mari de grămadă. Îşi strângea brațul şi avea sânge pe obraz. Avea ceva familiar, dar îşi ținea capul aplecat şi nu îl putea identifica. În schimb identifică furia şi tensiunea ce caracterizau fiecare mişcare a bărbatului.

Şi această furie îl va mâna spre Judd Morgan, care rămăsese în urmă, pentru ca ei să poată scăpa.

– Sună-l! îi spuse ea lui Galen. Stabileşte un loc de întâlnire în apropiere.

– Morgan mi-a zis să te duc pe tine undeva, unde să fii în siguranță. Probabil că tipii au cerut deja prin radio un elicopter şi întăriri. În plus, Judd se poate afla oriunde în apropierea acelei grămezi. Şi-a tras gloanțele şi va pleca de acolo.

– Sună-l!

Galen zâmbi:

– Cum spui tu! Îşi scoase telefonul şi formă un număr. O clipă mai târziu, clătină din cap. Îşi ține telefonul închis. E de înțeles. E normal să nu îl vrea în funcțiune într-un moment delicat ca ăsta. Acum ne putem cărăbăni dracului de aici?

– Presupun că nu putem face nimic!

Se uită în jos, la scena de dedesubt. Mai mulți agenți ieşiseră din maşini. Vorbeau la telefoane şi bărbatul care ieşise primul din maşină stătea şi privea în sus, spre elicopter.

– Dumnezeule, e Jurgens!

– De ce eşti surprinsă? El este cel care a furnizat toate acele date despre tine pentru buletinele de ştiri.

– Ştiu... numai că este... Cred că niciodată nu aş fi crezut cu adevărat ceea ce mi-ai spus despre el, dacă nu l-aş fi văzut aici, jos. Şi mai zicea că vrea să mă instaleze într-o casă sigură, zâmbi ea sardonic.

Privirea lui Galen alunecă spre cabana care ardea:

– Aş zice că ai fost deşteaptă respingându-i oferta!

Alex urmări privirea lui Galen. Niciun pic de siguranţă acolo, ci numai moarte.

Niciun pic de siguranţă, nicăieri...

6

Morgan nu îi telefonă lui Galen până când elicopterul nu ateriză pe un mic aeroport la nord de Denver.

– Am plecat. Am închiriat o maşină, la Colorado Springs. Încotro să mă îndrept?

– Aeroportul de la Fort Collins. L-am lăsat pe Dave să plece de aici şi voi pilota eu elicopterul. Vom ateriza şi te vom culege.

– Nu e o mişcare inteligentă. Spune-mi doar destinaţia finală.

– Mă confrunt cu o rebeliune. Alex se simte vinovată fiindcă te-am abandonat. I-am zis că lumea va deveni mai bună fără tine, dar ea nu vrea să asculte.

– Adevărat? Uimitor! E în regulă, ar trebui să ajung la Fort Collins în vreo două ore.

Galen se întoarse spre Alex, în timp ce închidea telefonul.

– A pornit la drum.

– Ai minţit. Nu mă simt vinovată. Însă ce e drept, e drept!

– Reconfortant.

– Unde ne ducem, după ce-l luăm şi pe el?

– La un ranch lângă Sibley. Este un oraş mic, în apropiere de Jackson Hole, Wyoming.

– De ce ne ducem acolo?

– Este cel mai apropiat loc în care am relaţii şi unde tu şi

Judd puteți merge pe pământ.

Ea scutură din cap, tulburată:

– Nu înțeleg nimic din toate astea. Pare un coşmar!

– Mda! Şi singura cale ca să scapi de un coşmar este să te trezeşti. Îi întâlni privirea. Ceea ce s-a întâmplat la cabană a fost urât. Până atunci mă gândeam că ar putea exista chiar o şansă infimă ca tu să ai dreptate, când spuneai că totul este o imensă greşeală.

– Morgan n-a crezut.

– Morgan nu-i dispus să creadă despre orice agenţie guvernamentală că este curată până când nu se arde.

– Şi cum a putut el, o legendă, să dea de bucluc?

– Patriotism şi încredere. Cred că odinioară Judd a fost la fel de idealist ca tine.

– În niciun caz!

– Se întâmplă întotdeauna ca oamenii cei mai sinceri să devină cei mai mari cinici, când sunt dezamăgiți.

Alex clătină din cap.

– Nu pot să te condamn pentru că nu gândeşti de bine despre el, deoarece te-a răpit.

– Vai, ce înțelegător eşti. De altfel, nici despre tine nu am o părere prea bună. Nimic din ce s-a întâmplat nu a schimbat asta.

– Poate vom reuşi să te „maturizăm“!

– Mă îndoiesc.

– Ar fi mai bine pentru tine dacă după ce vom ajunge vom rămâne fiecare la locul lui. În afară de cazul că nu vei ține seama de Sarah Logan. Şi nu cred că doreşti să o implici şi pe ea în această încurcătură.

– Cu siguranță că nu. Deşi John Logan reprezintă o cu totul altă problemă.

– Uneori, lucrurile devin mai clare dacă le iei separat şi

abia apoi le pui laolaltă. Gândeşte-te la asta! Cine ştie? Poate că vei ajunge la concluzia că Judd este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat, de la moartea lui Nader.

– Vax!

– E doar o sugestie. Galen schimbă subiectul. Ce-ți mai face umărul?

– E în regulă.

– Ceea ce înseamnă că probabil doare. De ce nu încerci să tragi un pui de somn, până când ajungem la Fort Collins?

Un pui de somn? Ea ştia al dracului de bine că, dacă închidea ochii, tot ce va putea să vadă va fi cabana în flăcări. Încă îşi mai simțea stomacul strângându-se, ori de câte ori îşi amintea acel prim moment de şoc.

– E o idee mizerabilă!

Galen încuviință, şi o privi cercetător.

– Atunci încearcă să te relaxezi. Noi ne-am mişcat destul de repede, aşa că am preluat conducerea jocului. Zâmbi. Totuşi, dacă vezi vreun F-15 pe urmele noastre, poți să uiți ce am spus.

– Asta e adevărat, eu reprezint o uriaşă amenințare, nu-i aşa? Dădu din cap şi şopti: Nebunie! Toată povestea e o întreagă nebunie!

Morgan stătea pe pistă, aşteptând să aterizeze elicopterul. Se uita în sus, la ei. Încă mai avea puşca. Pe Alex o încercă din nou senzația ciudată că arma era o parte din el. Aerul rece venind dinspre rotoare îi răvăşea părul şi îi lipea jacheta de trup.

Războinic. Cuvântul îi veni imediat în gând. De ce nu? Galen tocmai îi povestise despre experiențele lui Morgan, la rangeri!

Nu! Era mai mult de atât. Ea putea să înțeleagă...

– Dă-i drumul! Morgan sări înăuntru. Treaba asta e cam tâmpită. Ar fi trebuit să mă lăsați să merg aşa cum hotărâsem eu.

– Spune-i-o lui Alex! Galen decolă. Nu am reuşit s-o conving. Ea zicea că ce-i drept e drept.

– Şi moartea e moarte! ripostă Morgan. Nu sacrifici o misiune pentru un singur om.

– Şi nu abandonezi pe cineva care te-a ajutat! spuse Alex. Aşa că ține-ți gura, cu tot gunoiul ăla militar!

El clipi şi apoi un zâmbet uşor îi lumină fața.

– Îmi pare rău! Asta nu înseamnă că am vrut să te necăjesc. Trăiesc cu acest „gunoi“ de un număr de ani. E a doua natură a mea.

– Galen mi-a povestit. Privi departe, dincolo de el. Dar aici nu suntem în Afganistan. Ai avut vreo problemă?

– M-am eschivat într-un fel, spuse el fără să mai dea alte explicații.

Ei bine, ea oricum nu dorea să ştie.

– Bob Jurgens se afla în prima maşină pe care ai distrus-o.

– L-ai recunoscut?

– El a fost agentul FBI care m-a intervievat.

– Tipul dorea să o instaleze într-o casă sigură, adăugă Galen.

Morgan scoase un fluierat uşor:

– Interesant!

– Pentru mine este mai mult decât interesant, spuse ea. Este o zguduială afurisită a lumii. El părea... Mi-am închipuit că începuse să mă creadă.

– Sunt sigur că da.

Ea clătină din cap:

– Eu nu mai sunt sigură de nimic.

În afară de faptul că astăzi ar fi putut muri, dacă Morgan

nu s-ar fi aflat acolo. Lucrul acesta era la fel de tulburător ca tot ceea ce i se întâmpla.

– Este firesc pentru tine să fii confuză, spuse Morgan, calm. E împotriva instinctelor tale să te îndoieşti de autorităţi. Tu doreşti să te încrezi în ele.

– Nu sunt sigură că nu aş vrea.

– Ba da, eşti! ripostă Morgan. Ascultă-ţi instinctul de conservare.

Ea nu putea face asta. Instinctul ei de conservare îi spunea să fugă şi să se ascundă însă aceasta nu reprezenta o opţiune cu care să poată trăi.

Ranch-ul din afara localităţii Sibley era situat la douăzeci de mile de oraş şi la vreo trei mile în afara drumului. De sus, casa părea drăguţă – o casă curată şi mică de lemn, înconjurată de o verandă.

Galen puse elicopterul jos, în poiana din partea de sud a casei.

– Voi doi mergeţi înăuntru. Eu voi căuta o modalitate de a camufla elicopterul ăsta. Trebuie să fie o cheie sub o piatră de lângă verandă.

– Grozavă securitate! spuse Morgan.

– Aici e la fel ca la oraş. Cei mai mulţi oameni nu-şi încuie uşile noaptea.

– Mi-am dorit întotdeauna să locuiesc într-un oraş ca ăsta, spuse Alex, în vreme ce se îndreptau către casă. Paradele de Iulie, unde toţi participanţii se cunosc între ei. Picnicuri. Fanfare cântând în pavilionul de vară din parc.

– Sună drăguţ! zise Judd. Însă am remarcat că, în loc de asta, ai ales să-ţi petreci viaţa ca glob-trotter.

– Pur şi simplu s-a întâmplat! La început, eram curioasă să aflu tot, despre orice şi oricine. Apoi, după ce a murit

tatăl meu... Am fost nevoită să muncesc. M-am dus oriunde am fost trimisă. Oriunde era nevoie de mine.

– Dar încă-ți mai place ideea unui mic oraș, cu ușile neîncuiate.

– Presupun că mă simt puțin vulnerabilă. Mă întorc în timp, la acele lucruri care erau în urmă cu cincizeci de ani: saltelele de puf, cartofii piure și liniște.

– Însă acum nu prea ne aflăm într-o zonă liniștită. O luă înaintea ei și recuperă cheia de sub piatră. Așa că rămâi afară, până când verific casa.

– Galen spunea că locul este sigur.

– Mai mulți soldați sunt uciși când au impresia că se află în siguranță decât în oricare alt moment. Descuie ușa. Hopa! Scuze! Mai mult gunoi militar. Dispăru în interiorul casei și reveni după câteva minute. Totul e „curat".

– Galen s-ar fi supărat, dacă n-ar fi fost! spuse Alex, în vreme ce intra în casa al cărei mobilier reflecta aceeași simplitate ca și exteriorul. Erau peste tot huse de creton și dulapuri. Într-un colț, exista chiar și un balansoar. El pare că se mândrește cu îndemânarea de a ne mișca de colo-colo, ca pe niște piese de șah.

– E mândru că este bun în profesia lui. Morgan îngenunchease lângă șemineu și încerca să aprindă focul. Dar nu are nicio dorință să mute pionii în jurul tablei de șah. Și nici eu. Prea mulți oameni din viața mea mi-au tras sforile. Tot ce vreau este să fiu lăsat în pace.

– Însă evident că ai luat o hotărâre eficace, când m-ai răpit.

El ridică din umeri:

– M-am angajat eu însumi să te păstrez în viață. Nu aveam de ales. Se ridică în picioare. Voi face un raid prin bucătărie, să văd dacă pot găsi cafea și ceva de mâncare. Cele trei uși

din living duc spre dormitoare. De ce nu îți alegi unul și nu te speli?

– Așa am să fac. În vreme ce se îndrepta spre prima ușă, remarcă un televizor lângă peretele îndepărtat. Și de ce nu te-ai uita tu să vezi dacă poți prinde niște știri la televizor? Vreau să văd dacă sunt căutată pentru uciderea vreunuia dintre acei bărbați de la FBI în care ai tras atât de precis.

– Am încercat să fiu cât mai atent. I-am lovit când se aflau aproape jos, în vale, și nu mai exista pericolul să se prăbușească de pe munte. Am țintit în roți. Spuneai că nu vrei să fie nimeni rănit.

– Jurgens se ținea de braț. M-am gândit că poate îi fusese rupt.

– Deci nu sunt perfect! Am încercat să mă asigur când am calculat viteza mașinii pe care o țintea m. Asta înseamnă ceva foarte complicat. Și nimeni nu mă va căuta vreodată pentru că am scos din circuit niște mașini, și nu niște bărbați. Deschise un dulap aflat deasupra chiuvetei. Ah, cafea! Dacă vrei să tragi un pui de somn, îți promit să n-o să beau tot ibricul.

– Nu am de gând să trag un pui de somn! De ce tot încerci să mă trimiți la culcare? Trebuie să vorbim.

El o privi cu atenție, în vreme ce dădea jos cutia de tablă cu cafea.

– Sună înspăimântător!

– Ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost înspăimântător. M-a speriat de moarte. Deschise ușa. Nu-mi place să fiu speriată. Nu-mi place să mă simt neputincioasă. Și sunt sigură că nu-mi place să fiu luată drept țintă. Trebuie să știu ce se petrece! Nu-i dădu timp să riposteze, ci închise ușa și se lipi cu spatele de ea. O, Doamne, cât era de obosită!

Avea nevoie de somn. Umărul îi zvâcnea şi se simţea de parcă trecuse printr-un război.

Morgan se pricepea la războaie. Ele făceau parte din meseria lui.

Ei bine, acestea nu vor deveni şi profesia sa! Ea ura violenţa. Faptul de a fi fost forţată să se apere singură împotriva tuturor acelor cumplite acuzaţii o dezgustă şi mai mult.

Flăcări devorând cabana, profilându-se pe cer.

Nu, ea nu avusese nici măcar şansa să se apere singură!

Aşa că alungă gândul la odihnă. Trebuia să se gândească de ce se întâmplaseră toate acestea şi ce îi rămânea de făcut.

O oră mai târziu, când Alex ieşi din dormitor, Morgan se afla în living, tot singur.

– Te-ai răzgândit în privinţa puiului de somn? o întrebă el. Chiar mă gândeam să vin să văd dacă toate sunt în regulă.

– Nu, am vrut doar să stau puţin timp doar cu mine însămi. Unde este Galen?

– Suntem la pământ cu alimentele. S-a dus în oraş, să ia câte ceva.

– Cum? Am înţeles că Sibley se află la douăzeci de mile distanţă.

– A scos un Ford vechi din magazie. Nu arată prea grozav, dar funcţionează.

– De ce m-aş mira? Se pare că Galen se dotează cu tot ce are nevoie.

– Slavă Domnului! Judd se îndreptă spre dulap. Am să-ţi aduc o ceaşcă de cafea. Ăsta e al doilea ibric. Galen şi cu mine l-am dat gata pe primul.

– Mi-ar prinde bine nişte cafeină. Se aşeză pe canapea, în faţa televizorului. S-a transmis ceva despre atacul de la

cabană?

El încuviinţă:

– Tu şi complicii tăi aţi opus rezistenţă la arestare şi atunci ei au deschis focul. Nu au putut intra în cabană, pentru a lua probe de ADN, dar sunt aproape siguri că ai scăpat. Mai ales că cele mai grozave forţe ale legii şi ordinii au fost prinse în ambuscadă, în vreme ce se aflau în urmărirea unui vehicul suspect.

– Opunere la arestare? Dar nu se afla nimeni în cabana aceea!

El dădu din umeri:

– Ceva strigoi?! Îi dădu ceaşca de cafea. Şi m-au identificat şi pe mine drept unul dintre complicii tăi. Chiar mă întrebam când se vor hotărî să mă bage în acelaşi cuptor încins, împreună cu tine.

– Probabil că eşti obişnuit cu aşa ceva.

– Da, iar tu vei fi bucuroasă să afli că rănile pe care le-am provocat sunt neînsemnate. Jurgens are un braţ rupt şi unul dintre oamenii lui o contuzie minoră.

– Nu sunt sigură că mă bucur.

El o privi, ridicând din sprâncene întrebător.

– Sau poate că sunt. Alex sorbi din cafea. Pur şi simplu nu-mi dau seama. Încă îmi vine greu să cred că FBI a hotărât să mă acuze.

– În acest caz, poate că ar trebui să iei în considerare faptul că organizaţii ca FBI şi CIA sunt aşa de răspândite şi de secretoase, încât uneori un departament nu ştie ce face celălalt. Cu cât e la nivel mai înalt, cu atât se ştie mai puţin. De aceea au existat acele prime strigăte de dezaprobare, după 11 septembrie. Îşi turnă şi lui o ceaşcă de cafea. Este cât se poate de posibil să avem un măr stricat printre cele frumoase,

sănătoase, dintr-un buşel*.

– Jurgens?

El încuviinţă:

– Însă trebuie să fim conştienţi că s-ar putea să nu acţioneze de unul singur.

– Nu exagerezi?

– Atacul acesta împotriva ta a fost o desfăşurare de forţe cam ticăloasă. Media menţionează Ministerul Securităţii Naţionale.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Acum o să-mi spui că sunt implicaţi şi ei? De ce nu şi preşedintele?

– Iisuse, sper că nu! Îmi place Andreas. Apropo, vizita lui la baraj a fost amânată, la cererea Ministerului Securităţii Naţionale, până când Serviciile Secrete vor reuşi să certifice că nu există nicio ameninţare din partea grupării teroriste Matanza.

– Sau din partea mea?!

– Sau din partea ta. Şi tot ce pot să spun este că cei de la Securitatea Naţională ar trebui să primească dovezi solide de la CIA şi FBI, sau să fie influenţaţi de cineva foarte sus-pus.

– Nu există nicio dovadă solidă împotriva mea! Nu *am făcut* nimic!

– Cu excepţia faptului că te-ai aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. El zâmbi uşor. Şi după aceea ai refuzat să-ţi vezi de viaţa ta şi să dai totul uitării. Eşti o femeie foarte încăpăţânată.

– Încăpăţânată? Am fost la Arapahoe Junction! Am săpat, şi am săpat, şi în tot acest timp am ştiut... Făcu efortul să-şi domolească vocea. Ai al dracu' de multă dreptate să spui că

* Unitate de măsură, reprezentând aproximativ două baniţe *(n. trad.)*.

sunt încăpățânată.

– Nu mă plâng. Mie îmi place. Ceea ce este neobişnuit, având în vedere că îmi creează probleme.

– Nu-mi pasă dacă te plângi sau nu. În ultimele săptămâni viața mea a fost un coşmar. Am fost surprinsă de o alunecare de teren, forțată să sar în torentele de apă, împuşcată, scoasă afară de pe drum şi acum asta! Pentru numele lui Dumnezeu, e ca în *The Perils of Pauline!*

– Încă n-ai fost legată de şinele de cale ferată!

– Probabil că asta urmează! Tot ce îmi doresc este să scap din încurcătura asta. Îl privi în ochi. Şi tu trebuie să mă ajuți.

– Ți-am spus că îi voi găsi pe tipii care au încercat să te ucidă.

– Cercul pare să se mărească destul de rapid. Şi va continua să crească, până când voi descoperi ce s-a întâmplat la Arapahoe Junction. Ea trase adânc aer în piept. Aşa că va trebui să fii alături de mine pe tot parcursul acestui drum.

– Eu?!

– Da!

– De ce?

– Fiindcă dacă nu o faci şi tipii vor pune mâna pe mine, le voi spune că tot ce îmi pun ei în cârcă am executat la ordinele tale.

El o privi fix, o clipă, apoi îşi dădu capul pe spate şi râse:

– Dumnezeule! Eşti minunată! În felul unei Lucrezia Borgia.

– Am de gând să lupt pentru viața mea!

– Şi eşti îndreptățită să nu ai încredere în mine în privința asta. N-ar trebui să ai încredere în nimeni, când e vorba de ceva atât de prețios. Este prea uşor să îți fie luat. El se lăsă să cadă într-un fotoliu. Şi cum ai de gând, mai exact, să mă

şantajezi şi ce trebuie să fac?

– Mai întâi, să-i pui pe Galen şi pe Logan să afle care-i treaba cu această vânătoare de vrăjitoare. Nu mă pot lupta cu ei, dacă nu ştiu pe cine au în spate. În al doilea rând, vreau să ştiu ce s-a petrecut în noaptea aceea, la baraj. Nu a existat nicio explozie. Habar n-am ce au făcut tipii ăia, dar a fost ca... Ea încercă să îşi amintească. Un fel de tremurat, o zgâlţâitură.

– Nimic altceva?

– Oh, ba da! Alex se opri. Aş vrea să îmi spui ce şi cât ştii despre ultimul bărbat a cărui schiţă am făcut-o ieri.

– Poftim?

– Pilotul elicopterului. Nu ţi-am zis că ar avea o cicatrice. Nici măcar nu mi-am amintit de ea, până când n-am văzut schiţa. Însă tu i-ai desenat-o. Mai târziu, m-am gândit la asta şi mi-am dat seama că nu eram atât de obosită. Am vrut să-mi amintesc să îţi spun: primul meu gând a fost că eşti în cârdăşie cu el, dar apoi mi-am adus aminte reacţia ta, în timp ce îi făceai schiţa. Ai fost şocat. Ţi-ai revenit repede, dar nu ai ştiut că aceea era faţa pe care urma să o desenezi.

– Toate astea sunt supoziţii.

– Da! Spune-mi un singur lucru. De ce ai crezut că sunt atât de naivă încât să înghit acea scuză „prea istovită, ca să îţi aminteşti“?

– N-am crezut. Mi-am încercat şi eu norocul. Am îndreptat doar o scăpare; trebuia s-o fac, dacă urma să îi trimit lui Galen schiţa cu toate detaliile. Trebuia! Aş vrea şi eu să ştiu cine era ticălosul ăla.

– Deci nu ştii?

– L-am văzut doar o dată şi în împrejurări care nu presupuneau prezentări sau amabilităţi.

– De ce nu?

Judd tăcu.

– Fir-ar să fie, de ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

– Am subscris întotdeauna la părerea „nu-i nevoie să ştii". Ridică mâna. Ştiu! Mai mult gunoi militar!

– Trebuie să aflu!

– Nu fi lacomă! Am căzut în capcana şantajului tău în legătură cu alte lucruri. Am nevoie de ceva timp pentru a hotărî dacă vreau să mărturisesc ceva despre un episod care s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu toate astea. Sunt un om foarte precaut.

Îi veni în minte imaginea lui Morgan, cu puşca în mână, stând pe pistă, în vreme ce elicopterul cobora.

– Nu am băgat de seamă! Spuneai: „s-ar putea să nu aibă nimic de-a face". Dacă tu nu eşti sigur, atunci ar trebui să fi spus că... El clătină din cap. Fir-ar să fie, nu ai fost deloc corect! M-ai făcut să mă încred în tine într-o situație care ar putea să mă coste capul.

– Tu ai încredere în mine. Nu în cea mai mare măsură, dar ți-ai urmat propriul drum printre toate faptele şi povestea noastră, pentru a consemna datele şi a ajunge la concluzia că eu nu sunt de partea „băieților răi".

– Până acum.

– Accept precizarea.

– Aş fi fost cu mult mai sigură, dacă mi-ai fi spus unde l-ai văzut pe omul din desen.

– Foarte rău. Va trebui să trăim cu toții în incertitudini.

Se părea că Judd nu intenționa să spună nimic. Ea abandonă temporar bătălia şi continuă să îşi întărească pozițiile pe care le cucerise:

– Tu chiar ai căzut în capcană în privința celorlalte probleme?

– Sigur. Mă bălăcesc în noroi şi împing din spate roțile

faetonului tău.

– Vax! Încetează! Promite-mi doar că nu vei sări de cealaltă parte, dacă lucrurile merg rău.

Zâmbetul lui păli:

– Tu trebuia să fi vorbit cu Galen.

– Habar n-am ce vrei să zici cu asta.

El îi studie expresia feței:

– Sau mai bine nu. Își termină de băut cafeaua. Nu îmi place să fac promisiuni. Este prea... limitativ.

– De aceea îți și cer asta.

– Vei avea încredere în mine, dacă îți dau cuvântul meu?

Ea se gândi.

– Eu... Cred că aş avea.

El chicoti:

– Cât entuziasm!

– Nu te pot citi. În cea mai mare parte a timpului, habar n-am ce gândeşti cu adevărat. Trebuie să mă bizui doar pe instinct.

– Aceasta poate fi înspăimântător! Şi, mai târziu, ți s-ar putea întâmpla o căruță de lucruri înspăimântătoare. Se ridică în picioare şi îi luă ceaşca. Dacă asta te poate face să te simți mai bine, ai promisiunea mea că nu mă voi grăbi să te părăsesc când vei fi la ananghie.

Alex se simți mai bine, însă i se părea total nerezonabil ca acele cuvinte să îi fi provocat neaşteptatul val de căldură şi linişte.

Aceeaşi căldură pe care o simțise când el îi atinsese încheietura mâinii, în ziua aceea, pe treptele scărilor.

Însă de data aceasta era altfel, de data aceasta era decepție şi manipulare deliberată. Şi, când ea ştia că el era în stare de ambele, de ce s-ar fi putut bizui pe cuvântul lui?

– Te frământă faptul că nu poți avea încredere în mine, îi

spuse el, peste umăr, în vreme ce se îndrepta spre bucătărie. Şi pentru mine este surprinzător.

Evident, pentru el nu era deloc o problemă s-o citească, se gândi ea, dezamăgită. Nu era corect.

– Se simte, însă, un fel de bunătate. El n-o privi, în vreme ce aşeza ceaşca în spălătorul de vase. Ceva de genul saltelelor cu puf şi a piureului de cartofi, adăugă el.

– Tu îţi baţi joc de mine?

– Nici prin gând nu-mi trece! Îşi ridică privirea, ca să o întâlnească pe a ei. În afară de cazul când mi-aş propune asta.

– Ei bine, nu poţi şi aş dori...

Dumnezeule!

Ea îşi îndreptă brusc privirea dincolo de el, undeva, în depărtare. Unde vor duce toate acestea? Cu o clipă înainte fusese iritată şi în următoarea... *conştientă*. Se simţea la fel ca în momentele când el o atinsese, ca să îi schimbe pansamentul.

– Cât timp crezi că îi va lua lui Logan să descopere ce o fi cu încurcătura asta?

El nu îi răspunse imediat.

– Depinde. Sunt sigur că el se ocupă acum de asta. Prietena ta, Sarah, trebuie să fie foarte convingătoare. Vă cunoaşteţi de multă vreme?

– Da! Sarah reprezenta un subiect de conversaţie salvator. De ani. Am dat peste ea în timpul primului cutremur la care am fost trimisă, undeva, lângă Istanbul. Eu eram foarte... novice şi ea m-a salvat să nu fiu împuşcată de unul dintre soldaţii care păzeau locul. Şi apoi m-a mai salvat să nu fiu strivită de nenumărate ori, când au început să recupereze cadavrele. Scutură din cap. A fost cumplit.

– Şi atunci de ce te tot duci?

– Fiindcă pot să ajut! Nu e drept să treci responsabilitatea asupra altcuiva, doar fiindcă te doare.

Confidenţe. Intimitate. Din nou. Ea trebuia să rupă spirala. Se ridică şi se îndreptă către dormitor.

– Poate că mă voi odihni o vreme. Cheamă-mă, când apare Galen.

Morgan încuviinţă:

– Vin şi eu, cât de curând, să îţi verific pansamentul.

– Nu, este bine! spuse ea repede.

Privirile li se întâlniră şi el cedă:

– Fie cum spui tu.

Ea îşi umezi buzele:

– Arapahoe Junction. Aceea nu a fost o explozie. Ştiu că nu a fost.

– Te cred. Somn uşor!

– Ea zicea că nu a fost o explozie, îi spuse Morgan lui Galen, în vreme ce îl urmărea pe acesta cu privirea cum pregătea cina. Este sigură.

– Şi atunci ce a produs prăbuşirea crestei muntelui? Un cutremur de pământ?

– Aceasta este una din posibilele explicaţii oferite de FBI. El clătină din cap. Însă cine dracu' putea să declanşeze un cutremur? Nu, nu sunt sigur că a fost asta.

Galen era atent la puiul pe care îl ungea cu grăsime, ca să se rumenească.

– Şi nici nu ai vreo idee.

– N-am spus asta.

– Tu nu spui nici măcar o zecime din ceea ce gândeşti, ticălos secretos ce eşti. Apucă cratiţa şi se îndreptă spre cuptor. E de mirare că încă nu m-am descotorosit până acum

de tine.

– Da, este! Ar fi trebuit. De ce n-ai făcut-o?

– Sunt un masochist. Închise uşa cuptorului. Dar nu în suficientă măsură, ca să stau departe de Elena prea multă vreme. Acum, că am terminat să mă joc de-a supereroul, te las pe cont propriu şi mă duc acasă. Rânji. Sunt al dracului de bucuros să fiu un soț aflat sub papuc!

– Elena nu este papuc. Nu cumva e mai degrabă o tigroaică?

– O să aflu, dacă are să continue să îşi ducă sarcina mai departe fără mine. Ceea ce nu o să se întâmple. Nu am de gând să ratez asta. Se îndreptă spre capătul plitei şi începu să amestece legumele. Însă tu o să-mi duci dorul. Chiar dacă ți-am adus o grămadă de mâncăruri congelate.

– Vom supraviețui. Tu te-ai hotărât definitiv?

– Sunt omul tău, orice voi putea face prin telefon sau prin oamenii mei de legătură. Am început prin a cere identificarea celor din schițele tale. Un singur lucru m-ar mai putea determina s-o părăsesc pe Elena din nou: dacă tu sau Alex vă veți afla pe punctul de a fi târâți de cai şi sfârtecați în patru. Şi atunci numai cu permisiunea Elenei.

Morgan făcu o grimasă:

– Deloc probabil.

– Nu ştiu. Poate că sarcina a mai înmuiat-o. El chicoti şi clătină din cap. Nu!

– N-aş crede nici eu aşa ceva!

– Îți voi asigura transportul. Îți voi asigura oameni cu experiență pentru a te ajuta la fața locului. Îmi voi folosi mintea strălucită şi puterea de convingere ca să îți netezesc cărarea. Atâta timp cât nu va trebui să mă mai depărtez de Elena mai mult de zece metri.

– Bine, bine. Am auzit-o, tare şi clar. Când trebuie să

pleci?

– Mâine-dimineață. Probabil voi pleca înainte să te trezești tu.

– Nu, nu se va întâmpla asta.

Galen zâmbi:

– Ai dreptate. Vei face de gardă, nu-i așa?

– Vreau să rămân în viață. Și ea trebuie să rămână în viață.

– Fiindcă ai lăsat-o să își închipuie că te șantajează? N-ai putea fi într-o relație mai rea cu guvernul decât cea în care te afli acum.

– Nu are importanță. O face să se simtă mai stăpână pe sine. Ticăloșii ăia i-au făcut praf încrederea în orice a crezut până acum. Are nevoie să creadă că face ceva pozitiv.

– Și șantajul este pozitiv? N-are importanță. Depinde întotdeauna de situație. Se uită la ceasul de pe perete. Puiul va fi gata în cincisprezece minute. Nu vrei s-o trezești?

– Imediat. Când te-ai aflat între curse, de ce nu i-ai dat un telefon lui Logan?

– Și ce să-i fi spus?

– Că tu te-ai decis să pleci și că eu mă aștept ca el să umple golul rămas. Făcu o pauză. Și, că dacă nu o face, am să mă țin de fundul lui.

Galen scoase un fluierat ușor:

– Nu poți vorbi cu Logan în felul ăsta.

– N-ai decât să spui orice dorești. Dar treci la subiect.

– Fără amenințări! Logan o vrea pe Alex în viață. El va coopera.

– Cu tine. Trebuie să coopereze cu mine, și el nu știe sigur din care parte îl voi ataca. Făcu o pauză. Ce zici de mită?

– Pentru numele lui Dumnezeu, tipul e miliardar!

– Există tot felul de mite. Zi-i că aș putea fi în stare să dau

la iveală ceva foarte folositor pentru el.

– Ce? Bine, nu-mi spune mie. Dar nu intenționez să îi propun o mită lui Logan. Făcu o pauză. Nu mai mult decât vrei tu.

– Galen, tu mi-ai oferit o mită, ca să mă târăşti în chestia asta.

– Ei bine, aia a fost altceva.

– Aiurea, nu vrei să renunți la încercarea de a-mi salva pielea.

– Într-o zi o voi face. Galen scoase telefonul. Încerc să dau de Logan. Mai doreşti să-i spui şi altceva?

– Nu. Dar mai este încă ceva ce aş vrea să faci tu. Trimite un om în Fairfax, Texas. Este un oraş undeva, la dracu-n praznic, prin apropiere de Brownsville. Asigură-te că tipul e bun şi foarte prudent.

– Şi?

– La periferia oraşului se află o fabrică de produse textile. Spune-i să arunce o privire prin preajmă şi să vadă ce poate afla.

– Şi ce te aştepți să afle?

– Nu sunt sigur. Poate fi ceva... neobişnuit.

– Ai dreptate. Galen formă numărul lui Logan şi, când acesta ridică receptorul, îi spuse: Noi suntem teferi, suntem la adăpost şi eu am un pui la cuptor. Se ridică în picioare. Hei, am vrut să văd ce trebuie să facem în continuare. Calmează-te!

Ieşi afară, pe verandă, vorbind repede.

Părea evident că Logan nu era încântat de felul în care se desfăşurau lucrurile. Ei bine, niciunul dintre ei nu era, îşi zise Morgan, obosit. Urma să fie o treabă a dracului de grea, fie şi numai să rămână cu toții în viață.

El putea să-şi vadă de drumul lui. Nu trebuia să țină seama

de un laț ca acesta, care se strângea în jurul său.

Aiurea! Avusese o bănuială că s-ar fi putut să existe o legătură între Arapahoe Junction şi Fairfax. Nu acesta era morcovul cu care să-l ademenească pe Logan, ca să îl aducă acolo. Nici măcar nu îl influențase dosarul lui Alex Graham şi chipul ei fascinant.

El se folosise de Alex drept scuză pentru a înceta să se mai ascundă şi să se confrunte cu ceea ce se întâmpla la Fairfax.

– Nici urmă de ea? întrebă Betworth. Dumnezeule mare, nu putea să dispară, pur şi simplu! Jumătate dintre ofițerii forțelor de ordine sunt pe urmele ei.

– Vom da de ea! spuse Jurgens. Acum verificăm numărul elicopterului. Maşina pe care au abandonat-o a fost închiriată de la aeroport de un oarecare Dave Simmons, din Baltimore. Bineînțeles, credem că identitatea acestuia este falsă, însă descrierea tipului nu se potriveşte cu aceea pe care ne-a dat-o doctorul despre bărbatul care l-a dus la cabană, când Graham a fost rănită. Aşa că nu a fost Morgan.

– Ce surpriză!

– Fac tot ce pot. Uite ce e, mi-am pus pielea în joc, când am aruncat în aer cabana. Există acolo doi detectivi locali care sunt al dracului de răi.

– În cazul acesta, ne vom ocupa de ei.

– Powers?

– Nicio violență. Îi voi telefona lui Tim Rolfe, de la Homeland Security, şi îl voi întreba dacă nu cumva nu se gândeşte că ar fi înțelept un ordin de a îi face să îşi țină gura în privința a ceea ce s-a întâmplat cu Alex Graham.

– Va merge aşa de departe?

– Este un tip ambițios, care ştie cine deține puterea. Vrea

să rămână de partea mea. Betworth făcu o pauză, înainte de a continua: Cum faci şi tu, Jurgens. Tu ai făcut o treabă minunată, dar am de gând să cer mai mult de la tine. Trebuie să te mişti mai repede. Ne aflăm foarte aproape de Z-3. Nu-mi pot permite nicio greşeală, acum la sfârşit.

– Poate reuşiţi să îl amânaţi.

– După ce am plănuit asta atâţia ani? Nu, Jurgens. Trebuie să bat fierul cât e cald. Poate că nu voi mai avea niciodată un alt prilej. Ceea ce înseamnă că poate nu vei mai avea nici tu o altă oportunitate. Betworth adăugă, blând: Eşti foarte inteligent şi ştii să faci ce este necesar. Găseşte-i şi scapă-ne de ei, în aşa fel încât să ne putem concentra asupra a ceea ce e important pentru noi.

7

Sunt bucuros că ţi-a plăcut puiul meu, Alex. Nu că m-aş fi aşteptat la altceva. Galen se ridică şi începu să curețe masa. M-am gândit că meriți o mâncare bună, având în vedere că Morgan este complet nepriceput în acest domeniu.

– A fost delicios. Ea se ridică în picioare şi începu să strângă farfuriile.Te voi ajuta să le speli.

– De obicei las asta în seama lui Morgan. Îndeletnicirea de sclav este umilitoare şi Dumnezeu ştie că are nevoie de aşa ceva.

Ochii lui Morgan se îngustară, fixând chipul lui Alex:

– Zic pas astă-seară! Se ridicase şi el. Cred că ea vrea să facă altceva, decât să spele vasele. Mă duc să cercetez prin preajmă.

E afurisit de perspicace, se gândi ea, nemulțumită, în vreme ce ducea farfuriile în bucătărie.

Galen o urmă şi începu să le pună în maşina de spălat vase.

– Se simte bine? întrebă el.

– Da. Morgan zicea că ne părăseşti mâine-dimineață.

– E adevărat, însă nu vă abandonez total.

– Şi Morgan mi-a spus acelaşi lucru. Va trebui să mă bizui mai ales pe el şi asta mă nelinişteşte foarte mult.

– N-ar trebui. În multe privințe el gândeşte mai bine decât

mine. Detest să o recunosc. Făcu o pauză. Nuu, dă-o-ncolo! E doar din cauză că noi avem experiențe în domenii diferite.

Alex zâmbi fără tragere de inimă. Era greu să nu îi zâmbești lui Galen. Morgan avusese dreptate, era un tip original.

– Nu-mi pasă de experiența lui. Îmi pasă doar de caracterul lui. Nu îl pot citi.

– Şi nu ai încredere în el.

– Fir-ar să fie, tipul ucide oameni!

– Adevărat!

– Şi nu este suficient ca să facă pe oricine să dea înapoi?

– După părerea ta, el a ucis pe cineva care nu merita să fie ucis?

– Nu aceasta e problema!

– Dacă te face să te simți mai bine, nu mai este în afaceri de mai multă vreme. S-a retras. A acceptat această treabă ca o favoare pentru mine.

– Şi ce altceva l-ar mai putea tenta să se întoarcă la „afaceri"?

– Habar n-am! Câteodată şi pentru mine Morgan reprezintă o adevărată enigmă.

– Mi-am dat seama. Dar eu nu-mi pot permite enigme. Trebuie să ştiu – trebuie să am încredere în el.

– Atunci ar fi cazul să îți foloseşti propria-ți minte.

– Dar tu ai încredere în el.

El încuviință.

– Însă aceasta e determinată întotdeauna de instinct. Îl prefer pe el în pătrățica mea, mai degrabă decât pe oricine altcineva, cu excepția soției mele.

– Şi el care zicea că ea a vrut să-i taie gâtul!

– Aşa-i. Elena nu iartă şi nu uită.

– Şi ea are ceva de iertat?

– Oh, da!
– Dar tu nu eşti de acord cu ea?
– Nu în întregime.
– Nu ai de gând să vorbeşti despre asta.
– Nu ţi-ar inspira încredere. Galen porni maşina de spălat vase. Să presupunem că, în loc de asta, ţi-aş completa cu tot ce ştiu lacunele despre persoana lui Judd.
– Voi accepta, indiferent ce trebuie să accept.
Galen se apucă să şteargă suprafaţa tejghelei.
– Păi, să zicem că aş putea începe cu prăpădul din Coreea de Nord...
Bucătăria era curată şi maşina de spălat zumzăia vesel, făcându-şi treaba, când el termină de vorbit. Îi adresă un zâmbet ghiduş.
– Şi asta este tot ce poţi scoate de la mine. Mă poţi bate, îmi poţi smulge unghiile de la degete, dar nu voi...
– Taci din gură, Galen! Alex încerca să digere ceea ce îi spusese el. Nu am aflat mult mai mult despre felul cum gândeşte el, nu-i aşa? Nu cunoşti nimic altceva despre el?
– Hai să văd! A menţionat că era de puşti în Air Force şi a crescut umblând în toată lumea. Vorbeşte fluent şase limbi. Presupun că a intra în serviciile secrete a fost un pas normal pentru el. Se întoarse cu faţa spre ea. Ai dreptate, toate acestea nu îţi pot fi de folos. Va trebui, probabil, să te bizui pe instinct, ca şi mine.
– Dar este înspăimântător!
– Depinde de instinct. El zâmbi. Mă duc s-o sun pe Elena şi apoi mă culc. Când se întoarce Judd, spune-i că tot curajul meu l-am consumat cu tine. Nu mi-ar plăcea să îşi închipuie că îl lucrez pe la spate.
Ea îl urmări cu privirea cum părăsea bucătăria şi apoi se

îndrepta spre camera din faţă. O rafală de aer rece o izbi, când ieşi pe verandă.

– Ar trebui să îţi pui o haină pe tine, dacă ai de gând să stai mai mult afară. Morgan se îndrepta spre ea, de lângă perete. Aproape că a îngheţat.

– Mă gândeam eu că poate stai la pândă pe verandă.

– Nu pândesc. Am făcut ceea ce v-am spus că voi face. Aveam nevoie să mă familiarizez cu zona. Urcă treptele scării şi deschise uşa din faţă. Niciodată nu ştii când îţi poate fi de folos. Intră înăuntru! Ai şi aşa probleme cu menţinerea temperaturii corpului.

– Nu mai am deloc. Mă simt minunat. Intră şi căldura camerei îi făcu bine. Galen mi-a cerut să-ţi spun că şi-a consumat curajul cu mine.

– Nu este o expresie plăcută auzului. Îşi scoase haina şi o atârnă în dulap. Nu-i un lucru grozav de făcut. Dar mă aşteptam ca tu să obţii exact asta de la el. Se întoarse cu faţa către ea. Probabil că ştie că la drum lung nu va mai conta.

– Şi de aceea ne lasă singuri?

– Da. Te simţi mai bine acum?

– De ce ar trebui să mă simt mai bine? Tu eşti deja băgat în bucluc până la gât, şi eu nu trebuie să te susţin.

– Scuze! O studie, o clipă. Ce pot face ca să te ajut?

Ea se uită la el neîncrezătoare şi apoi izbucni în râs:

– Cred că tu chiar intenţionezi s-o faci.

– Da. Vreau să te simţi liniştită cu mine.

– Atunci povesteşte-mi despre bărbatul din schiţă. Cel care l-a împuşcat pe Ken.

Judd făcu o pauză înainte de a răspunde.

– Am dat peste tip cu multe luni în urmă, în Fairfax, Texas.

Am fost trimis acolo cu o treabă şi l-am văzut ceva mai devreme, în acea noapte.

– Eşti sigur că era el?

Morgan încuviinţă:

– Noaptea aceea este foarte bine întipărită în memoria mea.

– I-ai văzut şi pe ceilalţi doi bărbaţi?

– Nu. Dar asta nu înseamnă că nu erau acolo. Locul acela părea la fel de activ ca un stup de albine.

– Ce fel de activitate?

– Laboratoare. M-am gândit că era un loc al naibii de afurisit în care să se afle Morales.

– Morales?

– Ţinta. Juan Morales, un traficant de mâna întâi de droguri şi arme. La data aceea, bănuiam că fabrica din Fairfax purifica heroina sau prelucra crack sau ecstasy.

– La data aceea? Şi acum nu?

El clătină din cap.

– Nu vrei nişte cafea?

– Ar trebui să am nevoie?

El clătină din nou din cap:

– În acea noapte nu s-a petrecut nimic oribil. Ei bine, presupun că aşa ţi se va părea ţie. Ordinele primite spuneau să-l lichidez pe Morales la hotelul din oraş şi să recuperez o servietă pe care o căra. Se presupunea că ar fi doldora de bani. Nu am putut să îl împuşc la hotel, aşa că l-am urmărit până la acea mică fabrică de textile de la periferia oraşului. El s-a întâlnit la poartă cu trăgătorul tău din desen. Erau o mulţime de paznici, aşa că am aşteptat afară. Când a ieşit, l-am urmărit pe drumul spre oraş, am prins prilejul şi mi-am plasat glonţul.

– L-ai omorât?!

– Nu am ratat. Cum n-avusesem ocazia să îmi îndeplinesc misiunea înainte de a se duce la fabrica aceea, m-am gândit că ar fi mai bine să verific servieta, să mă asigur că nu îi dăduse banii bărbatului cu care se întâlnise la poartă.

– Şi?

– N-am găsit niciun ban! Doar trei seturi de planuri tehnice, cu adnotări interesante. Locaţii strategice unde se puteau plasa explozibili, pentru a distruge structuri. Aveau chiar şi propuneri referitoare la genul de explozibil care acţiona cel mai eficient.

– Ce fel de structuri?

El clătină din cap:

– Habar n-am. Nu existau denumiri. Planurile erau etichetate Z-1, Z-2 şi Z-3.

– Ce ai făcut cu ele?

– Am făcut ceea ce mi s-a ordonat. Am luat servieta şi i-am dus-o lui Al Leary, omul meu de legătură din CIA, căruia i-am spus că misiunea a fost îndeplinită, însă nu au fost bani, conform planului. Aş spune că nu părea mulţumit că deschisesem servieta, dar a ascuns asta imediat. Două zile mai târziu am fost trimis în Coreea de Nord. Restul este istorie. Nu am făcut nicio legătură între cele două misiuni, până când nu am văzut relatarea despre barajul de la Arapahoe la ştiri.

Ea încremeni:

– Ce vrei să spui?

– Două dintre diagrame erau ale unor structuri multi-etajate, însă unul dintre planuri era al unui baraj: Z-1.

– Iisuse!

– Totuşi, în raportul despre barajul de la Arapahoe nu se menţiona că ar fi fost detectate dovezile unui sabotaj. În mod special explozibili. Putea fi doar o coincidenţă.

– Şi tu nu ai făcut nimic?

– Un fugar ca mine?! Să mă fi dus în Colorado, să investighez un dezastru care era probabil provocat de cauze naturale?

– Ar fi trebuit să spui cuiva, să telefonezi...

– Cui? Celor de la CIA? Dacă barajul de la Arapahoe era Z-1, atunci faptul că mă uitasem prin acele planuri putea să însemne motivul pentru care fusesem suspendat şi sancţionat. Celor de la FBI? Prea hazardat! Ei colaborau foarte strâns cu CIA, în zilele acelea. Îi întâlni privirea. Am hotărât să îmi păstrez gâtul intact. Nu sunt unul dintre eroii tăi. Mi-am petrecut ani întregi îndeplinind cele mai murdare misiuni de pe pământ, pentru a forma un soi de barieră între ţara mea şi urâţenia de acolo, de afară. Tot ce am obţinut a fost un picior în spate. M-am decis. Păcat că ţie nu-ţi place asta.

– Nu se poate să fi luat o asemenea hotărâre! Nu rezolvă nimic!

– Rezolva dilema de a fi mort sau viu.

– La timpul trecut! Ceea ce nu înseamnă că nu te poţi decide în viitor.

– Chestiunea este tranşată. Am fost vârât în asta şi trebuie ori să acţionez, ori să mă las târât la fund.

– Nu încerca să mă duci cu o asemenea gargară. Ai avut tot timpul posibilitatea să alegi şi ai ştiut asta. Ai acceptat oferta lui Logan deoarece doreai să descoperi dacă Z-1 şi barajul de la Arapahoe erau acelaşi lucru. Numai că nu vrei să recunoşti asta faţă de mine.

– De ce?

– Nu ştiu. Poate te temi că mi-aş putea închipui că nu eşti chiar atât de cinic pe cât vrei să pari. Nu te îngrijora. Nu voi face această greşeală. Oricine are dreptul la o slăbiciune.

Judd strânse buzele.

– Mă bucur că nu îmi voi distruge reputația. Îmi vei spune că ai început să crezi că pretind să fiu la fel de eroic ca toate acele modele cu care ai crescut?

Ea se surprinse zâmbindu-i:

– Poți paria pe asta! Judd părea cald şi apropiat şi, pe neaşteptate, ea îşi dori să se întindă şi să îl atingă. Îşi întoarse grăbită privirea. Cât va trebui să stăm aici?

– Probabil că nu mai mult de câteva zile. Casele sigure nu rămân ca atare prea mult timp, mai ales când există o căutare de amploare. Mi-ar plăcea să stăm aici până când vom primi un raport de la Galen despre Fairfax. Urma să trimită un om acolo, să vadă ce poate afla. Când ne vom muta, mi-ar plăcea să avem un loc unde să mergem şi o motivație pentru a o face.

– Şi crezi că va dura doar câteva zile?

– E mai bine să nu fie mult mai mult. Fugim de ceva vreme.

O străbătură valuri de panică. Nici chiar atunci, în Iran, când fugise de urmăritorii săi, nu avusese acea senzație de teamă ciudată, copleşitoare.

– Trebuie să reuşim. Privirea lui Morgan se ațintise asupra chipului ei. Este o țară mare. Într-o țară de mărimea asta poți mai uşor să te ascunzi. Şi oamenii nu sunt aşa de bănuitori. Te plac. Ar vrea să creadă că fiecare este bun.

– Iar tu consideri asta o naivitate.

– Da, însă şi eu găsesc simpatie. Zâmbi. Iar noi doi deja am stabilit cât de rece sunt! Privirea îi deveni brusc intensă. Şi am nevoie de toată căldura pe care o pot primi.

Alex nu reuşea să-şi desprindă privirea de la el. Judd nu era rece. Putea să simtă căldura străbătând-o, ca... Oare de ce discutau ei despre aşa ceva?

– Nu este o naivitate să vrei să vezi ce este mai bun în

oameni. Alex îşi umezi buzele. Ce o să facem, până când ne va contacta Galen?

Rahat! Ar fi vrut să îşi poată retrage întrebarea. Tâmpită! Tâmpită!

Însă el nu îi dădu un răspuns cu dublu înţeles, cum se aştepta ea.

– Imaginează-ţi că mă vei lăsa să văd ce este mai bun la tine.

– Poftim?

– Am spus că nu te voi mai desena fără să am acordul tău.

– Nu-l vei primi. Urăsc să stau nemişcată.

– Atunci nu o face. Însă eşti încă destul de slăbită ca să îmi oferi prilejul, în vreme ce te odihneşti. Fii de acord şi eu te voi lua cu mine, în fiecare zi, când voi merge să cercetez împrejurimile. Asta ar trebui să fie suficient ca să ne stăvilească plictiseala amândurora.

– Nu te temi că nu voi putea ţine pasul cu tine?

– Poate că da. Dar atunci o voi lua mai încet. Fiindcă nu vreau să te las singură aici.

– Dă-mi înapoi pistolul!

– E în geanta mea de voiaj. Îl poţi lua când doreşti. Însă la ce ar fi fost bun pistolul tău împotriva acelei rachete pe care a aruncat-o Jurgens, ca pe o minge, în interiorul cabanei? Cea mai bună tactică a noastră rămâne lupta de gherilă, în cazul în care ne găsesc aici.

– Nu fuga şi ascunzişul?

– Fugi, te opreşti, loveşti, fugi. Nu e mai bine să urmezi calea asta?

Ea era pe punctul de a-i răspunde că nu, dar apoi decise că el avea dreptate.

– Dacă asta e singura cale de a supravieţui... Nu vreau să fiu prinsă ca un şobolan în capcană. Nu este corect.

– Oare ce este?

– Aranjamentul este puțin cam inechitabil. Dacă tu mă desenezi, am dreptul la o favoare de la tine.

El clătină din cap:

– Niciun fel de fotografii!

– N-aş vrea nici măcar să încerc. Tu nu eşti chiar o frumusețe.

– Iisuse, sper că nu!

Însă ar fi fost fascinant să încerce să surprindă o față care păstra atât de multe secrete.

– Probabil că aş sfârşi cu o fotografie care să semene cu un zid de piatră. Nu, tu mi-ai spus odată că, dacă aş încerca să mă depărtez de tine, mi-ai lua urma şi că eşti foarte bun la asta. Ei bine, vreau să mă înveți şi pe mine cum se face asta.

– De ce?

– M-am aflat în vreo două situații când mi-ar fi fost de folos. Nu sunt chiar o novice. Tatăl meu mă lua la vânătoare, pe vremea când eram doar o fetiță. Sunt destul de pricepută în materie de păduri.

– Dar de ce te interesează luatul urmei?

– Mi-am amintit că în urmă cu câțiva ani, în Turcia, a existat o fetiță care s-a îndepărtat de sat, pe când eu îi fotografiam părinții. Ne-a luat patru zile s-o găsim. Era moartă. Alunecase pe o pantă şi căzuse într-un râu. Dacă am fi fost în stare s-o găsim mai repede, poate că nu s-ar fi întâmplat nenorocirea.

– Ar fi trebuit să-mi imaginez! Încă o cale de a salva lumea.

– Nu, doar o fetiță de trei ani. Facem înțelegerea?

– Nu poți acumula prea multe în câteva zile. Eu am avut un profesor apaş, care mi-a dedicat luni întregi ca să mă învețe.

– Voi învăța ce pot să învăț. Poate ajută. De acord?

El zâmbi:

– De acord!

– Atunci mă duc să mă culc. Se întoarse şi dădu să iasă. Ne vedem mâine-dimineaţă.

– Bună idee. Ai avut o zi foarte lungă!

– O zi teribilă!

– Aş dori să îţi pot spune că ce-i mai rău a trecut, dar nu pot face asta.

Nu, el nu i-ar fi oferit consolare, făcând rabat onestităţii.

– Nici nu ţi-am cerut s-o faci. Noapte bună!

Nu aprinse lumina în dormitor, când îşi scoase pantalonii. Cămaşa însemna un efort prea mare pentru umărul ei dureros, şi era prea obosită ca să se deranjeze. Îşi trase doar cuvertura peste ea şi umflă perna.

Fusese o zi teribilă, înspăimântătoare, aşa cum spusese Morgan. O zi a terorii şi a revelaţiei şi a unui amestec sălbatic de emoţii. O zi care o apropiase de Morgan mai mult decât ar fi fost liniştitor pentru ea.

Nu trebuia să fie surprinsă de asta. În situaţii-limită, când ţi-e ameninţată viaţa, sexualitatea devine mai manifestată. Avusese o asemenea experienţă, odată, înainte, cu un tânăr doctor, pe câmpiile inundate din Bangladesh. Trecuse la fel de repede ca pericolul.

Dar nu avusese intensitatea de acum.

Nu conta. Putea să o ţină în frâu. Şi era clar că Morgan nu intenţiona să continue această intimitate. Iisuse, de fapt era dezamăgită, îşi dădu ea seama. Tot ce îi trebuia era să se arunce în pat cu un bărbat ca Morgan!

Cu excepţia faptului că nu exista niciun alt bărbat ca Morgan. Ea nu cunoscuse niciodată pe cineva atât de complex şi, cu cât afla mai multe despre el, cu atât se împuţinau armele

împotriva lui. Drumul lui nu era şi drumul ei, dar era dificil să condamne un bărbat care...

Să înceteze să se gândească la el! Dacă avea de gând să rămână trează, să se gândească la altceva care i-ar putea fi de folos ca să iasă din această situaţie complicată.

Z-1. Nu, imaginea era mai mare acum. Mai mare şi mult mai tulburătoare. Dacă Z-1 era barajul de la Arapahoe şi această ţintă fusese distrusă...

Va fi Z-2 următoarea?

– În ce stadiu se află Z-2? întrebă Betworth. Nu mai ai mult timp, Powers!

– Nicio problemă! Îl vom lovi la termen.

– Dar cu ce şanse de succes?

– Cred că ar trebui să ştiţi prin ce urmează să trecem. Singurul motiv pentru care ar putea exista o întârziere este că mi-aţi spus să mă ţin după Graham.

– Ceea ce nu mai este o scuză acum. I-am dat această sarcină lui Jurgens.

– Şi nu a avut prea mult succes, nu-i aşa?

– O să dea de ea. Tu concentrează-te asupra lui Z-2.

Închise telefonul şi se lăsă pe spate în scaun. Trebuia să-şi păstreze calmul. Totul va merge după cum plănuise. Planificase toate detaliile cu obişnuita-i iscusinţă. Jurgens îi va găsi pe Graham şi pe Morgan şi îi va lichida. Totul va fi...

Telefonul lui sună.

– Nu pot să-l găsesc, Betworth.

Runne.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu îmi răspunzi la apeluri?!

– Trebuie să îl găsesc. Mi-am epuizat toate firele. Trebuie să-mi dai tu unul.

Betworth trase adânc aer în piept. Niciun fel de scuze. Ticălosul arogant, fanatic, îi dădea lui ordine!

– Dacă ai fi răspuns la apelurile mele, aş fi putut să îţi ofer oarece ajutor.

– Şi poţi?

Îi venea să-i închidă telefonul în nas, însă asta ar fi însemnat o greşeală. Runne era periculos, însă Betworth avea planuri pentru el. În plus, tipul putea fi cel care să-l ducă la Morgan.

– A fost în Colorado, cu câteva zile în urmă. E posibil să mai fie încă acolo, deşi mă îndoiesc. Oriunde s-ar afla, este împreună cu o femeie, Alex Graham.

– Eşti sigur?

– Oh, da!

– Îmi poţi trimite o fotografie de-a ei?

– Nu am nevoie. Ia un ziar. Tu chiar nu citeşti ziarele şi nici măcar nu te uiţi la televizor?

– Nu!

– Ei bine, tipa este o ştire foarte „fierbinte“! Aşa că nu ţi-aş face niciun serviciu dacă ţi-aş da adresele ei sau numerele de telefon.

– Atunci la ce mi-ar folosi?

– Este destul de evident că Morgan nu intenţionează să o abandoneze. Ea îl va încetini mult. Şi el nu trebuie să încetinească foarte mult, pentru ca tu să îl poţi prinde, nu-i aşa?

– Nu, însă trimite-mi oricum informaţia prin fax. Te sun din nou şi îţi dau numărul de fax din oraşul în care mă aflu. Poate că voi reuşi să fac ceva investigaţii şi să o localizez.

– Ţi-am spus, toată lumea o caută.

– Asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Ei se vor opri, vor avea ezitări, se vor întreba dacă nu cumva vor fi prinşi

ajungând prea departe. Eu sunt în avantaj. Nu-mi pasă.
Închise telefonul.

– În regulă. Judd privea peste culmile munților. Îți dau cincisprezece minute după start. Te duci și te ascunzi de mine. Dă-i drumul!

– O să-mi iei urma? întrebă Alex. Şi cum o să învăț ceva?

– Tu faci traseul şi apoi ne întoarcem pe urmele tale şi ai să vezi unde ai greşit.

– Unde am greşit?

– Scuze, am formulat greşit. Sunt obişnuit să vânez o pradă care nu vrea să fie găsită, însă este singura cale pe care o cunosc ca să te învăț ceva. Accept-o aşa cum este sau las-o baltă.

– O accept!

Alex o luă la goană, în jos, pe pantă.

– Găsit! Judd o trase pe Alex afară din tufiş. Trebuie să fii obosită. De data asta ai fost cu adevărat stângace.

– Mulțumesc! Alex făcu o grimasă. Asta e a treia oară. Sunt deprimată. Dacă este aşa de uşor să iei urma cuiva, de ce nu am putut-o găsi pe fetița aceea?

– Nu este uşor. Trebuie să ai practică. Poate că ea a hoinărit un timp prin vadul râului. Ploaia putea înlătura urmele. Copiii sunt uşori şi paşii ei au lăsat doar mici urme în iarbă. Dacă a umblat multă vreme prin noroi e posibil să fi strâns destulă țărână pe încălțările sale, încât să formeze o pernă de noroi. Asta face aproape imposibil de identificat urma unui picior, cu excepția unuia mare. Un animal mare poate că a trecut peste urmele lăsate de ea şi le-a distrus. Sau poate că voi v-ați aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

– Ce vrea să însemne asta?

– Unghiul luminii. Îi studie chipul. Eşti obosită. Vom trece în revistă greşelile şi apoi ne vom întoarce acasă. Judd se îndepărtă şi o luă în sus. Chiar aici, deasupra, ai dislocat pietrele. El arătă cu degetul. Ai turtit pământul de deasupra, când ai făcut primul pas în jos, şi culoarea este puţin diferită. Îi arătă din nou. Ai rupt tulpina acestei plante, când ai intrat în tufişuri. Îngenunche. Iar aici se află o amprentă clară a tălpii.

– Pentru mine nu pare clară.

– Vezi curba unde bombeul tău a presat pământul?

Ea încuviinţă:

– Parcă ai vorbi o limbă străină.

– Ochii tăi abia se antrenează să vadă semnele. Există patru indicatori după care trebuie să te uiţi. Turtirea, când noroiul, pietrele sau rămurelele sunt presate pe pământ de greutatea unui picior. În mod frecvent, este un efect cauzat de liniile drepte, de forme geometrice sau de altceva ce nu se află în general în natură. Culoarea schimbată, ceea ce reprezintă o diferenţă de culoare sau textură faţă de zona care o înconjoară. Dislocarea, care înseamnă o schimbare recentă sau o rearanjare. Judd o luă înaintea ei. Haide, vom merge la primul loc în care te-ai ascuns şi vom vedea şi semnele de acolo.

Ea se grăbi să îl ajungă din urmă.

– S-ar fi putut, la fel de bine, să las câte un semn indicând locul prin care am trecut.

– Ei bine, da. Dar nu a trebuit să mă uit pe pământ, când am ajuns lângă tufişurile astea.

– De ce nu?

– Te-am mirosit.

Ea se împiedică:

– Poftim?

– Deodorante, şampoane, paste de dinţi – sunt semne ale civilizaţiei. Însă natura a dat fiecărui om propriul său miros.

– Vrei să spui că eu put?

Judd se uită la ea.

– Nu, tu miroşi intens feminin. Nici nu s-ar putea ceva care să momească mai mult.

Alex privi repede dincolo de el.

– Sau să identifice, evident!

– Te-aş recunoaşte şi pe întuneric.

Ea trase scurt aer în piept şi căută cu înverşunare ceva de spus:

– Şi acest prieten apaş ţi-a educat nasul tot aşa de bine ca şi ochii?

– Nu, acesta este un talent. Eu a trebuit doar să-l perfecţionez.

– Câinele lui Sarah, Monty, are un nas nemaipomenit.

El începu să râdă.

– Mă compari cu un câine?

Tensiunea dispăruse, constată ea cu uşurare.

– Ei bine, Monty este un câine excepţional.

– Înseamnă că ar trebui să accept asta ca pe un compliment. El îngenunche şi îi indică un loc cam la patruzeci de metri mai încolo. Aici este locul de unde ţi-ai început traseul. Vezi licărirea?

Ea se lăsă pe vine lângă el.

– Da! Cum de am făcut asta?

– Tălpile tale au apăsat peste particulele de murdărie, care au format o suprafaţă aptă să reflecte lumina. Le poţi vedea doar dintr-un unghi luminat oblic.

– Ca o rază!

– Le-ai putea rata însă, dacă te-ai afla chiar deasupra. De aceea e bună distanţa.

– Ei bine, tu eşti, în mod categoric, un expert în materie de distanţă.

– Nu sunt rău nici deasupra.

De această dată, Alex nu făcu greşeala să se uite la el.

– Hai să mergem! Sunt nerăbdătoare să văd ce altceva am mai greşit.

– Ai fost de-a dreptul incredibil, acolo, afară! Alex privea spre foc, în vreme ce îşi sorbea încet ciocolata fierbinte. Cum l-ai întâlnit pe acest indian care te-a învăţat să iei urma?

– Cei de la armată m-au trimis la el. Creionul i se mişca repede pe coala de desen. Nu se ştie niciodată când trebuie să cauţi şi să găseşti. De fapt, mi-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit ca să devin un expert. În primul rând, nu mi-a plăcut vânătoarea. A fost nevoie să învăţ să-mi blochez gândul la uciderea de la sfârşit şi să mă concentrez asupra goanei, în sine. Ştii, arăţi minunat în lumina flăcărilor...

– Ai face mai bine să desenezi repede. Căldura asta mă adoarme.

– Mai durează foarte puţin... Spuneai că te duceai la vânătoare cu tatăl tău. Asta mă surprinde. Nu mi te pot imagina cu o puşcă.

– Noi nu luam puşti. Tatălui meu nu îi plăcea să împuşte animale. Luam aparate de fotografiat.

– Acum înţeleg. Mult mai multă personalitate.

– Oamenii de profesia ta au probleme să înveţe să – ea căuta cuvântul potrivit – vâneze?

– Să ucidă. Spune-o! Privirea lui rămăsese aţintită asupra schiţei. Unii da, alţii nu. Uneori descoperi pe cineva care îndrăgeşte asta. Iubeşte vânătoarea. Îi place să ucidă.

– Ţie nu?

– Nu!

– Dar ai cunoscut o asemenea persoană?

El confirmă, dând din cap:

– Pentru o scurtă perioadă de timp, m-a molipsit cu entuziasmul său.

– Era la fel de bun ca tine?

– Nu, însă era pe aproape. Puse blocul de desen pe marginea mesei de lângă el. Du-te la culcare. Am surprins esențialul. Voi continua mâine.

Judd nu mai voia să îi răspundă la niciun fel de întrebări. Ei bine, probabil că nu ar trebui să îl mai întrebe nimic. Nu era sigură dacă momentele petrecute afară, în frigul munților sau acele ultime ore de lângă foc fuseseră mai intime.

Se ridică în picioare:

– Se pare că tu vei beneficia de învoiala noastră. Mă îndoiesc că voi ajunge foarte bună în chestia cu luatul urmei.

– Vei fi grozavă. Ai ochi buni. Ești deșteaptă și înveți repede. Mâine îți vei reaminti fiecare lucru pe care ți l-am spus și va fi mai greu pentru mine să te găsesc.

– Până când te vei apropia suficient de mult ca să îmi simți mirosul. Încă nu sunt sigură dacă îmi place gândul acesta.

Judd zâmbi:

– Predatul trebuie să aibă și părți amuzante. De poimâine te voi lăsa să revezi tu traseul parcurs și să îmi spui cum ți-am luat urma.

– Așa curând?

– Așa cum ziceam, ai ochi buni.

Așa îi avea și el. Ochi de gheață, dar în acele clipe nu mai păreau deloc reci...

– Noapte bună! Alex se îndreptă spre dormitor. Mâine voi încerca să îți ofer ceva mai mult de lucru.

– Nu te strădui prea tare. Crede-mă, Alex, tu eşti o provocare permanentă.

Unde era Morgan?

Alex bătea din picioare ca să îşi pună sângele în mişcare. Se făcuse mai frig în această ultimă oră şi ea era gata să se întoarcă la fermă. Ninsese în timpul nopţii şi Morgan o anunţase că suspendă lecţia, deoarece zăpada ar fi ascuns semnele sub pătura-i albă. Fusese surprinsă de cât de dezamăgită se simţise, când el îi dăduse aparatul de fotografiat şi apoi o părăsise acolo, pe creasta muntelui. Se simţea... abandonată.

Doamne, ce patetic! Să uite frigul. Să îl uite pe Morgan.

Ridică aparatul de fotografiat şi focaliză asupra vârfurilor Teton, acum învăluite într-o ceaţă întunecată.

– Eşti gata?

Alex se răsuci, ca să îl descopere pe Morgan în spatele său. Ar fi trebuit să îl audă venind pe zăpada care făcuse crustă, dar nu-l auzise.

– Unde ai fost?

El arătă către liziera pădurii, spre sud.

– Trebuia să mă antrenez şi eu.

– Iar eu să îţi păzesc spatele!

– Da! Trecu pe lângă ea, şi începu să coboare panta ce ducea spre fermă. Dar tu te-ai ţinut al naibii de bine în aceste ultime două zile, având în vedere rana ta. Te-am alergat din greu.

– Având în vedere rana mea? Câtă superioritate! Ea zâmbi. Lasă-mi vreo două săptămâni şi voi ţine pasul cu tine!

– Nu avem la dispoziţie două săptămâni.

– Ştiu asta. Vorbise fără să se gândească. Ultimele zile fuseseră uimitor de calme, de parcă ar fi fost prinşi într-o

buclă temporală. Poate că aceasta se întâmpla din pricină că erau înconjurați de toată acea frumusețe și de liniște. Sau poate că era din cauză că își dorea să fugă departe de tot acel tumult care devenise viața sa.

– Galen nu ni se mai alătură, așa-i?

– Se va întâmpla și asta. Ți-am spus, el zicea că Ralph Scott se afla în drum spre Texas ieri. I-a dat cópii ale desenelor celor doi bărbați de la baraj. Ar trebui ca Galen să afle ceva de la el până diseară.

– Tu știi ceva despre acest Scott?

– Doar că l-a ales Galen. Ceea ce pentru mine este suficient. O privi. Dar nu am de gând să mă culc liniștit pe-o ureche și să sper că m-aș putea opri în loc, dacă nu vom auzi nimic de la el. Am stat deja prea mult aici.

– Nu mi-am închipuit că o vei face. Nu mi-ai făcut impresia unui bărbat răbdător. Am fost surprinsă că nu ești mai agitat.

– Oh, dar am fost agitat! Privi dincolo de ea. Și foarte nerăbdător.

Fir-ar să fie! Alex simțea cum o cuprinde un val de fierbințeală. Nu era prima remarcă pe care o făcea, din care ea recunoștea imboldul sexual. Tensiunea sexuală existase, slăbind din intensitate și apoi ridicându-se, ignorată, dar mereu prezentă.

Acum, Morgan nu o mai ignora. Dorea ca ea să o știe și se exprima pe șleau.

– E în regulă. Privirea lui Morgan îi scrută încă o dată chipul. Nu intra în panică. Nu am de gând să sar pe tine. Este doar... Am nevoie de asta. Și cred că și tu ai.

– Tu nu iei mereu ceea ce îți trebuie?

– Ba da. Am trăit fiecare din aceste ultime zile de parcă ar fi fost cea de pe urmă. Tu n-ai putea spune niciodată asta.

– Nu, cred că nu! Ea îşi umezi buzele. Dar nu este din pricina felului cum vreau să-mi trăiesc eu viața. Este un dar şi am de gând să îl prețuiesc.

– Să îl prețuiesc! Nu am de gând să îmi confecționez amintiri. Doar vino în pat cu mine! Ție îți va plăcea, mie îmi va plăcea şi asta va fi tot. Nu o să mă prinzi ținându-mă după tine, când vei pleca. El urcă treptele scării spre verandă şi descuie uşa. Asta este tot ce am vrut să-ți spun. Ce doreşti pentru cină?

– Poftim?

Judd zâmbi:

– Mâncarea nu este chiar la fel de satisfăcătoare ca sexul, însă reprezintă o necesitate. Ce zici de o omletă? Eu o prăjesc, dar va trebui să tai tu cepele. Mie îmi lăcrimează ochii în cea mai descurajantă manieră!

El bătea în retragere, aşa cum o făcuse de-a lungul acestor ultime zile, însă era prea târziu. Cuvintele fuseseră spuse şi ea nu ar fi fost în stare să le uite. Probabil că el nici nu dorea ca ea să le uite. Dorea ca ea să se gândească, să se imagineze în pat, împreună cu el.

Şi ea voia acelaşi lucru, lovi-l-ar să-l lovească!

Trase o gură zdravănă de aer, trecu pe lângă el şi intră în casă:

– Trebuie să tai cepele sub jet de apă rece. Am să-ți arăt cum se face.

El o urmă şi îşi agăță haina în dulap.

– Întotdeauna mă bucur să profit de cineva cu experiență. Învață-mă!

– Credeam că nu ai nevoie de nimeni care să te învețe ceva.

– Atunci să ne împărtăşim experiența! Se îndreptă spre bucătărie. Ceea ce este întotdeauna mai distractiv decât orice!

*

Telefonul lui Morgan sună când el spărgea ouăle pentru omletă.

– Tocmai mi-a telefonat Scott, spuse Galen. A explorat terenul la hotelul din Fairfax. Recepționerul i-a recunoscut pe amândoi bărbații din desene. Trăgătorul este Thomas Powers și celălalt tip e Calvin Decker.

– Tipul e sigur?

– Cu aproape opt luni în urmă, Powers și Decker veneau și plecau din oraș aproape în fiecare săptămână, o perioadă lungă de timp. Spuneau tuturor că erau designeri pentru compania textilă. Localnicii se îndoiau, dar banii erau bineveniți, așa că au închis ochii.

– Se gândeau că sunt implicați în traficul cu droguri?

– Au existat tot felul de povești despre ce se întâmpla la fabrică. Fairfax se află foarte aproape de graniță. Traficul de droguri e în floare în South Texas.

– Recepționerul l-a mai văzut pe Powers în ultima vreme?

– Deloc! răspunse Galen. Dar în ultimele două săptămâni de ședere el a plătit pentru cameră cu cartea de credit. Scott l-a mituit pe recepționer ca să se uite în registru și să îi dea numărul cărții. L-am trimis chiar acum la verificat. Scott urmează să se ducă diseară la fabrică, să arunce o privire pe acolo.

– Sunt o grămadă de oameni de pază la fabrică.

– Nu mai sunt. Fabrica a fost închisă cu șase luni în urmă. Este goală, cu excepția unui paznic de noapte. Scott zicea că mă sună diseară, de la fabrică.

– Telefonează-mi și mie, după ce îți dă de veste.

– Așa voi face. Cum se mai simte Alex? S-a obișnuit cu tine?

– Oarecum. Trebuie să închid. Fac o omletă.

– Tu?!

Morgan se uită la Alex:

– Mi-am descoperit tot felul de aptitudini şi calităţi despre care nu mi-am închipuit vreodată că le-aş avea. Dă-mi ocazia să ţi le arăt, cât mai curând poţi. Închise. Numele trăgătorului este Thomas Powers. Celălalt bărbat se numeşte Calvin Decker. Galen a dat chiar acum la verificare unul dintre numerele de card al lui Powers.

Expresia lui Alex se lumină de emoţie:

– Straşnic! Apoi se încruntă. S-ar putea să fie un fals. Probabil că aşa este.

– Sau poate că nu. În orice caz, avem un fir.

– Da, aşa e. Cel puţin am dat peste ceva. Începusem să fiu descurajată.

– Eu încă sunt descurajat.

Ea se încordă:

– De ce?

El zâmbi:

– Tu nu mi-ai tocat cepele acelea. Mă tem că va trebui s-o fac eu.

– Eu voi face cafeaua, tu deschide televizorul, spuse Morgan după cină. Trebuie să vedem ce se mai întâmplă cu duşmanul.

– Abia aşteptam! Alex se duse în living şi apăsă butonul televizorului. Este exact ce îmi trebuia pentru o indigestie.

Îl privi pe Morgan când acesta intră în cameră, ducând o tavă cu ceştile de cafea şi o carafă.

– Încă ne mai caută prin Colorado. Au întâmpinat greutăţi în identificarea elicopterului, deoarece numărul avionului era fals.

– Mi-am închipuit asta. Altceva nimic?

– Nu despre noi. A mai fost o bombă amplasată la altă ambasadă. De data aceasta în Quito. Acelaşi *modus operandi* ca ultima dată, în Mexico City. Gruparea teroristă Matanza. Unele ameninţări la adresa preşedintelui Andreas. Ea clătină din cap, obosită. Nu se vor opri niciodată? Eram obişnuită să mă simt în siguranţă, iar acum privesc peste umăr tot timpul. Drace, mă întreb cum se simte Andreas!

– El are o sarcină grea. Judd se aşeză vizavi de ea. Dar reuşeşte să se descurce bine. Aş paria că are o provizie de curaj disponibilă.

– Mi-amintesc că ai spus că îl placi.

– Cred că este cinstit. Aceasta ridică orice politician pe un soclu. Judd luă o înghiţitură de cafea. Poate că ar trebui să îl determinăm pe Logan să încerce să ajungă la el. Nu cunosc pe nimeni altcineva în care să avem încredere.

Ochii ei se măriră:

– Preşedintele?

– Galen zicea că Logan are ceva influenţă asupra lui în aceste zile.

Ea clătină din cap:

– Fără nicio probă, nu e cazul să încercăm.

– Poate că ai dreptate. Luă telecomanda de la ea şi închise televizorul. Destul cu ştirile. Te-au deprimat. Lasă-te pe spate în fotoliu. Mă duc să-mi iau caietul de schiţe.

– Doamne, cred că ai duzini de schiţe cu mine!

– Îmi place faţa ta. Se aşeză din nou şi începu să deseneze. Este una cu totul specială.

– Îţi plac smiorcăitele?

– Asta este ceea ce vezi tu, nu ce desenez eu. Se opri din desenat şi se uită la ea. De ce te temi că te-aş putea vedea ca pe o fiinţă slabă?

– Nu sunt. Numai că tu mă desenezi ca... Rămase tăcută

un moment. Presupun că mă tem că undeva, în adânc, îmi place să fiu slabă. Încerc să nu fiu aşa. Însă dacă...

– Aiurea!

– O persoană nu ştie niciodată cum va urma să reacţioneze. M-am simţit altfel cândva. Pot fi din nou.

– World Trade Center?

– Mă simţeam neajutorată. Nu mai era nimic de făcut. El nu se afla *acolo*. Nu era nicăieri. Am colindat spitalele. Am pus fotografia lui pretutindeni. Alex simţi lacrimile înţepându-i ochii. Nu l-am putut găsi. Nimeni nu l-a mai găsit. Am plâns şi am suspinat ca o isterică. Da, mă tem să fiu din nou neajutorată. *Nu vreau* să fiu acea neajutorată.

– Aşa că te suprasoliciţi.

– O fac pe dracu'! Îşi drese glasul. Tu ar trebui să nu mă faci să arăt aşa cum am fost în tot acel timp! Era valabil după ce am fost rănită, dar nu acum.

– Ţi-ar plăcea să vezi schiţa asta?

– Ştii al naibii de mult că da.

Îl urmărea cu privirea, în vreme ce se îndrepta spre ea. Nu ar fi trebuit să i se confeseze lui Morgan. Asta nu o făcuse să devină mai vulnerabilă, ci doar mai apropiată de el. Şi doar Dumnezeu ştia că nu avea nevoie să se simtă mai apropiată de el.

Judd îngenunche lângă ea şi îi puse desenul în poală.

– Alex.

Alex era numele scris pe caietul de schiţe.

Putere. Vioiciune. Inteligenţă. Strălucire.

Pentru o clipă, ea nu putu scoate niciun cuvânt.

– Sunt... copleşită!

– Splendid!

– În felul acesta mă vezi tu?

El rânji:

– Pe dracu', nu! E doar o stratagemă ca să te bag în pat. Obişnuiesc să procedez aşa cu toate tipele bine. Zâmbi uşor. Mă cunoşti suficient de bine, ca să ştii că voi fi sincer cu tine. Şi chiar dacă nu aş fi sincer cu tine, trebuie să fiu sincer cu munca mea. Munca trebuie să fie întotdeauna sinceră, şi curată, şi adevărată. Degetele lui îi conturară uşor linia obrazului. Nu e nicio problemă cu tine. Am fost corect față de mine.

Alex nu mai putea să respire. Degetele lui erau calde şi mângâierea uşoară, dar se simțea de parcă i-ar fi atins fiecare nerv al trupului. Expresia lui... puternică, concentrată, atentă.

Alex îşi ridică mâna încet şi îi atinse buzele cu degetele.

El rămase calm. Apoi îşi înclină capul astfel încât buzele sale îi apăsau palma.

Ea se crispă. Fierbințeala! Iisuse, tot trupul îi era pregătit.

Se înfioră, când limba lui îi atinse palma. Apoi fiorul dispăru. Judd se dezmetici şi se ridică în picioare.

– Nu!

Alex îl privea tulburată, în vreme ce el se trăgea înapoi. Cum adică „nu"?! Fusese atât de înfierbântată, că aproape se topise.

– Nu-i corect! Tu păreai atât de răvăşită vorbind despre tatăl tău şi apoi eu ți-am arătat afurisita de schiță. Buzele i se răsfrânseră. Şi am făcut-o intenționat. Eram furios şi rănit. Te vreau şi asta era o cale de a te avea.

– Poftim?

– Manipulare. Numai că eu am uitat că nu am făcut nicio înțelegere în acest domeniu. Se îndreptă spre dormitorul lui. Tu mă vrei, vino şi ia-mă!

Alex îl privea năucită, în vreme ce uşa se trânti în spatele lui. Ce dracu'? Se simțea de parcă ar fi căzut în mijlocul craterului unui vulcan, numai că acesta se transformase în

gheață. Nu, nu gheață. Era șocată, dar încă incitată sexual, ca în momentul când el o atinsese prima oară.

Fusese cu totul necinstit din partea lui să încerce s-o manipuleze. Dar la ce ar fi trebuit să se aștepte de la un bărbat de condiția lui?

Însă aceasta era o generalizare, iar ea nu putea să apeleze la generalizări în cazul lui Morgan. El avea o lege a sa proprie. Cine putea ști care era următoarea lui mișcare?!

Tu mă vrei, vino și ia-mă!

Fir-ar afurisit!

Se ridică în picioare, se îndreptă spre dormitorul lui și deschise ușa cu o smucitură. Judd stătea în mijlocul camerei, descheindu-și nasturii de la cămașă.

– Se presupune că ar trebui să apreciez faptul că ai făcut mutarea? Ei bine, nu! E al naibii de greu. Ea inspiră profund. Te vreau! Am venit să te iau! Acum, fir-ar să fie, mingea se află în terenul tău. Aș dori un pic de seducție.

– Ești sigură?

Ea traversă spațiul dintre ei și își lăsă capul pe pieptul lui. Pielea îi era netedă, caldă, cu excepția unei porțiuni acoperite de păr moale. Își frecă obrazul de el și îi simți mușchii pântecului încordându-i-se, ca și când un fior ar fi trecut prin trupul lui.

– Nu vreau să fiu salvată de tine. Mă pot salva singură.

– Nu prea reușești.

– Nu spuneai tu să trăiesc fiecare clipă ca și când ar fi cea din urmă din viața mea?

– Însă nu ai fost de acord cu filosofia asta.

– Astă-seară sunt! Vocea îi era inegală. Nu o să reușesc niciodată să-mi scot cămașa, cu umărul ăsta rănit. Vrei să încetezi să stai acolo și să mă ajuți?

Mâinile lui îi cuprinseră încet umerii:
– Oh, da. Te voi ajuta. Oricum, oricând. Spune-mi doar...

– Ți-am făcut rău?
Ea chicoti:
– Când? Nu este puțin cam târziu să te îngrijoreze faptul că îmi faci rău?
– Nu. Te-a durut?
Ea se prefăcu că ia în serios întrebarea:
– Cred că am simțit un junghi în umăr, a treia oară, însă a trecut repede. Sau poate că am fost doar tulburată la culme. Își înfipse dinții, în joacă, în umărul lui. Vai, ți-am făcut rău?
– Nu, m-ai excitat. Vrei s-o facem din nou?
– Curând. Ea se cuibări mai aproape. Doamne, ai ceva vigoare! Îmi trebuie o mică pauză.
– În regulă! El se ridică. Mă duc să-mi iau blocul de desen.
– Să nu cumva să îndrăznești! Îl trase în jos, în pat. Nu sunt de acord cu pozatul nud.
– Doar fața ta, șopti el. O sărută. Vreau să îmi amintesc expresia asta a ta. Tu... strălucești!
Alex se eliberă de încordarea care îi cuprinsese gâtul:
– Oh, cum să nu! Și într-o zi, când o să mă aștept mai puțin, o să mă descopăr în vitrina vreunei galerii.
– Nu! Dacă te-aș desena nud, asta ar fi doar pentru mine. Am impresia că sunt foarte posesiv. Îi sărută scobitura gâtului. Doar fața ta...
– Poate mai târziu. Îi trase capul în jos, pe sânii ei. Așa, dintr-odată, nu mai simt niciun fel de oboseală...

8

Fairfax, Texas

Dacă se aşteptase să găsească ceva neobişnuit în această fabrică, atunci călătoria era un eşec.

Scott se deplasa în linişte de-a lungul coridorului, oprindu-se din când în când, ca să arunce o privire în laboratoarele pe lângă care trecea. Niciun fel de substanţe chimice. O mulţime de jucărele electronice. Hărţi...

Intră într-unul dintre laboratoare şi se uită la o hartă. Nimic relevant. Nici nume, nici locuri, doar numere, grafice şi procentaje. Nu era de mirare că abandonaseră fabrica, atunci când aceasta fusese închisă. Toate acestea nu îi spuneau nimic. Galen va fi foarte dezamăgit.

Formă numărul telefonului lui Galen.

– Niciun succes! Nu există chimicale. O grămadă de jucărele electronice, câteva grafice care nu spun *nada**.

– Ai parcurs toată fabrica?

– Primul şi al doilea nivel. Deschise uşa şi se opri în capul scărilor. Acum cobor la subsol.

– Care-i treaba cu paznicul de noapte?

– Nici urmă de el. O să am grijă să arunc o privire, dar,

* Nimic (lb. spaniolă) *(n. trad.)*.

după câte pot să îmi dau seama, nici nu era nevoie de unul. Ajunsese în dreptul coridorului şi aprinse o a doua lumină. Reflectoare mari pe scări. Subsol adânc...

– Nu ai găsit niciun fel de însemnări sau hârtii prin birouri?

– Bătea vântul pe acolo. Sertarele păreau să fi fost curăţate de cei de la Shop-Vac. Ajunse la uşă şi o încercă. Stai aşa! Uşa de la subsol este încuiată. Încerc s-o descui. Îşi scoase mănunchiul de şperacle şi încercă răbdător o duzină, până să reuşească să deschidă uşa. Acum, ia să vedem... Fir-ar să fie! Sări înapoi, pe scară. Era cât pe-aci să cad înăuntru!

– Să cazi unde?

– Habar n-am. Am simţit doar că mă duc. Lumină subsolul cu lanterna. Sfinte Sisoe!

– Vorbeşte!

– E sinistru! Nu există podea. Subsolul e imens. Se întinde, probabil, sub fabrică şi pe sub terenul din jur. Aici e numai moloz şi gropi, gropi adânci, care par să ducă direct în China! Lumină cu lanterna pereţii din jur. Asta-i tot ce se află aici. Doar pământ răscolit şi aceste gropi. Aş spune că pot numi asta drept neobişnuit. O să fac vreo două fotografii, ca să le poţi vedea şi tu...

Durerea fierbinte explodă în interiorul său:

– Hristoase!

Ar fi trebuit să se uite cu atenţie în spatele lui. Ar fi trebuit....

Alex îşi freca obrazul de gâtul lui:

– Cine este Runne?

Morgan se încordă:

– Poftim?

– Trebuie să fie cineva foarte important pentru tine, dacă te face să îi vorbeşti în somn.

Muşchii i se relaxară:

– Aşa i-ai aflat numele?

– Păi, de unde altundeva?

– Uneori, Runne pare omniprezent. O sărută pe creştetul capului. Este doar cineva pe care se întâmplă să îl cunosc.

– Ceea ce înseamnă că nu o să-mi vorbeşti despre el.

– Poate că într-o zi o voi face. Este o poveste urâtă şi nu am de gând să stric un lucru bun, atunci când îl primesc. Mâna lui îi acoperi sânul. Şi acesta este un lucru foarte bun!

Da, era. Ea nu avusese niciodată parte de atâta putere, sau înflăcărare, sau blândeţe. O întreagă furtună de pasiune şi patimă... şi tandreţe. Nu şi-l închipuise niciodată pe Morgan atât de tandru, dar aflase că de sub vălul de gentileţe se declanşa întotdeauna o furtună.

– Îmi... îmi place asta!

El chicoti:

– O adori! Doar că vrei să mă pui la locul meu.

– Şi care este locul tău? De fiecare dată când mă mişc, tu începi să te deplasezi şi să invadezi teritoriul.

– Dar este un teritoriu care mă intrigă! El îi atinse sfârcul sânului cu buzele. Şi cu siguranţă nu vei obiecta, dacă am să mă mişc un pic... Telefonul aflat pe masa de alături sună. Rahat! Ar fi bine ca Galen să nu ne spună că nu are nimic de spus. Deschise telefonul. Ce este, Galen?

– Cred că Scott e mort.

Judd îngheţă:

– De unde ştii?

– Nu ştiu. Vorbeam cu el la telefon. Am auzit o împuşcătură.

– Descotoroseşte-te imediat de telefon. S-ar putea să îţi dea de urmă.

– Mă îndoiesc. L-am aruncat totuşi la canal, pentru orice eventualitate. Vorbesc de la altul. Scott zicea că acolo, la fabrică, erau tot felul de jucărioare electronice, însă toate documentele au dispărut. Mecanismele nu ne-ar spune probabil nimic, din moment ce le-au lăsat acolo. Însă el a coborât la subsol şi a descoperit ceva interesant. Săpăturile de la subsol nu se întind numai sub clădire, ci se extind pe sub întreaga zonă. Şi există nişte gropi uriaşe. Scott zicea că arătau de parcă tipii aveau de gând să sape până în China.

– Şi mai ce altceva?

– Nimic altceva. Dacă a văzut mai mult, nu a mai avut şansa să îmi spună. Ticăloşii!

– Îmi pare rău de Scott. Era un prieten?

– Nu, însă eu l-am trimis acolo. Era unul de-al meu. Asta devine ceva foarte personal.

– Găuri...

– Foarte adânci. Ai vreo idee?

– Nu în legătură cu subsolul. Însă trebuie să găsim pe cineva care ne poate spune. Ceva noutăţi despre cartea de credit a lui Powers?

– Încă nu, dar te sun eu, când o să am ceva. Iau avionul următor spre Brownsville. Trebuie să mă asigur dacă am dreptate în legătură cu Scott.

Galen închise.

– Ce se întâmplă?

– Probabil că Scott e mort. Împuşcat. Se dădu jos din pat. Mă duc să fac un duş şi apoi fac cafea. Nu prea cred că vreunul dintre noi o să mai doarmă în noaptea asta.

– Povesteşte-mi! Ce a descoperit?

– Găuri! Găuri adânci, adânci.

*

– E o nebunie! Alex luă o sorbitură de cafea. Ce făceau ei acolo jos, la subsol?

– Un fel de experiment, judecând după toate instalațiile de laborator. Se lăsă pe spate în fotoliu. Unul care presupune electricitate, nu chimicale.

– E cam puțin!

– Urmează să facem ceva cercetări asupra posibilităților. Cât de bună ești la săpături după informații și la făcut legăturile între date?

– Foarte bună! Sunt jurnalistă. La ce te-ai gândit?

– Cineva dărâmă stăvilarul și declanșează alunecarea de teren. Fără explozibili. În afară de cazul în care povestea lor nu e o uriașă minciună. Dar nu prea cred asta. Au fost prea mulți oameni de știință acolo, pentru a cerceta și a afla cauza dezastrului.

– Atunci noi ce trebuie să căutăm?

– Ceva diferit ca tehnologie... poate ceva nou... sau poate fi ceva vechi, dar privit cu neîncredere. O sământă care să fi devenit ditamai copacul. Habar n-am.

– Nici eu. Buzele ei se strânseră. Dacă acolo există ceva, voi afla ce este.

– De ce ai nevoie?

– Un calculator cu o parolă care să îmi permită să intru in programul Lexis-Nexis. Timp și noroc.

– Computerul și programele nu reprezintă o problemă. Cât despre timp și noroc... trebuie să ni le procurăm singuri.

– Și tu ce urmează să faci?

– Imediat ce am vești de la Galen, mă duc după Powers. Dacă punem mâna pe el, nu ne mai trebuie nimic altceva. O să ne spună tot ce avem nevoie să știm.

– Poate că da.

– Ne va spune. Îți făgăduiesc.

Ceașca i se opri la jumătatea drumului spre buze, în vreme ce o străbătea un fior rece. Cu numai patruzeci de minute în urmă, se aflase în pat cu Morgan – un Morgan cald, excitat, mulțumit. Acum, lucrurile stăteau cu totul altfel – un bărbat care o intimida se afla de cealaltă parte a mesei.

– Tu ai vrea să pretind că sunt ceea ce nu sunt, de fapt? Morgan o privi cercetător. Powers ne poate deschide ușile. Și ni le *va deschide,* Alex!

– Sau?!

– Îl voi sfărâma, încet, și cu o mare doză de durere. Nici nu îmi închipui că el va considera că există ceva care să merite să-l facă să tacă mai mult de o oră.

– Dumnezeule mare!

– Ar trebui să fiu blând și să-l las pe el și pe camarazii lui să declanșeze un alt Arapahoe Junction? Ți-ar plăcea să te cațeri printre dărâmături și să dezgropi trupuri de sub...

– Nu!

– Așa mă gândeam și eu. Buzele i se strânseră. Însă tu ai ceva probleme, cu această imagine pe care ți-o descriu. Amuzant! Unele femei consideră mirosul morții un afrodisiac.

– Ce vrei să spui?!

El își ridică brațul:

– Ce vezi?

– Doar știi bine ce văd!

– Vezi moartea? Se află acolo, așteptând. Un deget pe trăgaci, o mână fermă, un ochi ager.

– Încetează să-mi vorbești astfel! Mă faci și pe mine să...

– Să te apropii prea mult? Nimeni nu vrea să vină foarte aproape. Dacă le ai, oamenii le acceptă, chiar în timp ce le

condamnă. De ce nu? Dar nimeni nu vrea să ştie ce se petrece. Închid ochii. Poate că îşi vor vedea de drum mai departe.

Însă ea nu se va îndepărta niciodată de Morgan, îşi dădu seama Alex, în vreme ce îi studia expresia feței. Era dură, cu un vag aer de nepăsare, dar sub această fațadă se afla... Ce oare? Ea nu ştia, dar îi era greu să exploreze în clipa aceea ce îl făcea astfel pe Morgan. Se spunea că nimeni nu cunoaşte un bărbat mai bine decât femeia care se culcă cu el. Ea se culcase cu Morgan şi descoperise că era pătimaş, blând şi grijuliu. Fără îndoială, cel mai bun amant pe care îl avusese vreodată. Însă acum i se releva o altă latură a caracterului său, care nu avea nimic de-a face cu bărbatul care făcuse dragoste cu ea.

– Jack Spintecătorul? Tonul lui Morgan era batjocoritor, în vreme ce îi urmărea expresia chipului. Hunul Attila?

– Nu fi ridicol!

– Sunt uşurat. Se ridică şi îşi duse ceaşca la chiuvetă. Dar nu mai eşti aşa dornică să sari înapoi în pat, cu mine.

– La ce te aşteptai? Poate că nu eşti Jack Spintecătorul, dar sunt sigură că i-ai imita grozav pe Jekyll şi Hyde. Ochii i se îngustară. Sau o faci intenționat? Este o modalitate minunată de a te îndepărta de mine. Nu acesta este *modus operandi* al tău? Distanța? Se ridică în picioare. Ei bine, ai obținut ce-ai vrut. Nu mă pot împăca, în aceste clipe, cu personalități duble. Adu-mi computerul şi lasă-mă să-mi fac treaba.

– Îi voi telefona lui Galen şi ni-l va trimite imediat. Se îndreptă spre uşa din față. Însă nu mai devreme de câteva ore. Se află în drum spre Brownsville. Hai să ieşim şi să facem o plimbare. Avem amândoi nevoie să ne consumăm energia.

– Du-te tu! Eu rămân aici.

– În niciun caz! Nu s-a schimbat nimic în privința măsurilor de securitate. Noi vom rămâne alături, umăr la umăr.

Aceasta nu însemna la fel de apropiați ca noaptea trecută. Fir-ar să fie, de ce își chinuia mintea cu amintiri, în timp ce se străduia să își păstreze calmul? Pentru că era confuză și îndurerată și trupul ei încă mai ardea de dorință la unison cu Morgan.

– Ai dreptate. Nimic nu s-a schimbat. Mă duc să-mi iau haina.

Se aflau afară de puțin mai mult de o oră, când telefonul lui Morgan sună.

– Nu mă așteptam să te aud... Rahat! El ascultă pentru câteva clipe. În regulă, am plecat. Nu, nu trimite nimic altceva. Am plecat. Închise. Galen a sunat de pe aeroportul din Houston. Se afla între două zboruri, când a auzit despre explozie.

– Explozie?

– Fabrica de produse textile din Fairfax. Departamentul de incendii nu va fi, probabil, în stare nici peste niște săptămâni să spună ce anume l-a cauzat. Nu pot stinge incendiul.

– O acoperire.

– Și un excelent mijloc de a scăpa de un cadavru supărător.

Cadavru. Ea nu îl întâlnise niciodată pe Scott, dar i se părea anormal să se refere la el în felul acesta impersonal.

– Te gândești că l-au lăsat să se facă scrum.

– Probabil. Dacă l-au auzit vorbind la telefon cu Galen, și-au dat seama că este prea riscant să nu distrugă fabrica. Acum nu mai există nici fabrică și nici Scott. El se întoarse și o porni înapoi, spre casă. Și din moment ce fabrica a fost distrusă, acolo nu va mai exista nicio bază sportivă cu găuri care duc în China!

Ea se grăbi să țină pasul cu el.

– I-ai spus lui Galen că pleci. Te duci la Houston?

– Nu! El a găsit adresa uneia dintre cărțile de credit ale lui Powers. Plec în Indiana. Mai întâi te duc pe tine la prietena ta, Sarah, pe coastă. Logan va fi în stare să facă o înțelegere cu cei de la Interne şi te va ține departe de ea. Niciunul dintre noi nu s-ar fi gândit vreodată că ne vom afla în situația asta.

– Nu ai să mă duci nicăieri unde nu vreau să merg. Nu am de gând să fiu depozitată ca o grămadă de gunoi. Şi dacă voi credeți că intenționez să car toată această încurcătură până în pragul uşii lui Sarah, înseamnă că v-ați țâcnit amândoi. Unde anume în Indiana?

– Terre Haute.

– Crezi că există o şansă ca informația despre cartea de credit să fie reală?

– Una mică. Dacă nu este, poate că măcar voi putea să îi iau urma. Se găseşte mereu o capră cu care să ademeneşti tigrul!

– Şi asta ce înseamnă?

– Dacă află că cineva încearcă să îi dea de urmă, s-ar putea ca tipul să iasă la vânătoare.

– De asta tu eşti cel care trebuie să se ducă? Fiindcă vrei să prinzi vânătorul!

– Exact!

– Şi dacă n-ai să fii singurul care se aşteaptă la o capcană?

– În cazul acesta mă retrag şi încerc în altă zi. El încetini pasul, în vreme ce se apropiau de casă. Însă am un avantaj față de el. Acela că eu voi fi mult mai aproape.

– *Noi vom fi* mult mai aproape!

El se opri înainte să urce treptele scării:

– Cum să îți spun că nu vei merge cu mine?

– Nici nu încerca! Spune-mi doar cum naiba o să hoinărim prin Terre Haute fără a fi recunoscuți?

– Ne-am putea descurca cu problema asta. Făcu o pauză. Lasă-mă să te duc la Logan, Alex! Te rog!

Ea îl urmă pe treptele scării:

– Cum rămâne cu cărțile de identitate false, și cu cele de credit?

El își lăsă capul în jos, cu resemnare:

– Galen.

– Mereu Galen! Alex așteptă până când el descuie ușa. Atunci spune-i că am nevoie să-mi trimită un laptop și programele în clipa când ajungem în Terre Haute.

– Fairfax a dispărut? repetă Powers. Dar te gândeai că s-ar putea să mai avem nevoie de el pentru a revedea experimentele, după ce s-a întâmplat la Arapahoe! Aș fi putut să arunc eu fabrica în aer. Nu trebuia decât să-mi spui.

– Era mai riscant decât merita, după ce Kimble l-a descoperit pe Scott la subsol. El vorbea la telefon și discuta cu cineva care știa despre Fairfax. Betworth făcu o pauză. Și despre tine. Scott făcuse cercetări la hotel. Am înțeles că ți-ai folosit cartea de credit. Cred că ți-am spus să plătești doar în numerar.

– Mi-am folosit cardul meu Visa doar de două ori. Rămăsesem fără bani și aveam nevoie...

– Nu ți-am cerut să te justifici! spuse Betworth calm. Dacă totul mergea bine, o scăpare minoră ca aceasta n-ar fi fost nicio problemă. Însă acum trebuie să ne asigurăm că nu ne va cauza neplăceri.

– Ați făcut cercetări în cazul lui Scott?

– Jurgens s-a ocupat de asta. Am încercat să aflăm cu cine vorbea la telefon, dar ne-am lovit de un zid. Era angajat ca

detectiv particular, liber-profesionist, foarte bun, foarte discret. Nicio înregistrare la biroul lui, care să ne indice pentru cine lucra. Distrat, Betworth mâzgălea pe teancul de hârtie din fața sa o spânzurătoare. Aş paria pe Morgan. El era singurul care deținea informații despre Fairfax. Ce părere ai?

– Pare să aibă sens.

– Scott avea nişte portrete de-ale voastre. Alex Graham ştie, se pare, cum arătați. Aşa că probabil Graham încă mai este cu Morgan. El desenă o siluetă sub spânzurătoare. Pe ce adresă era cartea de credit despre care a aflat Morgan?

– Terre Haute. Dar nu îi va fi de niciun folos. Nu mai locuiesc acolo de cinci ani. Mi-am deschis un cont de credit pe când mai eram căsătorit cu fosta mea soție. M-am înțeles cu ea să nu îl anuleze şi să îmi trimită facturile pe adresa unei cutii poştale. Asta ca să nu îmi afle oricine adresa permanentă. El adăugă repede: Însă pot să-mi acopăr urmele. O voi trimite pe Mae într-o vacanță costisitoare. Va păpa toți banii din cont!

– De ce să faci una ca asta? Îți oferim noi o alternativă. De ce nu te-ai întoarce tu în dragul, bătrânul stat Hossier şi nu i-ai întinde o cursă lui Morgan? Am putea să o prindem şi pe Graham, în acelaşi timp.

– Dacă asta este ceea ce vreți să fac...

– Fără doar şi poate, asta este ceea ce vreau să faci. Sună-mă, când apare Morgan la suprafață. Fireşte, îl voi trimite şi pe Jurgens acolo, ca să intervină, dacă ceva merge prost.

– Nu va merge nimic prost.

– Am deplină încredere în tine. El desenă un laț atârnând deasupra gâtului siluetei pe care o schițase sub spânzurătoare. Ține-mă la curent.

Betworth închise şi formă repede un alt număr. Spre surprinderea sa, i se răspunse imediat.

– Unde eşti, Runne?

– Fort Collins. Treaba asta merge prea încet. Am nevoie de mai multe informaţii.

– De asta te-am şi sunat. S-ar putea să îţi fiu de folos. Tocmai am trimis un domn numit Thomas Powers într-un oraş din Midwest. Judd Morgan s-a dus acolo să îl găsească pe Powers, iar Powers crede că se duce acolo să îl prindă pe Judd Morgan!

– Nu!

– Mă gândeam eu că aceasta va fi reacţia ta! Nu te îngrijora, nici nu mă gândesc să te trag pe sfoară. Powers a devenit o piedică pentru operaţiunea noastră, dar s-ar putea să fie în stare să-l determine pe Morgan să iasă la iveală. Am nevoie să-mi faci două servicii, dacă îţi dau adresa lui Powers.

– Şi anume?

– Vreau cuvântul tău că te vei ocupa de treaba cu Z-3.

Runne nu răspunse.

– Eu am avut foarte multă răbdare cu tine. Acum, e rândul tău şi trebuie să te angajezi la asta, Runne! Mi-ai spus că nu îţi pasă de nimic, decât să dai de Morgan. Dovedeşte-o!

– Treaba asta mi-ar putea sta în drum.

– Fă-o! La urma urmelor, e o misiune în care tatăl tău ar fi fost mândru să te trimită.

– Poate că da.

– Atunci du-te şi distrează-te în Colorado!

Tăcere.

– O s-o fac.

– Promiţi?

– Promit! Unde este Morgan?

– Încă un lucru. Îl vreau şi pe Powers şters de pe faţa pământului, la fel ca şi pe Morgan.

– S-a făcut! Nu existase nici urmă de ezitare. Spune-mi unde este.

– La 1372 Oak Place, Terre Haute, Indiana.

Bâzâitul întreruperii îi sună lui Betworth în ureche.

De astă dată, bădărănia lui Runne nu îl supără. Se simţea foarte satisfăcut. Să fii în stare să tragi sforile şi să urmăreşti marionetele ţopăind însemna o imensă bucurie pentru el.

Pune lupul să alerge după tigru şi apoi dă drumul cobrei să se ocupe de lup!

Betworth zâmbea, în vreme ce trăgea două linii pe hârtia de deasupra teancului, pentru a marca deschiderea trapei spânzurătorii.

– Nu pot vorbi, fir-ar să fie! spuse Alex. Mă simt de parcă aş avea gura plină cu vată, din cauza ghemotoacelor ăstora.

– Regret! Pungile de plastic sunt tot ce am mai bun la îndemână. Morgan îi făcu o cărare în păr, la mijloc, şi i-l pieptănă drept. I-am spus lui Galen să ne pună nişte echipament într-un dulăpior din staţia de autobuz de la Des Moines a „Ogarului cenuşiu"*, ca să nu atragem atenţia în timpul călătoriei.

– Şi cum vom călători?

– Cu bătrâna camionetă din hambar, până la Des Moines, şi o săritură peste băltoacă, spre Terre Haute! Ai cumva nişte fond de ten în trusa de machiaj?

Ea clătină din cap:

---

* „Ogarul cenuşiu" – denumire dată unei linii de transport cu autobuzele de-a lungul Statelor Unite ale Americii, utilizată îndeobşte de către oamenii săraci *(n. trad.)*.

– De obicei folosesc doar ruj de buze şi pudră. Restul înseamnă prea multă bătaie de cap.

El încuviinţă:

– Cu o asemenea piele nici nu ai nevoie de aşa ceva. Dar, în clipa asta, lipsa fardurilor reprezintă un mic inconvenient. Ieşi afară pentru un minut şi, când se întoarse, se duse la şemineu, luă o mână de cenuşă şi se îndreptă spre Alex. Asta ar trebui să te facă să arăţi suficient de palidă... Îi frecă faţa cu cenuşă şi înlătură ceea ce era în exces. Apoi îi pudră cu cenuşă părul, după care se căută în buzunar şi îi dădu o piatră mică. Acum, scoate-ţi pantoful din piciorul stâng şi pune piatra aceasta înăuntru.

– Poftim?

– Mersul tău este deosebit. Foarte liber şi degajat. Asta ţi-l va schimba.

Ea făcu o grimasă:

– Vrei să zici că o să mă sâcâie şi o să mă facă să merg şchiopătat.

– Un pic. El se trase înapoi şi îi întoarse capul, studiind-o cu ochi critic. Probabil că vei arăta cum trebuie. Îmbrăcămintea de iarnă e voluminoasă şi asta înseamnă un câştig. Nu ne vom opri pentru nimic altceva decât pentru benzină, de aici şi până la Des Moines.

Alex se ridică şi se duse să se uite în oglinda de la baie. Faţa îi părea rotundă, fără culoare şi arăta cu zece ani mai în vârstă. Ghemotoacele din gură îi schimbaseră complet contururile feţei.

– Aminteşte-ţi să ţii ghemotoacele la locul lor, sau vei arăta deformată. Morgan stătea lângă ea, cu o cutiuţă cu lentile de contact în mână. Îşi mânjise şi el pielea cu cenuşă şi avea un ten la fel de smead ca al ei. Ne va fi mai uşor, de îndată ce vom lua echipamentul lăsat de Galen. Aceste ghemotoace

improvizate vor fi înlocuite cu unele folosite de actori, mult mai confortabile.

– Abia îmi pot stăpâni nerăbdarea! spuse ea, sec. Ce alte mici accesorii mai ai în depozitul tău pentru mine?

– Dopuri pentru nări, ca să îți mărească nasul. Soluție de bronzat. O perucă, de altă culoare și altfel coafată. El își fixă o lentilă de contact căpruie în ochiul stâng. Nu e prea inteligent să complici lucrurile. Dacă te simți foarte incomodat, arăți ca atare și asta atrage atenția. Sau uneori uiți un amănunt, ceea ce îți poate fi fatal.

– Cunoști o mulțime de lucruri despre deghizări.

– Îți poate fi de folos câteodată.

– De unde ai făcut rost de lentile de contact?

– Le port în mod obișnuit cu mine. Sunt mici și nu-mi creează probleme. Ochii albaștri sunt remarcați. M-au băgat în bucluc nu numai o dată și nu se poate ști când aș avea nevoie de un pic de „camuflaj".

– Nu în afacerile tale.

El se întoarse ca să se uite la ea.

– Ai dreptate! Nu în afacerile mele. Îndesă cutiuța într-un buzunar. Hai să-i dăm drumu'!

Casa Albă

Andreas era impresionant, ca de obicei, se gândea Betworth cu dispreț, în vreme ce îi urmărea cu privirea pe președinte și minunata lui primă doamnă, mișcându-se de-a lungul șirului de invitați. Șarmul său era la cote maxime și fiecare bărbat din sală și-l putea aminti vag ca fiind la fel de protector ca tatăl său, la fel de sociabil, ca fratele său.

Adăugând la acestea o puternică doză de sex-appeal pentru doamne, era aproape invincibil.

Însă Betworth l-ar fi putut învinge. El ştia să aibă rafinament şi şarm la fel de bine ca Andreas. Era vorba doar de acea aură invizibilă de putere ce înconjoară orice preşedinte, care îl făcea pe Andreas să semene cu Superman, pentru oamenii din jurul lui.

Totuşi, Betworth nu fusese niciodată în stare să se infiltreze în mijlocul acelui grup strâns unit care-l înconjura pe Andreas. Ticălosul îl ţinuse întotdeauna la distanţă şi aceasta devenise evident pentru agenţii puterii de pe scena politică de la Washington. Oh, bine, va trebui să sară peste acest obstacol!

– E unul dintre tipii cu vână, nu-i aşa?

El privi peste umăr şi îl văzu pe Hank Ellswyth, liderul majorităţii din Senat, uitându-se admirativ la Andreas.

– Credeai că va anula genul acesta de serată, din cauza ameninţărilor. Ellswyth ridică paharul, într-un salut pe jumătate. Mai bine pentru el, decât pentru mine!

– Nu există cine ştie ce pericol aici, la Casa Albă, cu toată această securitate. Betworth zâmbi. Însă poate că ai dreptate. Discreţia este cea mai importantă componentă a curajului.

– Nu spuneam că el face o greşeală, zise Ellswyth repede. Nu îi putem lăsa pe teroriştii ăştia să ne sperie.

– Ţie nu ţi s-ar întâmpla niciodată aşa ceva, ripostă Betworth. Toţi ştiu ce însemni tu, Hank! Cu toţii ne bizuim pe tine. Şi Andreas în primul rând.

Andreas se oprise lângă un distins bărbat mai în vârstă, cu o coamă de păr alb şi cu trăsături aristocratice. O clipă mai târziu, cei doi ieşiră să se plimbe pe terasă.

– Mă întreb care-i treaba cu Shepard, murmură Ellswyth. De obicei nu au prea multe să-şi spună.

Betworth ridică din umeri.

– Poate că Andreas încearcă să arate tuturor că el şi vicepreşedintele fac front comun.

– Păi, Shepard s-a aflat chiar în linia întâi de curând. Cuvântarea aceea de la Arapahoe Junction a fost înspăimântătoare. N-am ştiut că poate da aşa ceva din el. Ratingul lui de popularitate s-a urcat până la cer.

– Ei bine, toţi trebuie să răspundem chemării, în zile ca acestea.

– Mă întreb cărei chemări îi cere lui preşedintele să răspundă acum, murmură Ellswyth.

– Cine ştie? El poate fi şi puţin secretos. Nu ca tine, Hank. Cu toţii îţi apreciem franchețea.

Ellswyth zâmbi:

– Sunt doar un tip oarecare din Missouri, care încearcă să-şi facă datoria.

Rahat! Nimic nu era simplu în ceea ce-l privea pe Ellswyth. În mintea sa, punea la cale ticăloşii şi inima îi făcea balet, în încercarea de a câştiga o poziţie pentru sine însuşi, la viitoarele nominalizări pentru alegerile prezidenţiale. Betworth nu avea niciun motiv de supărare din această pricină. Bărbaţii ambiţioşi sunt mai uşor de manevrat decât idealiştii. Promite-le lumea şi te vor urma oriunde!

– Cred că am să mă duc să-mi prezint respectele mele primei doamne, spuse Ellswyth, în vreme ce îşi aşeza paharul cu băutură pe tava unui chelner care trecea pe acolo. Nu am avut niciun prilej să vorbesc cu ea în seara aceasta.

Chelsea Andreas stătea în apropierea uşilor franţuzeşti prin care dispăruseră Andreas şi Shepard, îşi zise Betworth, amuzat, iar Ellswyth practic saliva de dorinţa de a şti ce se petrece.

La fel de nerăbdător era şi Betworth, însă el n-ar fi făcut

niciodată greşeala să atragă atenţia asupra lui, cu acea curiozitate. În cele din urmă, va afla. Răbdare.

– Trebuie să îţi cer o favoare, Shepard! Andreas se uita dincolo de el, spre grădină. Una care înseamnă foarte mult pentru mine.

– Ştiţi că voi face orice îmi veţi cere, domnule preşedinte! Carl Shepard zâmbea. Sunt onorat. Este pentru prima oară în toate aceste zile când dumneavoastră personal îmi cereţi ceva. Începusem să mă gândesc că regretaţi alegerea mea ca tovarăş de cursă.

Nu îl alesese el, se gândea Andreas, cu tristeţe. Partidul îi ceruse să aleagă între cei doi candidaţi care ar fi putut reprezenta California şi faţă de acesta avusese cele mai puţine obiecţii. Shepard era un politician prea în vârstă pentru gustul său. Ţara cunoştea un climat al schimbării şi liderii ei trebuiau să fie gata să se schimbe odată cu ea. Ceea ce putea să fie mult prea greu pentru un om. Shepard făcuse tot ce putuse mergând la întâlnirile electorale, ţinând cuvântări, vizitând familiile diplomaţilor ucişi de la ambasadele atacate cu bombe.

– Nu ne aflăm împreună la Casa Albă pentru mai mult de câteva zile în fiecare lună. Am fost obligaţi să o luăm pe drumuri separate.

Shepard chicoti:

– Câţiva dintre reporterii acreditaţi la Casa Albă au început să mă numească „omul misterios“. Zâmbetul îi păli. Nu mă deranjează. Dacă a-mi ajuta ţara înseamnă să stau departe de Washington, atunci aşa voi face. Îmi dau seama că politicienii sau preferinţele dumneavoastră nu au aşa ceva în vedere.

– Nu, chiar nu. Se întoarse cu faţa spre Shepard. Favoarea

pe care vreau să ți-o cer este una personală. Aş vrea să mă ajuți să îmi țin soția departe de Casa Albă.

Privirea lui Shepard zbură spre Chelsea, care flecărea cu Ellswyth.

– Aceasta nu pare să fie o treabă prea uşoară. Ne cunoaştem puțin unul pe celălalt.

– Soția dumitale este preşedinta Fundației Naționale pentru Copiii Abuzați. Este una dintre pasiunile lui Chelsea. S-a alăturat organizației de ani de zile. Cere-i să vorbească la o întrunire sau să viziteze amenajările din țară. Nu îmi pasă cum faci. Vocea îi crescu, cu o violență surprinzătoare. Doar îndepărtează-o de mine!

Shepard rămase tăcut un moment.

– Este din cauza acelor terorişti răspunzători pentru bombele de la ambasade?

– Dumneata ce crezi? Trei ambasade distruse şi tipii nu sunt în stare să găsească mai mult decât câteva fire! Nu seamănă cu procedurile obişnuite. Teroriştii ăştia sunt inteligenți şi trebuie să aibă al dracului de mulți bani şi contacte. Nu pot să fiu sigur că nu vor ajunge mai aproape.

– Keller face o treabă bună, ocupându-se de securitatea dumneavoastră.

– Da, însă o doză de cianură încă mai poate ajunge destul de aproape de bucătăria mea şi o şmecherie care explodează poate fi descoperită pe pământul care îmi înconjoară locuința!

– *Descoperită* reprezintă cuvântul-cheie. Şi aceasta a fost cu ceva timp în urmă. Sunt sigur că Keller a scormonit prin fiecare gaură.

– La fel sunt şi eu. Dar nu te-aş fi scos aici, afară, ca să îți cer să îmi dai asigurări. Îşi strânse buzele. Bine că fiecare amenințare este îndreptată împotriva mea. Nu m-am aşteptat niciodată la nimic altceva. Face parte din riscurile profesiei.

Însă nu e bine dacă Chelsea ar deveni o țintă, doar pentru că se află alături de mine. Făcu o pauză, privind-o pe Chelsea, și adăugă cu blândețe: Iar ea este mereu alături de mine. În toate modurile.

– Voi face tot ce pot! Voi vorbi cu Nancy astă-seară. Cât de curând să fie?

– Ieri! Astăzi! Cât de repede poți. Am trimis copiii la sora lor vitregă, în San Diego. Numai Chelsea nu vrea să mă părăsească. El îl bătu ușurel pe umăr pe Shepard. Voi aprecia lucrul acesta. Îți rămân dator!

– Este o onoare pentru mine, domnule președinte! Trebuie să rămânem uniți, în vremuri ca acestea.

Da, tipii o vor face, se gândea Andreas, obosit, în vreme ce deschidea ușile terasei. Uniți vom sta! Însă Chelsea nu trebuie să mai rămână lângă mine acum.

Se opri în cadrul ușii și se uită de jur-împrejurul sălii. Nu exista nicio modalitate de a se strecura afară și apoi înăuntru la o recepție fără a fi observat, dar toți păreau să pretindă că nu îi remarcaseră absența.

Cu excepția lui Betworth. El zâmbi și se înclină ușor, înainte să revină la conversația sa cu ministrul Muncii. Rigid, ca turnat în bronz, și plin de magnetism personal.

Andreas înclină capul cu răceală înspre el, în semn de recunoaștere, în vreme ce un braț îi aluneca în jurul taliei lui Chelsea sărutând-o ușor pe tâmplă.

– E totul în regulă?

– Minunat! Ea îi zâmbi lui Ellswyth. Senatorul îmi povestea despre St. Louis. Însă sunt sigură că dânsul era mult mai interesat de ceea ce discutai tu și cu vicepreședintele Shepard. Sorbi o înghițitură de oranjadă. Nu-i așa, domnule senator?

Ellswyth tresări:

– Absolut deloc! Eu trebuie să...

– Nu? Atunci probabil că greşesc eu. Îşi strecură braţul pe sub al lui Andreas. Cred că e timpul să ne mişcăm şi apoi să îi spunem noapte bună primului-ministru. Mâine-dimineaţă, devreme, aveţi de făcut vizita aceea la şcoala pentru handicapaţi. Îi oferi lui Ellswyth un zâmbet care-l făcu pe acesta să îşi uite stânjeneala de moment. Ne scuzaţi? Nu aşteptă ca acesta să îi răspundă, şi îl împinse uşor pe Andreas să o ia înainte. Ce dracu' te-a apucat? murmură ea. I-ai făcut pe toţi să se întrebe ce ai tu de vorbit cu Shepard.

– Atunci îşi pot păstra întrebările.

– Nu şi eu! Eu sunt una de-a casei.

– Poate că este ceva secret.

Ea îl privi cu atenţie şi apoi clătină din cap:

– Nu prea cred asta.

El ar fi trebuit să se aştepte şi la curiozitate, şi la receptivitate. Se cunoşteau atât de bine unul pe celălalt! Fuseseră prea mulţi ani tot atât de buni prieteni, parteneri şi iubiţi.

– Nu, spuse el blând. Renunţă, Chelsea!

Ea îl privi insistent, apoi dădu din umeri:

– Voi afla oricum. Îi zâmbi primului-ministru. E aşa de frumos din partea dumneavoastră că ne-aţi onorat cu prezenţa în seara aceasta...

9

Terre Haute

Morgan şi Alex ajunseseră la Motelul 6 puţin înainte de şapte seara. Opriseră la un magazin convenabil de la colţ, pentru a cumpăra nişte sandviciuri şi obiecte de toaletă, înainte de a se duce în camerele lor.

– Camerele comunică între ele, spuse Morgan, când îi dădu cheia. Încuie uşa din faţă şi propteşte-o cu un scaun. Vom intra şi vom ieşi prin camera mea. Trebuie să dau un telefon. Tu fă-ţi duşul şi apoi vino să mâncăm ceva.

Ea încuviinţă obosită :

– Nu te grăbi. Trebuie să îmi spăl toată cenuşa asta din păr.

– Ai nevoie de ajutor?

– Pot să mă descurc, însă îmi va lua ceva vreme. Pe cine suni?

– I-am cerut lui Galen să-mi trimită pe cineva aici, în Terre Haute, să supravegheze motelul. Trebuie să îl anunţ că am ajuns.

– De ce să supravegheze motelul?

– Fiindcă nu am de gând să te las singură aici!

– Ai afurisit de multă dreptate când zici că nu poţi. Ei nu îi plăcea cum suna ceea ce spunea Morgan, dar nu se putea

certa cu el chiar acum. Se duse în camera ei, închise uşa şi o încuie. Timp de un minut nu se mişcă. După drumul făcut până acolo din Des Moines, se simţea secătuită şi lipsită de vigoare după cum o arăta şi înfăţişarea ei.

În regulă, sigur îi va fi mai bine după un duş – deşi risca să se înece, mişcându-se încolo şi încoace sub jetul de apă, ca să nu îşi ude pansamentul care îi acoperea rana. Fusese bucuroasă că Morgan nu insistase să o ajute. Nu avea nevoie şi de tensiunea pe care prezenţa lui i-ar fi produs-o, pe lângă povestea cu umărul ei rănit.

Îi luă aproape o oră ca să îşi facă duşul şi să îşi spele părul şi, când termină, era mult mai obosită decât fusese înainte. Îşi înfăşură un prosop în jurul trupului, se lăsă în fotoliul de lângă birou şi închise ochii. Îi trebuia timp să se odihnească. Nu mult. Poate numai...

– Te simţi bine?

Deschise ochii şi îl văzu pe Morgan stând în cadrul uşii camerei de alături.

– Sunt bine. Un pic obosită. Îşi strânse prosopul în jurul trupului. Mă îmbrac şi vin la tine într-un minut. Mi-ai adus laptopul?

– Nu! El traversă camera, trase fermoarul genţii ei de voiaj şi scoase tricoul gri pe care ea îl folosea drept cămaşă de noapte. Vei mânca. Vom vorbi puţin, vom face planuri şi apoi vei merge la culcare. Te poţi trezi în zori ca să lucrezi la calculator. Dar mai întâi odihneşte-te sau nu vei fi de niciun folos nici pentru tine, nici pentru mine. O ridică în picioare, îi smulse prosopul de pe ea, îi trase tricoul peste cap şi îl răsuci până când reuşi să îi vâre ambele braţe pe mâneci. Părul! Luă prosopul şi începu să i-l usuce.

Ea îi smulse prosopul din mână:

– Pot să mă descurc!

– Sunt sigur că poţi. Judd se întoarse, ca să plece. Cheamă-mă, dacă ai nevoie de mine. Te aştept în zece minute.

Doamne, tipul era atât de autoritar! Se simţea tentată să îi spună să se ducă la dracu' şi să caute ea calculatorul şi...

Însă el ştiuse cum anume trebuia să procedeze, accentuând nota de supărare ce corespundea şuvoiului de adrenalină care o străbătu. Habar nu avea cât de multă energie îi mai rămăsese, însă era nevoie să o folosească mai bine, câtă vreme o avea.

Îşi uscă repede părul cu prosopul şi se duse în camera lui.

– În regulă! Ce urmează, Nero?

El tresări:

– Nu mă deranjează să fiu comparat cu un împărat, dar nu cu unul paranoic. El făcu un semn spre masă. Stai jos şi ia un sandvici. N-ai mai mâncat nimic de la popasul din St. Louis.

– Nu mi-e foame. Se aşeză şi luă un sandvici cu ton. Sau poate că îmi este. Pare foarte bun. Muşcă din sandvici. Vorbeşte, deci! Ce vom face în privinţa lui Powers?

Judd stătea de partea cealaltă a mesei.

– Nimic, până când nu voi efectua o mică supraveghere a casei şi a împrejurimilor. Vreau să mă asigur că nu intru într-o capcană.

– Tu insişti să vorbeşti la singular. Încetează!

– Nu, acesta este drumul care trebuie urmat. Tonul era rece şi categoric. Nu te băga în afacerile mele! Nu-mi sta în cale! Nu vreau să te amesteci în treaba mea!

– Treaba ta? Nu crezi că şi eu sunt afectată măcar un pic de... Alex se opri. Să înceteze această defensivă de rahat! El era un profesionist şi ea nu. Văzuse de prea multe ori amatori bine intenţionaţi provocând pagube ireparabile la locurile

dezastrelor. Şi numai Dumnezeu ştia că acest întreg scenariu era un dezastru. Cu ce te pot ajuta? îl întrebă ea.

– Rămâi aici şi fă cercetarea aceea!

– Eşti sigur că nu-mi ceri asta doar ca să mă scoţi pe mine din decor?

– Ar putea fi cum zici. Dar mă gândesc că e o treabă ce trebuie făcută. Tu ce părere ai?

Fir-ar afurisit, inversase rolurile cu acea întrebare aruncată la întâmplare! Alex făcu o grimasă:

– Dacă nu m-aş fi gândit la importanţa pe care o are, nu aş fi consimţit să o fac. Urăsc să scormonesc după ceva! Însă am alte talente. Sunt un fotograf afurisit de bun şi am nişte lentile pe care le pun şi pot să văd dungile de pe spatele unei albine ce bâzâie în jurul florii-soarelui. Tu nu vei fi în stare să te apropii prea mult de casă, însă eu pot obţine un film pe care să-l developez în treizeci de minute chiar aici.

El rămase tăcut pentru o clipă.

– Un aparat de fotografiat poate să apropie mult.

– Deci m-am făcut înţeleasă! Ea îl privi în ochi. Nu-i aşa?

– Da, fir-ai afurisită să fii! Judd îşi termină sandviciul. În regulă, însă tot trebuie să fac o supraveghere preliminară de unul singur, ca să îţi găsesc un loc de unde să poţi fotografia.

La gândul acesta, inima ei zvâcni, dar câştigase prea mult pentru a se mai certa cu el:

– Când?

– Astă-seară. Judd se ridică în picioare. Imediat ce termin de scotocit prin echipamentul pe care ni l-a dat Galen şi găsesc o perucă şi câteva accesorii pentru a-mi deghiza moaca asta de neuitat.

El glumea, însă chipul lui chiar era de neuitat. Dacă nu l-ar mai vedea niciodată, şi l-ar putea aminti întotdeauna. Hristoase, gândul îi apăruse în minte de nicăieri şi o sperie

de moarte! Să-l ignore şi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-l lase să afle!

– Ce fel de perucă?

– Vom vedea imediat. Deschise geanta de voiaj şi scoase de acolo o perucă de un castaniu-roşcat, încărunţită la tâmple. Nu e chiar la modă, însă nu există nicăieri ceva apropiat de culoarea părului meu. Mai scoase o jachetă de doc şi nişte pantofi de tenis. Poţi să vezi că opţiunile lui Galen nu sunt selective. Îşi azvârli hainele pe pat. Sper că a făcut o alegere mai bună pentru tine.

– Cred că şi peruca mea este roşcată! Şi cu cârlionţi ca ai „Orfanei Annie“! S-ar putea să trecem drept frate şi soră. Ea îşi umezi buzele. Te gândeşti că asta e o capcană, nu-i aşa?

El încuviinţă:

– Tipii au aflat că am avut acces la cartea de credit. E logic să încerc să îi dau de urmă. Asta e ceea ce trebuie făcut în asemenea împrejurări.

– Atunci fii cu băgare de seamă. Împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare. Îmi baţi la uşă, când te întorci?

– Probabil că vei dormi.

– Nu fi absurd! Nu am de gând să dorm! Cum dracu' aş putea dormi, când tu eşti...? Glasul îi redeveni ferm. Îmi baţi la uşă şi îmi spui ce s-a întâmplat sau îmi iau pistolul şi te împuşc!

Judd zâmbi:

– În cazul acesta, poţi paria că voi ciocăni în afurisita aia de uşă, dacă nu îmi răspunzi.

– Ai grijă ce faci!

Alex părăsi camera şi închise uşa. Idioată! Îl cunoscuse pe Morgan în cele mai neverosimile împrejurări şi se culcase cu el o noapte. Era bărbatul cel mai circumspect pe care îl cunoscuse vreodată şi nu avusese nicio altă dorinţă decât o

partidă de sex. Era culmea prostiei să își permită să simtă în felul acesta! Pentru numele lui Hristos, trebuia să se desprindă din această strânsoare!

Însă prostie sau nu, ea știa că nu va putea dormi până când el nu se va întoarce. Făcuse o listă a soluțiilor chimice pe care să i le procure Morgan a doua zi. Apoi se gândi că ar fi mai bine să deschidă calculatorul și să navigheze pe Net.

Trecuse de trei dimineața, când auzi ușa lui Morgan închizându-se.

Degetele îi înghețară deasupra tastaturii și închise ochii. Slavă Domnului!

Când, o clipă mai târziu, el ciocănea la ușa despărțitoare, ea se repezi să deschidă:

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Am cercetat împrejurimile și nu am văzut nimic suspect. O casă mică de cărămidă, pe o stradă liniștită. Ultimul model de mașină pe drumul de acces. Nu o mașină închiriată – plăcuțe de înmatriculare din Indiana – și părea că ar fi fost întreținută prea bine. S-ar putea să îi aparțină fostei soții a lui Powers. Ceea ce nu înseamnă că nu există o capcană foarte bine pusă la punct. Privirea i se îndreptă spre laptopul din spatele ei. Văd că te-ai apucat să lucrezi. Ai descoperit ceva?

– Ar fi trebuit. Habar n-am unde să mai caut. Am început cu explozibilele și acum caut materiale despre presiunea apei. Își frecă ochii. Sunt aproape oarbă. Ai găsit o casă de unde să îmi pot face fotografiile?

El încuviință:

– O casă de vânzare, la colțul de alături. Două niveluri, neocupată, cu o vedere clară spre casa lui Powers, din colțul

dormitorului. Sunt jaluzele la fereastră, aşa că aparatul de fotografiat nu va putea fi văzut de afară.

– Cum ai intrat înăuntru? Făcu un gest cu mâna. Nu are importanţă. Ce întrebare tâmpită! Aceasta este o altă faţetă a afacerilor tale, corect?

– Categoric! Te voi strecura în casă mâine-noapte. Aş putea să îţi sugerez să încetezi munca şi să dormi un pic?

Ea dădu din cap, afirmativ:

– Voi încerca mâine din nou. Dădu să închidă uşa, dar se opri. Nu ai văzut nimic altceva?

El clătină din cap, în vreme ce se îndepărta:

– Nu, nu am văzut nimic.

Morgan se dezbrăcă, se întinse pe pat şi îşi trase cearşaful peste el.

Spusese adevărul. Nu văzuse nimic.

Însă acolo se afla cineva, aşteptând. Fiecare simţ al său, fiecare nerv îi vibrase în semn de recunoaştere. Juca acest joc de prea multă vreme, ca să nu îşi fi dezvoltat antenele! Acesta era motivul pentru care îşi petrecuse o oră şi jumătate, conducând maşina prin preajmă, înainte să se întoarcă la hotel.

Guvernul?

Probabil că nu. Agenţii CIA aflaţi în misiuni ca acestea călătoresc, în mod obişnuit, câte doi sau câte trei şi el întâlnise doar câţiva care nu l-ar fi putut recunoaşte.

Powers?

Mai mult decât probabil.

Runne?

Era posibil. Totul părea să se potrivească şi nu era exclus ca Runne însuşi să fi fost de acord să fie folosit la treaba asta.

I-ar fi folosit să afle cine îi era duşmanul, astfel încât să îşi poată ajusta acţiunile în funcţie de fiecare jucător. Dar probabil că va trebui să se avânte în necunoscut şi să se încreadă în instinct până când va vedea terenul.

Şi mai spera ca, după ce o băgase şi pe Alex în toată afacerea asta, să o şi poată scoate, înainte ca iadul să se dezlănţuie.

– Cât de mult timp îţi va lua ca să îţi faci fotografiile? o întrebă Morgan pe Alex, în vreme ce urca scările spre etajul al doilea.

– Depinde de unghiuri şi de ceea ce e de fotografiat, răspunse Alex, deplasându-se cu grijă în întuneric. Nu am putea aprinde o lanternă?

– Nu! Am verificat fiecare casă liberă din zonă. Fereastra aceasta nu reprezintă prea mult pericol. Se află în afara bătăii unei arme. Trebuia să mă fi concentrat, probabil, asupra casei de vânzare de pe partea cealaltă a străzii.

Un fior rece o străbătu, ca de fiecare dată când îşi amintea de profesiunea lui Morgan.

– Hai să sperăm că nu e în afara razei de acţiune pentru fotografiile mele. Ea îngenunche lângă fereastră şi scoase aparatul de fotografiat din husa lui. Care e casa?

– Cea din cărămidă albă, lângă casa de la colţ.

Ea începu să fotografieze. Fiecare fereastră. Verandele. Etajele. Cutiile de gunoi de lângă gardul curţii din spate. Apoi începu să fotografieze fiecare casă de pe cealaltă parte a străzii.

– Prinde şi copacul din curtea din spate.

– Copacii?

Lui Morgan îi plac copacii.

Îşi aminti ce îi spusese Galen despre Morgan. Evident că

el se gândise la cineva care s-ar fi putut să aibă aceeaşi preferinţă.

Ea focaliză şi făcu câteva fotografii copacului din spate şi apoi celui mai mic, aflat pe peluza din faţă.

– Mulţumit?

– Tu eşti?

Ea clătină din cap:

– Mai dă-mi încă o oră. Ne-ar oferi mai multe şanse şi ţi-ar înjumătăţi riscurile.

– Vreau să ieşi de aici!

– Încă o oră! Ea schimbă filmul din aparat.

El murmură o înjurătură şi apoi se apropie mai mult de fereastră, cercetând cu privirea strada şi casele.

– Acum? întrebă el, exact o oră mai târziu.

Ea încuviinţă şi băgă aparatul de fotografiat în husă.

– Am acoperit cu meticulozitate zona întreagă. Îmi rămâne doar să sper că am prins ceva pe film.

– Ei bine, dacă n-ai făcut-o, nu vei veni înapoi. Îi luă aparatul de fotografiat din mână şi o îmboldi afară din dormitor şi apoi în jos, pe scări. Asta este!

– Iată-le! Alex îl chemă pe Morgan în baia pe care ea o transformase în cameră obscură, pentru a-şi developa fotografiile. Încă nu s-au uscat, dar m-am gândit că vrei să arunci o privire.

El se duse să se aşeze lângă ea şi se uită la cratiţele cu fotografii.

– Dumnezeule, da' ai fotografiat ceva! O să-mi ia o oră să mă uit la toate.

– Deja le-am scanat eu pe cele mai multe dintre ele, în timp ce le developam. Ea indică fotografia cutiilor de gunoi de lângă gardul înalt al curţii din spate. E ceva interesant

aici. Astea nu mai sunt în aceeaşi poziţie în fotografia făcută o oră mai târziu. M-am gândit că poate a trecut vreun câine. Dar nu sunt răsturnate. Arată de parcă ar fi fost mişcate cu grijă.

El încuviinţă, absent, trecând repede cu privirea de la o fotografie la alta.

– Mai este şi altceva?

Ea arătă spre fereastra de la primul etaj:

– Un bărbat şi o femeie. Poţi chiar să le vezi umbrele proiectate pe fereastră.

– Nu înseamnă prea mult pentru mine. Eşti sigură?

– Obişnuiesc să verific atent fotografiile. Sunt sigură! Atinse uşor fotografia unui garaj de pe partea cealaltă a străzii, opusă casei de cărămidă. E o umbră aici care ar putea fi a cuiva... Ridică din umeri. Însă nu sunt sigură. S-ar putea să fie un joc de lumină.

– Arată-mi care sunt fotografiile cu stejarul. Nu mai trebuie. Le-am văzut. Pe care dintre ele ai făcut-o prima?

Ea îi indică o fotografie.

– Iar aceasta este cu o oră mai târziu. Arătă spre o a doua fotografie.

El le studie pe amândouă.

– În prima apare o umbră care nu mai există în cea de-a doua.

– Este foarte la margine. Îşi luă lupa şi examină umbra. S-ar putea ca vântul să fi mişcat crengile. Schimbă întreaga compoziţie.

– Poate că da! Privea fotografiile. Sau poate că nu! Se răsuci pe călcâie. Mă întorc acolo. Rămâi în cameră şi încuie uşa.

– Ce?!

– Cruce dublă! El se îndreptă spre uşă. Ce ai face tu cu un

bărbat care ştie prea mult şi a început să facă greşeli? Vocea îi deveni plină de furie. Fir-ar să fie, n-am de gând să-i las să mi-l scoată din joc pe Powers. *Am nevoie* de tip!

Ea îşi înşfăcă geanta cu aparatul de fotografiat şi se grăbi să iasă după el:

– Vin cu tine!

– Ce dracu'...? Deschise cu o smucitură portiera şoferului. Nu am timp să mă cert cu tine. Dacă vii, faci doar ce spun eu. S-a înțeles?

– Înțeles!

Alex sări pe locul de alături.

El scoase maşina din parcare:

– Da, cum să nu!

– Nu-mi place asta! Mae Powers se încruntă. Ți-am spus cu cinci ani în urmă că nu vreau să am nimic de-a face cu tine sau cu afacerile tale murdare.

– Dar nu te deranjează să îmi iei banii, nu-i aşa? Powers stătea lângă fereastră, în aşa fel încât să nu poată fi zărit din stradă. Şi va mai fi şi un bonus drăgălaş pentru tine, după ce va trece asta. O să îmi folosesc şi amortizorul, aşa că vecinii tăi nu vor afla că nu eşti chiar atât de sfântă pe cât te pretinzi.

Nu vedea nimic pe stradă, în fața casei. Pe Decker îl pusese să stea pe aleea de vizavi, însă nu îl putea zări în acel moment. Ei bine, n-avea decât să îi telefoneze şi va fi aici într-o secundă. Nu era cazul să fie nervos. Toate ferestrele şi uşile erau încuiate. Auzise o grămadă de chestii despre Morgan. Era un ticălos dur şi se pricepea să treacă de încuietori.

Ei bine, el era mai dur decât Morgan. Se uită în jos, la puşca lui, căreia îi ataşase un amortizor. Tot ce trebuia să facă era să stea aici, să aştepte şi să-l şteargă pe fiul de târfă de pe fața pământului.

– Ce a fost asta? Mae se smuci în sus în scaun, și privi către bucătărie. Era una dintre oalele care atârnă deasupra barului. M-am gândit că ai încuiat ușa bucătăriei. Ți-am spus că nu vreau să...

El era deja în picioare, alergând de-a lungul culoarului, pe scări, spre bucătărie, cu pușca în mână.

Auzi un scârțâit pe treptele scării și se răsuci în loc.

Nu auzi țipătul lui Mae, în vreme ce cuțitul aruncat îi străpungea pieptul.

Rahat!

Durere. Întuneric.

Cineva cobora pe scară.

Să-l ucidă! Să-l ucidă!

Își ridică pușca.

– Stai aici! Morgan frână la curba dinspre strada de vizavi de casa din cărămidă. Fără comentarii. Nu te vreau în calea mea.

– Asta este singura modalitate de a mă face să... Voi sta departe de drumul tău doar dacă nu voi vedea ceva care nu-mi va plăcea.

El murmură o înjurătură în vreme ce o lua la goană spre curtea din spate a casei lui Powers. Era prea periculos să se ducă prin față, să se cațere în stejar și să intre pe la etajul al doilea.

La fel ca silueta neclară a cărei prezență Alex nu fusese în stare să i-o confirme.

Se târî în sus, pe trunchiul copacului, până când ajunse la fereastră.

Sticla fusese tăiată îngrijit împrejurul ramei geamului.

Se legănă aterizând în liniște de pe creangă pe fereastră și intrând apoi în dormitor.

Uşa era deschisă. Îşi scoase pistolul şi se mişcă lipit de perete până lângă pragul uşii. Aşteptă.

Niciun sunet.

Nu, nu era adevărat.

Un geamăt?

Ieşi pe culoar.

Nu, mai degrabă un scâncet.

Privi pe deasupra scării care ducea în holul de dedesubt.

Văzu ca în ceaţă un bărbat zăcând pe jos. Powers? O femeie cu o bluză roşie era căzută la capătul culoarului.

Poate că altcineva aştepta undeva, în întuneric, ca Morgan să iasă la iveală şi să îl măcelărească.

Ezită. Exista o singură cale pentru a afla. Să arunce lumină asupra subiectului!

Izbi comutatorul de lumină de pe perete şi în acelaşi timp se aruncă la podea, cu pistolul îndreptat către holul de dedesubt.

Nimic. Nicio mişcare. Niciun sunet.

Se ridică precaut în genunchi, privind capătul culoarului. Devenise o ţintă. Nu una clară, dar destul de bună pentru a fi împuşcat.

Nimic.

Powers scânci din nou.

Să îşi încerce norocul. Trebuia să ajungă la Powers, înainte ca acesta să-şi dea duhul.

Sări peste balustradă în holul de jos, ateriză şi apoi o luă la goană.

Nimeni în bucătărie. Se întoarse şi alergă pe lângă femeie, către living.

Gol.

Verifică femeia, în timp ce trecea pe lângă ea, în drumul

său înapoi spre Powers. Moartă. Gâtul îi fusese tăiat. Fusese ciopârțită ca într-un acces de nebunie.

Îngenunche alături de Powers. Avea o gaură adâncă de cuțit în piept.

– Salvează... -mă! Sângele îi ieşea din gură, ca nişte băşici. Nu mă lăsa să mor!

– De ce ar trebui s-o fac? întrebă Morgan. Ce însemni tu pentru mine?

Powers se uită în sus, la el:

– Morgan?

El încuviință.

– Cine ți-a făcut asta?

– Betworth... jigodia aia ticăloasă. L-a trimis pe Runne. L-am nimerit, totuşi. L-am împuşcat în cap!

– Dacă l-ai fi nimerit, trupul lui ar fi fost aici.

– L-am împuşcat. Eu... sunt... rănit... Cheamă un doctor.

– Când îmi vei spune ce vreau să aflu. Unde este Z-2?

– Tu, fecior de târfă, sunt pe moarte!

– Atunci ai face bine să vorbeşti mai repede, ca să pot suna şi eu la 911. Unde se află Z-2?

– Du-te-n mă-ta de ticălos...

– Unde este?

– West... Virginia. Nu e... important... Z-3. Z-3...

– Şi Z-3 este important? Nu Z-2?

– Z-2... E vorba de toate bunk... Trupul i se arcui în sus, când intră în agonie. Fiul de târfă! Ducă-se! Ochii lui Powers deveniseră strălucitori. Ducă-se şi Z-3!

Powers vorbea dezlânat. Morgan încercă într-o altă direcție:

– Ce se întâmpla la Fairfax?

– Răsuflători... Nenorocită irosire de timp. N-am putut termina... a fost chiar după ce l-am pierdut pe Lontana. Cheamă... o... ambulanță.

– Cine este Lontana?

– Brazilian... Betworth i-a dat toți banii ăia. Nu s-a mai putut face exact...

– Cine este...? Trupul lui Powers zvâcni din nou. Ce s-a întâmplat la Arapahoe Junction?

– Loc greșit. Nu mai ieșea cum trebuie. Pierdut pe Lontana. Mâna i se încleștă. Te rog... Nu vreau să mor.

– Niciunul dintre noi nu vrea! Z-3. Ascultă-mă! Vorbește-mi despre Z-3 și voi chema o ambulanță.

– Tipii îl vor trimite acolo. Nu are de ales. Z-3...

– Ce se întâmplă?

Alex stătea în pragul ușii din față, cu pistolul în mână. Traversă camera, până când ajunse lângă Morgan.

– Powers..., șopti ea.

Morgan o ignoră, cu privirea îndreptată asupra lui Powers.

– Unde se află Z-3?

Acesta nu răspunse. Era aproape terminat, fir-ar să fie!

Morgan îl apucă strâns cu mâna de cămașă:

– Răspunde-mi! Unde este Z-3?

– Cazan... Trupul lui Powers înțepeni și apoi fu scuturat de convulsii. Gura i se deschisese larg, într-un strigăt mut. Rămase deschisă, în vreme ce viața îl părăsea.

– A murit..., murmură Alex. Cine...

– Nu eu! Crede-mă, aș fi scos de la el ce aveam nevoie să aflu, înainte să îi înfig cuțitul în piept. Căută prin buzunarele lui Powers. Nu mi-a fost aproape de niciun folos.

– Te-am auzit zicându-i că vei chema o ambulanță, dacă îți spune despre Z-3.

– Mințeam! Era un om mort din clipa în care cuțitul i-a străpuns pieptul. Dar mi-a oferit răgazul să smulg informația de la el. Surprinse expresia ei și buzele i se strânseră. La ce altceva te-ai fi așteptat de la mine?

– Habar n-am. Tipul era... pe moarte.

– Şi asta îl transformă într-un sfânt? A făcut numai lucruri rele şi, dacă s-ar fi însănătoşit, ar mai fi făcut şi altele, la fel de rele. A meritat ce i-a făcut Runne. Am avut noroc că Runne nu şi-a făcut treaba ca de obicei şi mi-a lăsat şi mie timp să scot ceva de la el.

– Runne. El este cel despre care zicea Powers că a făcut-o?

Morgan confirmă, în vreme ce băga portofelul lui Powers în buzunarul jachetei şi se ridica în picioare. Hai să ieşim de aici. Nu cred că ne-a rămas prea mult timp. O prinse de braţ şi alergă spre uşa bucătăriei. Şi de ce dracu'eşti tu aici?

– Ţi-am spus că stau pe loc doar dacă nu văd ceva care nu-mi place. Am zărit pe cineva ieşind în goană pe uşa din faţă, cu toată faţa plină de sânge. Nu mi-a plăcut asta deloc.

– Îmi dau seama de ce ai fost tulburată. Încotro s-a dus?

– A alergat în josul străzii şi a dat colţul. Runne?

– Aproape cu certitudine.

– Păi, vei putea să fii sigur după ce îmi developez filmul.

– L-ai fotografiat?

– La dracu', da! Am regretat în fiecare clipă că nu i-am făcut o fotografie lui Powers la baraj, în loc să fi ţipat ca o idioată. Garantez că de data aceasta nu am ţipat. Alerga alături de Judd de-a curmezişul curţii şi apoi afară, pe alee. De ce nu avem prea mult timp?

– Fiindcă treaba a fost prea „curată", ca să nu aibă şi o urmare. Deschise portiera maşinii cu o smucitură. Ne vom întoarce la motel şi ne vom lua lucrurile. Îl sun pe Galen şi îi spun să ne scoată de aici. Nu cred că şoselele vor fi sigure pentru noi, oriunde în apropierea acestui oraş.

– Şi unde mergem?

El se gândi, trecând rapid peste cele câteva frânturi coerente de informaţii pe care i le dăduse Powers.

– West Virginia!

*

Dumnezeule!

Runne îşi ştergea uşor obrazul însângerat cu tricoul pe care şi-l scosese când ajunsese la maşină. Nu îşi putea opri sângerarea. Putea simţi gaura... Se lăsase pe spate şi întorsese capul, altfel glonţul lui Powers i-ar fi făcut ţeasta praf. În loc de asta, glonţul îi trecuse prin obraz şi îi smulsese o parte din buză.

Afurisita aia de treaptă care a scârţâit. Totul ar fi ieşit perfect, dacă treapta ar fi fost...

Scuze! Învăţase să nu îşi caute niciodată scuze. Neprevăzutul se întâmplă şi trebuie să recurgi la adaptări.

El făcuse adaptările. Trebuia să respecte înţelegerea cu Betworth. Powers nu putea să fi trăit mai mult de câteva minute.

Morgan.

Un fior de durere îl străbătu. Ar fi însemnat să scape de trupurile lui Powers şi al soţiei sale şi să fie acolo, în casă, când Morgan va încerca să ajungă la Powers.

S-ar putea să nu fie prea târziu.

Să găsească un doctor. Să oprească sângerarea. Apoi să se ducă înapoi şi să aştepte până când Morgan va intra în casă.

Să găsească un doctor...

– Powers şi soţia lui sunt morţi. Am găsit trupul lui Decker pe o alee laterală, spuse Jurgens, când Betworth răspunse la telefon. Nimic despre Morgan. Nimic despre Graham. Runne pesemne că s-a scrântit.

– Runne a făcut-o?

– Probabil că da. Mi-ai spus că îi plăcea să se joace cu un

cuțit. Gâtul lui Decker este tăiat, Powers are o rană de cuțit în piept, iar soția lui Powers a fost de-a dreptul măcelărită.

– Atunci trebuie să fi existat un motiv foarte serios pentru care Runne n-a rămas pe loc, să-l înşface pe Morgan. Poate că a plecat după el. Cât a mai durat până să moară Powers?

– Nu mult. Am trimis o maşină acolo, când el n-a mai răspuns la apelul de verificare, după două ore. Ce vrei să facem acum?

– Curățați temeinic locul incidentului şi scăpați de cadavrele lui Decker, Powers şi al soției acestuia. Apoi plasați în apropierea casei o echipă de intervenție, în caz că se arată Morgan.

– Şi?

– Trebuie să îți spun eu tot ce ai de făcut? Asigură-te că fiecare maşină care părăseşte Terre Haute este oprită de poliție!

– Ce să le spun să facă?

– Orice! Asigură-te doar că vor fi opriți.

10

În drumul înapoi spre motel, valul de adrenalină din trupul lui Alex dispăru şi ea fu nevoită să îşi ţină mâinile în poală, strâns încleştate, ca să le stăpânească tremurul. Fusese bombardată de prea multe senzaţii în seara aceea. Nu putea uita imaginea lui Powers, cu pieptul despicat de acea hidoasă rană de cuţit, şi a lui Morgan îngenuncheat lângă el, încordat, necruţător, nemilos.

Dar de ce să fi avut cineva milă de Powers? Lui nu-i fusese milă de Ken, în seara aceea, când doborâse elicopterul. Şi totuşi, o şocase din nou duritatea lui Morgan.

Morgan se uită spre ea pieziş, în vreme ce se apropiau de motel:

– La ce te gândeşti?

– Ce crezi că s-a întâmplat cu soţia lui Powers? Arăta...

– ... ca un animal cu capul atârnând într-o parte! o completă el. Am auzit că de obicei Runne lucrează mai curat. Aş zice că ceva din planul lui nu a mers cum trebuie şi Powers a reuşit să îl rănească. A fugit să îşi lingă rănile şi femeia i-a stat în cale. Era rănit destul de rău pentru a mai judeca. Voia doar să scape de ea.

– S-ar părea că îl înţelegi!

– Oh, da! Opri maşina în spaţiul de parcare din faţa motelului şi deschise portiera. Las motorul pornit. Nu fi

meticuloasă! Îngrămădeşte tot în geanta ta de voiaj. Îi dau lui Galen un telefon scurt, dar aş vrea să părăsim motelul în cinci minute şi să ieşim din oraş în următoarele douăzeci.

Ea încuviință cu o înclinare scurtă a capului:

– N-o s-o lungesc. Îşi lăsă aparatul de fotografiat în maşină şi dădu să coboare. Ce ți-a spus Powers?

– O să-ți zic când vom fi pe drum. Îşi luase geanta şi băga totul înăuntru. Să nu uiți să iei şi laptopul!

– Blocaj! Morgan întoarse la stânga, la primul colț, când văzu şirul de maşini întinzându-se la două blocuri distanță. Parcă maşina într-un spațiu de parcare din apropiere. Haide, coboară! Vom merge pe jos, până când vom ieşi din oraş. Ia-ți aparatul de fotografiat. Îți duc eu bagajul.

– Bine. Presupun că ştii pe unde s-o luăm ca să ieşim din oraş.

– L-am sunat pe Galen, când te-ai dus să strângi lucrurile. Are un tip cu un camion pentru mutat mobila, care vine din Fort Wayne. Ne întâlnim cu el la cinci mile dincolo de oraş.

– Un camion de mutat mobila?

– E mai uşor să te ascunzi printre piese de mobilier, dacă suntem opriți. Şoferul va avea documente care spun că încărcătura sa urmează a fi livrată în Charleston, West Virginia. Cei mai mulți polițişti nu au chef să se cațere în spate, dacă actele par în regulă. E prea mult de muncă. Judd o luă înainte, păşind liniştit. Ar trebui să ieşim din oraş după cinci blocuri şi apoi o tăiem prin pădure.

– Ard de nerăbdare!

– Va fi mai sigur aşa!

– Nu am de gând să mă cert. Îți cer doar un lucru.

– Care-i acela?

– Dacă urmează să facem tot drumul ăsta pe jos, pot să-mi scot afurisita aia de pietricică din pantof?

*

Şoferul camionului se numea Chuck Fondren şi era vizibil nervos.

– Urcaţi! El deschise cu o smucitură uşa din spate a camionului. Am fost deja oprit o dată, pe când veneam încoace, dar asta nu înseamnă că am scăpat de belea. Căţăraţi-vă peste somiere şi ghemuiţi-vă jos, în spatele canapelei aceleia.

Imediat ce Morgan şi Alex se urcară în camion, trânti uşa în spatele lor.

Întuneric.

Morgan cără genţile de voiaj până în spatele canapelei:

– Vino încoace! Hai să ne „ghemuim jos"!

El se căţără pe somiere până la canapea şi apoi îi întinse o mână, ca să o ajute să ajungă în spatele canapelei. O urmă, la rându-i, şi se aşeză jos, lângă ea.

Vibraţia hurducăturilor camionului care pornise trecu prin trupul său şi ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele despărţitor. Ar fi trebuit să se simtă mai în siguranţă decât atunci când fugeau prin pădure, dar nu se simţea. Întunericul era claustrofobic şi ea se simţea... neajutorată.

– Parcă am fi închişi într-o cutie de metal! spuse Morgan. Însă o cutie nu este acelaşi lucru cu un sicriu. Îţi rămâne întotdeauna ceva de făcut!

Ar fi trebuit să ştie că el îşi dăduse seama ce simţea ea. Acesta părea să fie „şpilul" lui secret.

– Ca de pildă ce?

El chicoti:

– Să fiu afurisit dacă am habar! Mă gândeam doar cum să te fac să te simţi mai bine. Trebuia să îmi dau seama că mă vei întreba asta.

Ea zâmbi. Chiar îi era mai bine. Sinceritatea lui îi stârnise un sentiment de camaraderie şi nu se mai simţea singură.

– Intenționezi să îmi spui că vei fi în încurcătură, dacă va fi nevoie să ieşim de aici?

– Nu. Zic că îmi voi forța propriile capacități şi voi lua cu împrumut şi ceva din ale tale. Se întinse pe spate, lângă ea. Hai să sperăm, deci, că nu se va întâmpla nimic; încearcă să îți scoți asta din minte. Vrei un pic de sex?

Ea deveni rigidă.

– Nu, nici nu mă gândesc!

– Dar te gândeai câtă siguranță oferă asta, însă ştii că nu este momentul şi nici locul în care să te port în sus şi în jos.

– Oh, nu ştiu nimic! Şi nici tu!

El se aplecă deasupra genții ei de voiaj, scoase laptopul şi i-l întinse:

– Trebuie să revin asupra conversației mele cu Powers de dinainte ca acesta să moară. Am fost antrenat să îmi amintesc detaliile, însă le vreau puse negru pe alb. Deschise laptopul şi o licărire palidă lumină întunericul. Tu le scrii în timp ce eu ți le spun, cuvânt cu cuvânt. Să-i dăm drumu'!

Închise ochii şi începu să vorbească:

– Primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Salvează-mă... Nu mă lăsa să mor!"

În următoarele cinci minute Alex tastă repede, punând uneori câte o întrebare, dar memoria lui Morgan era uimitoare. Îşi amintea totul, inclusiv pauzele şi întreruperile din fluxul de cuvinte.

Când se opri, ea se uită în sus, spre el:

– Asta-i tot?

El făcu o grimasă:

– Nu e prea mult, aşa-i?

– Mai mult decât aveam nevoie. Ea salvă documentul. Deci de aceea ne îndreptăm spre West Virginia? Te gândeşti că urmează să se întâmple ceva acolo.

– Habar n-am! Powers părea să creadă că ceea ce se va petrece nu este la fel de important ca Z-3. Spunea că sunt prostii. Dar nu poți pune bază pe ce a spus el. Zicea că pentru el Arapahoe Junction a fost o greşeală.

– Aşa că West Virginia ar putea să fie un alt Arapahoe Junction.

– Şi dacă Arapahoe Junction a fost doar o greşeală minoră, mă întreb ce urmează să fie Z-3... Judd închise ochii. E o cale lungă până în West Virginia! Ia gândeşte-te! Răsuflători. Lontana. Z-2...

Nu era o problemă la care să se gândească. Capul îi era ca un vârtej de informații şi de amenințarea pe care o reprezenta Powers, chiar mort fiind. Închise computerul şi lumina difuză de pe ecran dispăru.

Sufocant întuneric!

Brațul lui Morgan o cuprinse pe neaşteptate şi el o trase aproape, astfel încât capul să i se odihnească pe umărul lui.

– Şşşt! Nu eşti singură. Sunt aici! Nu plec nicăieri.

Consolatoare cuvinte, însă mincinoase. Nu avea importanță. În întuneric, ea putea să pretindă că erau adevărate. În întuneric, ea îşi putea găsi alinarea şi tămăduirea.

La urma urmelor, în aceste zile şi în secolul acesta nimic nu era durabil. Din cer venea foc şi cutremure despicau pământul sub picioarele tale.

Iar *întotdeauna* era doar un cuvânt.

– Am închis toate drumurile, spuse Jurgens. Şi am identificat amprentele din casa lui Powers. Morgan a fost acolo şi pariez că şi Graham. Am găsit un cuțit sub trupul soției lui Powers, însă amprentele lui Morgan nu se află pe cuțit.

– Runne.

– Da. Morgan trebuie să fi venit înainte sau după aceea.

– Dacă ar fi venit înainte, atunci pe cuțit ar fi fost amprentele lui. Nu l-ar fi lăsat pe Powers să trăiască. Întrebarea este: cât de târziu? S-ar fi putut ca Powers să fie în viață și să fi vorbit?

– E îndoielnic. Rana era...

– Am nevoie de mai mult decât de îndoială. Am nevoie să știu!

– Atunci mai bine l-ai întreba pe Runne, nu ești de aceeași părere?

La dracu', da, dacă ar fi reușit să dea de ticălos! Ca de obicei, Runne nu îi răspundea la telefon.

– O voi face imediat ce iau legătura cu el.

Urmă o pauză.

– S-a găsit sânge pe veranda din față a casei. Nici Powers, și nici soția sa nu ar fi putut ajunge până acolo.

– Crezi că Runne a fost rănit?

– Poliția zice că un medic internist, Richard Dawson, de la spitalul aflat la câteva mile de casa lui Powers, a fost dat dispărut. Mașina lui se află în parcare, dar nu s-a mai arătat la schimbarea turei. O altă pauză. Poate că Runne nu este atât de grozav pe cât credeai.

– Dar poate că este! Betworth nu și-ar fi recunoscut niciodată propriile îndoieli în fața lui Jurgens. El nu a pus mâna pe Morgan, dar a reușit să ne scape de Powers. Iar tu încă nu ai dat de Morgan.

– Dacă ne-ai fi lăsat să îi întindem capcana, acolo nu ar fi fost nicio problemă.

– Aveam nevoie s-o pună Runne. Aveam nevoie de el, să-l fac să-mi fie dator.

– Crezi că și-ar ține cuvântul?

– Profilul lui psihologic pe care îl am eu arată că mai

degrabă s-ar lăsa îngropat de viu decât să își încalce cuvântul. Face parte din spălarea creierului pe care a suferit-o în taberele de antrenament. Și aceasta este o treabă pe care a fost antrenat să o facă în fiecare clipă, de când avea paisprezece ani.

– Dar chiar dacă are voința, s-ar putea ca lui să îi lipsească îndemânarea. A dat-o-n bară cu misiunea asta!

– Las-o baltă! Eu sunt cel care hotărăște. Betworth se străduia să își mențină calmul. Sau te oferi voluntar să îi iei locul lui Runne în treaba de la Z-3?

– În niciun caz! răspunse Jurgens. Te voi anunța când vom pune mâna pe Morgan.

Închise telefonul.

Nu, Jurgens nu voia să fie părtaș la nimic din toată treaba asta. Betworth nu îl putea blama. Numai un fiu de târfă obsedat, ca Runne, ar fi acceptat o asemenea misiune. Convingerea lui Betworth că el ar putea-o face rămânea neschimbată. Eliminarea lui Powers nu fusese una „curată". Pentru Z-3 îi trebuia ceva curat.

Curat și mortal!

Curat! Trebuia să fie curat!

Runne rostogoli cadavrul tânărului internist în groapa pe care o săpase și începu să arunce deasupra pământul cu lopata. Hristoase, fața îl durea! Luase niște analgezice pe care i le dăduse doctorul după ce terminase, însă durerea îi reamintea de eșecul lui. Și trebuia să își amintească de asta, dacă nu voia să mai repete greșeala. Greșelile nu erau de tolerat. Neglijența reprezenta un păcat capital. Rușinea de a nu fi fost în stare să săvârșească, în cazul lui Powers, un omor curat, cum i se pretinsese, era aproape insuportabilă. Nu

trebuia să se mai întâmple aceasta niciodată şi nimeni nu trebuia să afle că el dăduse greş.

Omorul acesta fusese curat. Nimeni nu-l văzuse luându-l pe tânărul internist de la spital. Nimeni nu îl văzuse murind. Acum trebuia să netezească mormântul şi să îl acopere cu frunze.

Afurisitul de doctor fusese prea lent. Runne îl înspăimântase, şi mâinile îi tremuraseră. Acum era prea târziu să se mai întoarcă la locuinţa lui Powers şi să spere să îl prindă pe Morgan. Însă dacă ar putea face în aşa fel ca Betworth să nu afle despre eşecul său, poate că acesta îi va da o altă şansă.

Să ignore durerea.

Să îl îngroape adânc. Să netezească pământul. Să îl acopere cu frunze...

– Afară! spuse Chuck, în timp ce deschidea uşa camionului. Vreau să plec imediat de aici!

– Unde ne aflăm? întrebă Alex, când Morgan o ajută să coboare.

– Prescott, West Virginia. La patruzeci de mile de Huntington. Şoferul arătă spre o casă şubredă din lemn de cedru, aflată în josul drumului. Aceasta este destinaţia voastră. Aici e locul unde mi s-a spus să vă aduc. Le aruncă genţile de voiaj pe pământ. Eu m-am cărat!

– Îţi mulţumim! spuse Alex. Nu îl putea acuza că era bucuros să scape de ei. Îşi asumase un mare risc aducându-i cu maşina până acolo. Se părea că atunci când îi chema Galen, oamenii lui săreau imediat. Se uită plină de tristeţe la casa şubredă, de fermă, în vreme ce camionul se îndepărta hurducăind. Ai observat că locuinţele noastre sunt din ce în ce mai prăpădite? Ar trebui să ai o discuţie cu Galen.

– E greu să obții un ajutor ca lumea în zilele astea! Judd se uită în josul drumului. În ceea ce mă priveşte sunt mulțumit, sper că nu există un „comitet de primire". Încremeni, îşi apucă arma şi o trase în tufişuri. Am vorbit prea devreme! Cine dracu' este...

Privirea ei se concentră asupra bărbatului care apăruse pe verandă. Oftă, uşurată:

– Este Logan! Nu l-ai recunoscut?

– Am discutat cu el la telefon, dar nu l-am întâlnit personal. Limbajul trupului lui Judd încă mai indica starea de tensiune. Şi nu sunt sigur că îmi face plăcere că a trecut pe aici. Pare cam mohorât. Morgan ieşi afară din tufăriş. Dar putem afla ce doreşte. Mă îndoiesc că a adus jandarmii. Privirea lui i-o susținu pe a lui Logan, în vreme ce se îndrepta către acesta. Asta este o surpriză, Logan! îi strigă el, când ajunse aproape de casă. Şi eu care credeam că ne-ai abandonat!

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult! Privirea lui Logan se întoarse spre Alex. E totul în regulă cu tine? Galen zicea că ai avut un accident.

– Îmi este mai bine. Cum se simte Sarah?

– Furioasă. Gata să se lupte cu cei de la FBI, cu presa şi cu televiziunea. Se strâmbă. Şi cu mine. Mai ales cu mine. După acea tâmpenie difuzată despre tine cum că ai aparține unui grup terorist, a trebuit să îi mărturisesc tot şi să o asigur că vei fi bine îngrijită. Se uită înapoi, spre Morgan. Deşi nu sunt sigur că este adevărat.

– O țin în viață. Asta este ceea ce mi-ai cerut să fac. Morgan se opri în fața lui. Ai venit aici ca să aştepți să mă împuşti pe la spate sau ai de gând să dai o mână de ajutor? Se pune la cale ceva foarte scârbos.

– Aşa am înțeles şi eu de la Galen. De ce altceva ți-ai închipuit că sunt aici? Trebuie să lămurim asta şi nu o puteam

face de la distanță. El se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușa cu plasă de la intrarea din față. Îmi va părea rău să descopăr că interiorul acestui coteț de porci este mai dărăpănat decât arată pe afară. Să intrăm, însă, înăuntru și să discutăm.

– Betworth? repetă Logan încet. Powers l-a menționat pe Betworth?

– Îl cunoști? întrebă Alex.

– Charles Betworth. Congresman din Texas. Se află în Congres de cincisprezece ani.

– În cazul acesta, nu s-a făcut foarte remarcat! spuse Alex. Nu îmi amintesc să fi auzit de el.

– În vremurile astea, el preferă să acționeze în spatele scenei. Se implică în proiectele de legi „drăguțe" și necontroversate referitoare la mediul înconjurător și sănătatea populației. A reprezentat marea speranță a Partidului Democrat cu aproape treisprezece ani în urmă, dar a fost vârât într-un scandal legat de finanțarea electorală. Se spun o grămadă de lucruri despre charisma sa, grație căreia a fost în stare să învingă stigmatul și să fie reales de două ori. Buzele lui Logan se strânseră. Dar nu mai are nicio șansă ca partidul să-l nominalizeze pe listele pentru alegerile prezidențiale, cu acea spălătorie de rufe murdare din biografia sa. Sunt sigur că pentru el aceasta e o pilulă prea amară de înghițit.

– Suficient de amară pentru a pune la cale incidentul de la Arapahoe Junction?

– Nu și dacă i-ar fi oferit satisfacția răzbunării. Betworth este măcinat de ambiție.

– Nu e vorba de bani?

Logan clătină din cap.

– Cred că acea campanie de scandal era legată mai mult

de manipulare şi jocuri ale puterii decât de bani. El a făcut avere din petrol. De aceea a fost în stare să îşi curețe „petele" şi să rămână pe listele electorale. Se opri o clipă. Nu! E vorba doar de ambiție.

– Spre ce țintește?

– Habar n-am, însă presupun că ar fi bine să aflu. Se ridică în picioare. Mă voi duce la Washington, să văd ce săpături pot face. Ai dreptate, se întâmplă ceva scârbos. Şi mă înnebuneşte al dracului faptul că amenințările vin din partea propriilor noştri oameni. Nu e de ajuns că trebuie să ne temem de mințile bolnave din afara granițelor țării!

– Crezi că Jurgens şi unii oameni din CIA ar putea fi implicați? îl întrebă Morgan. M-am gândit că te-ai putea împiedica de asta. Alex a pățit-o.

– Cred că oricine ar fi implicat într-un joc pentru putere la asemenea nivel ar trebui să dispună şi de forțele de ordine. Mai cred că ar fi suficienți doar câțiva oameni-cheie ca să conducă un batalion oriunde ar dori ei. Aceşti oameni-cheie îi dirijează şi îi controlează. Şi sunt foarte neliniştit de prezența lui Betworth în peisaj!

– Pari să ştii o grămadă de lucruri despre el.

– Mă interesează tipul. Aş putea povesti multe întâmplări ciudate care se petrec dedesubtul acestei trebuşoare. L-am văzut intrând într-o cameră la o petrecere şi începând imediat să acționeze ca să farmece pe oricine dintre cei cu care venea în contact. Betworth aproape că îi hipnotizează. Poate să o facă din calcul, dar nu dă niciodată impresia că ar fi astfel. Pare a fi mai important decât viața însăşi! Se îndreptă spre uşă. Însă la fel era şi Stalin. Se opri în dreptul uşii deschise. Am cumpărat o cutie cu alimente şi câteva pături pentru voi. Sunt acolo, lângă fereastră. Galen zicea că veți avea nevoie de ele aici.

– Probabil că nu pentru multă vreme. Powers spunea că Z-2 e deja aproape la locul lui. Sper, pe toți dracii, că vom putea descoperi unde se află, înainte să... Morgan dădu din umeri. Va trebui să îl găsim. Nu există alternativă.

– Vă sun, când descopăr ceva! spuse Logan. Încearcă să eviți să fii omorâtă, Alex! Sarah s-ar supăra!

– Ferească Dumnezeu s-o supărăm pe Sarah! murmură Alex.

Logan încuviință:

– Exact!

Alex îl urmă, în vreme ce acesta înconjura casa, îndreptându-se spre Saturn-ul său crem, parcat în spate.

– Logan!

Logan se opri.

– Transmite-i lui Sarah că mă simt bine. Spune-i că totul se va termina cu bine.

– Totul se va sfârşi minunat. E fundul meu în joc. Se uită la fața ei. Chiar te simți bine? Morgan este ca un diamant neşlefuit în mai mare măsură decât credeam eu. Te tratează în mod decent?

Ea încuviință, dar adăugă:

– Comparația este eronată. Nu există nimic neşlefuit în ceea ce îl priveşte. Este oțel pur de Toledo. Încercă să zâmbească. Dar, atâta vreme cât se află în tabăra mea, nu am nicio plângere împotriva lui. Şi da, mă tratează decent. Se întoarse ca să se ducă în casă. Transmite-i dragostea mea lui Sarah.

Logan ezită, înainte să îi răspundă:

– Trebuia să fac asta, Alex. Şi nu îmi pare rău.

– Nici nu mă gândeam că ar fi cazul să îți pară. Ține-o pe Sarah departe de încurcătura aceasta.

– E dificil. Singura modalitate prin care am reuşit să o las

acasă în acest timp a fost să îi promit că va putea să vorbească cu tine la telefon, după ce cei de la securitate se vor asigura că linia nu este ascultată.

– Nu trebuie să îmi telefoneze. Sarah nu trebuie târâtă în necazurile mele.

– Asta îi spun şi eu, dar fără succes. Logan zâmbi. Aşa că presupun că cel mai bine ar fi să trecem rapid peste toate astea, astfel ca Sarah să nu înceapă să se tocmească şi să mă bată prea mult la cap cu insistenţele ei.

Logan se urcă în maşină şi îi făcu semn cu mâna, când trecu pe lângă ea, în drum spre şosea.

Alex se înfioră, când văzu stopurile dispărând după curbă. Logan nu era unul dintre prietenii ei, însă, cu toate acestea, însemnase o prezenţă reconfortantă. El exala încredere şi putere şi, în prezenţa lui, pentru un scurt interval de timp, se simţise în siguranţă.

– Speram că vei pleca cu el.

Alex se întoarse şi îl văzu pe Morgan în cadrul uşii. Scutură din cap:

– Locul meu este aici.

– Este pe dracu'! ripostă el, cu asprime. Locul tău este în spatele zidurilor, cu o armată care să îţi poarte de grijă.

– Pentru aceasta te-ai angajat tu. Zâmbi anemic. Îţi aminteşti?

– Îmi amintesc totul. Se uită în depărtare, dincolo de ea. Destul ca să ştiu că ai minţit, când i-ai spus lui Logan că te tratez în mod decent.

– N-ar trebui să tragi cu urechea.

– Este doar unul dintre micile mele păcate. Tu te-ai familiarizat deja cu cele mari.

– Tu m-ai tratat cu decenţă... în perspectivă. Galen îmi spunea odată să revăd tot ce mi s-a întâmplat şi probabil că

am să descopăr că nu eşti chiar cel mai rău lucru cum aş fi fost tentată să cred.

– Oh, hai să revedem. Te-am drogat, te-am răpit, ţi-am străpuns umărul cu un par şi apoi te-am regulat!

Durerea o străbătea în valuri:

– M-ai regulat? Acesta-i un cuvânt urât şi eu cred că ceea ce s-a întâmplat între noi nu a fost deloc urât! Tu nu consideri la fel?

– Tot ce ating pare să se transforme în ceva urât, cu excepţia muncii mele. Nu aş avea niciun drept... Văzu expresia de pe chipul ei şi făcu un pas către ea, înainte să se oprească. Nu, nu a fost urât! A fost afurisit de minunat! Tu eşti... Tăcu o clipă, apoi zâmbi batjocoritor. Tu eşti un pic prea generoasă. Acum aştept pumnul care să mă pună la pământ.

– O să ai de aşteptat multă vreme. Am obosit să mă cert. Dădu din cap. Am avut o grămadă de timp să mă gândesc, în vreme ce ne aflam în camionul acela. Mi s-au întâmplat prea multe, ca să-mi mai fac griji pentru mândria mea. Şi cred că ai şi tu o mulţime de probleme, dar nu pot să le duc în momentul de faţă.

– Nu ţi-am cerut niciodată să le duci.

– Însă eu nu sunt ca tine. Nu pot să rămân la distanţă. Trebuie să plonjez şi să încep să înot. Mi-a... plăcut ceea ce ni s-a întâmplat. M-ai făcut să mă simt...

– ... iubită?

– Mi-era teamă s-o spun. Alex îi întâlni privirea. Dar tu îţi poţi bate joc de tot, dacă îţi place. Însă, da, iubită! Şi nu ai fi putut să mă faci să mă simt astfel, dacă nu ai fi simţit şi tu ceva. Nu eşti bărbatul pe care l-aş fi ales, ca să mă facă să trăiesc ceva atât de deosebit, dar s-a întâmplat. Aşa că trebuie să îmi fac o minunată părere despre tine pe termen lung.

– N-aş vrea să par prea profund. Arăt bine de departe, dar din apropiere...

– Oh, mai tacă-ţi gura! Nici eu nu sunt sigură dacă ştii ce fel de bărbat eşti!

– Ştiu exact cine şi ce sunt! Oricum, nu sunt un erou. N-ai să reuşeşti să îţi afli tatăl în mine, Alex!

– Dumnezeule, nu! Dar tatăl meu nu era un erou tot timpul. Nu a putut să îşi păstreze căsnicia. Era mai mult un copil decât un adult. A uitat chiar să vină la serbarea mea, când am absolvit liceul, şi s-a dus la un meci al echipei Mets! Înghiţi uşor, ca să alunge nodul din gât. Însă era blând, şi bun, şi aceasta era tot ce avea importanţă. Ştiam că puteam conta cu adevărat pe el, când se afla alături de mine. Alex începu să se depărteze de Judd. Şi nu sunt sigură că eşti ceva din toate acestea, însă dacă ai măcar una dintre calităţi, ai grijă! Mă poţi prinde cu garda lăsată, când mă împingi deoparte. De obicei nu mă descurajez uşor.

– Alex, aceasta nu este...

– Nu am să vorbesc mai mult despre asta. Trebuia să o fi făcut de la început. Nu pot trăi toată viaţa în zbucium, şi acesta este singurul lucru asupra căruia nu am niciun control. Îl bătu uşurel pe braţ, când trecu pe lângă el. Nu te îngrijora, eşti în siguranţă, pentru o vreme. Unde este geanta mea de voiaj? Trebuie să îmi scot calculatorul. Vreau să printez ultima ta discuţie cu Powers şi să o studiez.

– Era şi timpul să răspunzi, Runne! spuse Betworth. Unde dracu' ai fost?

– Am avut un pic de treabă. Am făcut ce mi-ai spus. Powers este mort. Nu l-am putut prinde pe Morgan. Va trebui să mă ajuţi să îl găsesc din nou!

– Oh, va trebui?!

– Mă vei ajuta. Mi-ai promis că mă vei ajuta!

– Însă aceasta se întâmpla înainte să faci o încurcătură din treaba cu Powers.

– L-am ucis. Asta doreai.

– Am vrut o moarte curată, fără niciun fel de rateuri. Dar înțeleg că Morgan şi Graham au fost acolo, în noaptea aceea. Powers ar fi putut să vorbească ceva cu Morgan?

Ruşinea şi sentimentul de vinovăție îl cuprinseră pe Runne asemeni unui val fierbinte. Betworth n-ar fi trebuit să afle că el dăduse greş. Nu va ignora acest lucru nici măcar cât negru sub unghie, iar Runne nu îl putea găsi pe Morgan fără ticălosul de Betworth.

– Eu nu fac greşeli. Nu l-a văzut pe Powers, înainte să ajung eu acolo.

– Şi Powers era mort, înainte să pleci?

– Era mort, înainte să plec.

– Excelent, dar nu perfect. Sper că vei fi în stare să repari greşeala.

– Spune-mi unde s-a dus Morgan!

– Încă nu am descoperit, dar există mari şanse ca el să se afle la Z-3. Poți să îi alergi în întâmpinare.

– Îl vreau acum!

– Însă nu mai e vorba despre ce vrei tu, Runne, spuse Betworth cu blândețe. Ți-am oferit o ocazie să îl omori pe Morgan şi ai zbârcit-o. Acum vei acționa aşa cum îți dictez eu!

Runne se înfurie:

– Îl pot găsi şi singur!

– Deocamdată nu l-ai găsit. Şi nu îți mai pot lăsa frâu liber. A devenit prea periculos. Va trebui să îi las pe Jurgens şi pe oamenii lui să acționeze.

– Nu! O să-mi iasă el în cale! Mi l-ai făgăduit pe Morgan!

Trase adânc aer în piept. Nu îl trimite pe Jurgens după el şi eu voi aştepta până după ce va fi făcută treaba cu Z-3.

– Câtă răbdare din partea ta! Însă nu vei avea prea mult de aşteptat.

– Cât?

– Opt zile. Dacă totul merge bine, adăugă Betworth. Dar nu mai pot tolera această lipsă de comunicare, Runne! Timpul e prea scurt. Dacă mai neglijezi să îmi răspunzi la apeluri, voi fi obligat să îmi reconsider hotărârea.

Betworth închise.

Ticălosul! Îi răpea lui Runne independenţa, făcându-l una dintre marionetele lui.

Putea să stea pe loc. Vor fi doar opt zile.

Încă o misiune şi Betworth i-l va da pe Morgan.

Şi apoi se va duce după Betworth.

Dar poate că nu era nevoie să se bizuie pe Betworth ca să dea de Morgan. Betworth îi spusese că femeia încă se mai afla cu acesta şi ea ar trebui să fie o pradă mai uşoară decât Morgan.

Runne scoase fotografia lui Alex Graham şi dosarul pe care i le trimisese Betworth. Era blândă, slabă, o inimă însângerată, care dorea să schimbe lumea. Îi va studia biografia şi apoi s-ar putea să fie în stare să prezică ce mişcări urma să facă ea.

Va intra Morgan în capcană, dacă el va captura femeia? De data asta nu va mai greşi. Morgan crescuse într-un mediu greţos şi poate nu va fi în stare să îşi înfrângă slăbiciunea.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să găsească femeia!

– Pari entuziasmată!

Alex ridică privirea de pe ecranul laptopului, şi îl văzu pe Morgan stând în cadrul uşii.

– E prea devreme să fiu entuziasmată, dar cred că s-ar putea să mă aflu pe drumul cel bun.

– Z-2?

– Habar n-am unde ar putea fi Z-2. Îşi frecă ceafa. Stătuse cocoşată deasupra computerului ore întregi şi fiecare muşchi îi protesta. Răsuflători. Mă tot gândesc la acele găuri adânci din subsolul de la Fairfax. Ele trebuie să aibă o legătură cu ceea ce murmura Powers. Dar ce fel de răsuflători erau acolo? Mecanice, de metal, guri de aerisire pentru aerul condiţionat?... Se uită din nou pe ecranul calculatorului. Mai există şi un alt fel de răsuflătoare. O răsuflătoare termală.

– Ce e asta?

– O fisură în scoarţa pământului care permite căldurii şi aburului din adâncuri să iasă la suprafaţă. O poţi găsi cel mai adesea în oceane şi în zonele vulcanice. În cazul unui vulcan, se eliberează roci topite, care „răsuflă“ sub formă de lavă. Miezul pământului atinge temperaturi de aproape cinci mii de grade Celsius.

Morgan scoase un fluierat uşor:

– Fierbinte încărcătură!

– Şi plină de forţă! Însă noi nu am fost niciodată capabili să utilizăm nici miezul, nici presiunea. De-a lungul istoriei, oamenii au folosit energia geotermală naturală în situaţii limitate. Romanii, finlandezii, unele triburi nord-americane le utilizau pentru băi, încălzit sau prepararea hranei, însă ei exploatau izvoarele naturale geotermale. Şi noi avem azi nişte uzine care folosesc energia generată de aburi la încălzirea locuinţelor şi la acţionarea unor turbine. Grupările de protecţia mediului adoră posibilităţile de utilizare a forţei geotermale pentru încălzire şi răcire, deoarece aceasta este pe cât de nepoluantă, pe atât de ieftină.

– Şi ce legătură are cu Arapahoe Junction?

– Nu ştiu! Încă mai caut. Du-te de-aici şi lasă-mă să lucrez. Cred că ajung şi acolo.

– Ce altceva aş putea să fac?

– Powers o tot ţinea cu Lontana, nu-i aşa? L-au pierdut pe Lontana şi totul a mers aiurea.

Morgan încuviinţă.

– Şi spunea despre el că ar fi brazilian. I-am dat deja numele lui Galen, ca să se apuce să verifice.

– Eu mă iau după propria mea deducţie. Dacă el a avut legătură cu Fairfax şi Arapahoe Junction, atunci înseamnă că a făcut ceva legat de răsuflători. Voi revedea pasajele despre acest subiect să văd ce iese... Se încruntă, când pe ecran îi apărură rezultatele. Nimic! Am să încerc să caut vreo maşinărie...

Morgan o urmări cu privirea mai multe minute, însă îşi dădu seama că uitase de prezenţa lui în cameră. Ieşi din nou afară, pe verandă şi se aşeză, cu ochii aţintiţi asupra drumului. Îl irita faptul că, în acest moment, contribuţia lui era una pasivă. Dorea să facă ceva.

Însă aceasta urma să vină. O putea simţi venind.

Iar până atunci el supraveghea şi aştepta... şi proteja.

– Logan se află în oraş! spuse Betworth, în vreme ce mergea alături de Ben Danley către clădirea Capitoliului*. Tipul pune întrebări. Nimic agresiv, Danley. Însă fireşte că nu îl scăpăm din ochi. Ceea ce face Logan la suprafaţă este de obicei vârful unui aisberg.

– Ce fel de întrebări?

– Nu te enerva! Întreabă despre investigaţia FBI-ului cu

---

* Denumire dată clădirii Parlamentului de la Washington *(n. trad.)*.

privire la Alex Graham. Este perfect logic, din moment ce femeia şi soţia lui sunt prietene atât de bune.

– S-ar putea ca el să ştie ceva.

Betworth clătină din cap:

– S-ar putea să *bănuiască* ceva. Nimeni nu ştie nimic. Şi peste şapte zile oricum nu va mai conta. Aşa că linişteşte-te şi vezi-ţi de treaba ta. Ţi-am spus-o doar fiindcă nu am vrut s-o afli de la altcineva şi să intri în panică.

– Nu sunt panicat! Sunt îngrijorat! Întotdeauna m-ai subestimat. Eu sunt cel care a înfiinţat Matanza. Am tot dreptul să fiu îngrijorat!

– Bineînţeles că ai! Răzvrătirea neaşteptată a lui Danley îl surprinse pe Betworth. Păstrează limita. Autoîncrederea exagerată poate fi fatală. Cine s-a ocupat ca Matanza să activeze şi să se menţină?

– Cred că ar trebui să o fac eu însumi.

– Nu! Voi avea nevoie de tine la Z-3. În plus, tu eşti uşor de remarcat. S-ar putea să i se facă dor lui Andreas de tine şi să pună întrebări.

– Atunci îl voi trimite pe Al Leary. Este un tip competent şi a mijlocit înţelegerea dintre Morales şi Matanza la Fairfax.

– De când se află Morales pe listă, n-aş putea spune că gruparea îmi inspiră multă încredere.

– Tipii nu trebuie să fie de încredere. Noi le dăm lor ceea ce vor şi ei ne dau nouă ceea ce dorim. Dacă nu ai nevoie de mine, voi pleca miercuri pentru Z-3.

Betworth simţi un val de entuziasm. Urma să se întâmple. Muncise ani întregi, plănuise totul şi acum se afla aproape de ţintă.

– Dă-i drumul! Dacă apare vreo urgenţă, te ţin la curent.

– Ar fi mai bine să nu existe nicio urgenţă.

Suna aproape ca o amenințare. Ei bine, ar putea rezolva asta mai târziu. Avea suficientă muniție, pentru a-l păstra pe Danley pe linie.

– Totul merge uns, mulțumită ție. Este uimitor ce poate realiza un bărbat inteligent. Se opri lângă treptele Capitoliului. Acum zâmbește și fă-mi cu mâna, în semn de bun-rămas! Un foarte degajat rămas-bun.

Privirea lui Danley se îndreptă spre capătul scării, unde Carl Shepard îi urmărea pe congresmeni:

– Ce face aici?

– Încearcă să strângă voturi pentru Andreas pe listele pentru protecția mediului. Probabil că nu îi va succeda acestuia. Nu este pro-Andreas.

– Mai poți spune asta încă o dată. Însă am auzit că a făcut treabă bună, îmbunătățind Homeland Security.

– Aceasta e felia de tort. Serviciul de pază se află azi în mințile tuturor. Mediul este ceva mult mai dificil. Eu sunt singurul care poate obține acele voturi. Însă îi voi strânge mâna lui Shepard și mă voi arăta impresionat cum se cuvine și flatat de atenția onorabilului vicepreședinte. Apoi mă voi pierde în peisaj, cu camarazii mei din Congres.

– Nu vei avea prea mult noroc în această privință.

Avea dreptate, se gândi Betworth. Steaua lui se afla în ascensiune, nu la apus, și nu exista niciun motiv pentru ca el să o lase să pălească.

11

Am găsit! Alex puse hârtiile pe masă, în faţa lui Morgan. Poate!

– Ei bine, asta-i clar! Morgan luă filele. Lontana?

– Philip Lontana. Oceanograf brazilian. Foarte, foarte respectat în profesia sa. A făcut de toate – a scris rapoarte despre degradarea barierelor de recife, a căutat oraşe dispărute, a desenat hărţi ale unor teritorii submarine necunoscute. Unul dintre proiectele sale favorite a fost studiul răsuflătorilor termale oceanice.

– Şi unde ne duce asta?

– Cu doi ani în urmă, a scris un documentar care s-a publicat în *Nautilus*. Este o revistă de specialitate destul de obscură, de aceea mi-a luat aşa de mult timp să dau de ea. Se ocupă cu posibilităţile de a pătrunde adânc, chiar spre miezul pământului, prin crearea unor răsuflători ce ar putea fi controlate prin tehnologia sonică. Ar trebui elaborată o altă formulă matematică de fiecare dată când este necesară o inserţie, însă el era sigur că se află pe drumul corect. Lucra deja la un dispozitiv. Alex clătină din cap. Tipul era cu totul entuziasmat de perspectiva unei surse de putere nelimitate, ce ar fi schimbat modul în care trăim.

– Sau modul în care murim. Nu s-a gândit la posibilitatea ca descoperirea sa să fie folosită drept armă?

– El o menționează, dar apoi trece peste orice fel de inconvenient, insistând că aceasta ar fi o sursă de energie ce ar putea salva planeta. Lasă Națiunile Unite să aibă grijă de probleme.

– Nu guvernul brazilian?

– În mod cert, nu nutreşte nicio afecțiune pentru guvernul brazilian. La începutul carierei sale a localizat un galion spaniol scufundat şi a trebuit să îi dea guvernului jumătate din taxa plătită găsitorului. Îndrugă verzi şi uscate o bună parte din articol despre drepturile de recuperare şi drepturile individului. Pare să fie un excentric.

– Sau un sărit de pe fix?

– Poate că da, dar unul remarcabil. Evident, însă, că lumea ştiințifică nu l-a luat în serios. Există numeroase replici ulterioare la articolul său din partea altor oceanografi. Aceştia susțin că proiectul său ar fi imposibil, din moment ce miezul pământului se află la aproape şase mii de kilometri adâncime.

– Nimic altceva?

Alex clătină din cap:

– Însă dacă toți din mica lui lume i-au luat în derâdere munca, nu ar fi logic ca el să încerce să-i fie acceptată de către oricine altcineva?

– Cineva ca Betworth, care este cunoscut ca unul dintre farurile strălucitoare din mediul surselor de lumină? Aşa că îl pune pe Lontana să lucreze în laboratoarele de la Fairfax. Evident cu ceva succes.

Alex se încruntă:

– Dar Powers spunea că l-au pierdut. Totul mergea prost, fiindcă ei l-au pierdut!

– Atunci vom da noi de el. Dacă se mai află în viață. Morgan formă numărul de telefon al lui Galen. Am să văd dacă aceste noi informații ajută la ceva.

– Toate sunt doar presupuneri.
– Le punem cap la cap. Ieşi afară, pe verandă, în vreme ce îi oferea lui Galen rezumatul celor descoperite. Încă n-ai aflat nimic altceva despre el?
– Noi n-am dat peste articolul acela din *Nautilus*. Ştim însă că nu mai locuieşte în Rio. Lucrează dincolo de Nassau, în Bahamas. N-am reuşit să luăm legătura cu el. Un om de-al meu se află acum în drum spre Lontana.
– Poate că nu mai trăieşte. Dacă Powers spunea că l-au pierdut, s-ar putea să însemne că tipii l-au lichidat.
– Încetează să mai fii pesimist! Nu-mi place deloc cum sună.
– Păi, atunci ar exista ceva în legătură cu care tu poţi fi optimist. Vreau să îi dai de urmă lui Al Leary şi să vezi ce afli despre el.
– Leary... Oh, vechiul tău contact de la CIA! Ce ai vrea să ştii?
– Totul. Inclusiv numărul telefonului său mobil.
– De ce?
– Powers nu mi-a fost de prea mare folos.
– Şi Leary va vorbi?
– Oh, da! Sunt un pic furios pe el că m-a abandonat după treaba cu Fairfax. Va vorbi, fii sigur!
– Presupun că tipul este pe deplin conştient de aptitudinile tale. Ce ar trebui să ştiu eu despre el?
– Tipul este inteligent, bine educat, şi homosexual. Se află încă în cabinet, deoarece se gândeşte că este mult mai avantajos din punct de vedere politic pentru un bărbat ambiţios din CIA.
– Periculos?
– Fără doar şi poate mortal, dacă este înghesuit în colţ.

– Atunci te vom lăsa pe tine să îl înghesui. Galen schimbă subiectul. Cum a mers treaba cu Logan?

– Cum era de aşteptat. Cel puţin, se mişcă şi se agită. Ai mai auzit ceva de la el?

– În prima seară. Zicea că oamenii nu vorbesc. S-ar putea să se datoreze faptului că e atât de multă tensiune din cauza atacurilor asupra ambasadelor, dar el spunea că are impresia că se loveşte de un zid.

– Rahat!

– A apărut iar pesimismul acela! Lui Logan nu îi plac zidurile. El are obiceiul să facă găuri în ele. Mi-a zis că o să te sune, dacă află ceva. Aşteaptă să îţi telefoneze. Galen făcu o pauză. Răsuflători termale. S-ar putea să fie o treabă urâtă, cu maimuţe de jur împrejur.

– Nici pe jumătate la fel de rea ca încercarea de a ajunge la puterea miezului pământului. Cine dracu' ştie la ce va duce asta?! Toată magma aceea... Cum se simte Elena?

Galen chicoti:

– Rocile topite te fac să te gândeşti la Elena?

– Există oarecari asemănări. Dar vreau cu adevărat să aflu dacă vei fi disponibil, în caz că voi avea nevoie de tine.

– Poate! De ce nu vii tu s-o întrebi?

– Vorbesc serios. S-ar putea să doresc să o aduc pe Alex la voi. Nu vrea să se ducă la Logan, şi asta din cauză că ştie că el va ridica ziduri în jurul ei.

– Nu o pun în pericol pe Elena, Morgan!

– Întreab-o! Ea ştie ce înseamnă să fii urmărit şi fugar.

Galen vorbi după o scurtă pauză:

– Alex va veni?

– Poate nu se va ajunge aşa departe. Se apropie însă momentul în care eu voi reprezenta un pericol mai mare

pentru ea decât Jurgens sau Betworth. Alex nu va putea rămâne cu mine.

– O s-o întreb. Nu îți promit nimic.

Galen închise.

Fără promisiuni, dar Galen o va face. Elena era altă problemă. Ea era dură, protectoare cu Galen şi ura curajul lui Morgan. El trebuia să aştepte şi să vadă ce era de făcut.

– Locuința de bază a lui Lontana este Nassau! îi spuse lui Alex când reveni în casă. Galen a trimis un om într-acolo, ca să-l localizeze.

– Asta-i grozav! Ea se uită la computer. Mă întreb dacă ar trebui să accesez un alt site şi să văd dacă...

– Nu! Tonul lui era categoric. Ai făcut destul. De ce nu te odihneşti?

– Sunt prea în priză!

– Atunci aş putea să profit de avantajul acesta. Se îndreptă spre colțul camerei şi luă geanta ei de voiaj. Dacă îți instalez echipamentul de developare, ai să developezi fotografia pe care i-ai făcut-o bărbatului care a ieşit în fugă din locuința lui Powers?

– Dar tu credeai deja că ştii cine este, nu-i aşa?

– Vreau să fiu sigur. Ai vrea s-o faci?

– Instalează echipamentul, zise Alex.

– Habar n-am dacă vei reuşi să spui cine este! Alex îşi ştergea mâinile cu prosopul. Toată fața îi este acoperită de sânge.

Morgan se uită în jos, la fotografie.

– Ştiu cine este.

Ochii lui Alex se îngustaseră:

– Runne?

Judd încuviință.

– Însă tu ai dreptate. Nimeni altcineva nu ar putea spune cine este. Şi s-ar putea să ai nevoie să-l recunoşti. Îşi luă blocul de desen. Creionul i se mişcă repede pe hârtie. Acesta este Runne!

Alex avea în faţă chipul unui tânăr bărbat chipeş, cu ochii de un negru intens, buze senzuale şi o expresie aşa de agitată, de parcă stătea să sară din pagină.

– Ai făcut schiţa aceasta incredibil de repede.

– Aş putea să o fac şi în somn. M-am obişnuit să-l desenez. Poţi spune că a devenit subiectul meu preferat de multă vreme. Judd zâmbi. Cu excepţia ta!

– Ochii îi sunt puţin oblici. Este asiatic?

– Jumătate coreean, jumătate american.

– Pare... pare torturat.

– Chiar este. Îşi luă schiţa înapoi. Acum aceasta nu mai corespunde realităţii. Pare că a fost rănit în obraz şi în buză. Este probabil să aibă cusături. El modifică schiţa pentru a reflecta rănile. Cam atât pot face. Dacă vezi pe cineva care arată astfel, să fugi ca de dracu'!

– Este ceea ce ai face tu?

El încuviinţă.

– Deoarece îţi este frică?

– Da!

Ea îi studie faţa:

– Nu te cred.

– Runne mă vânează de multă vreme. De ce altceva aş vrea să mă ascund, decât de el?

– Tu să-mi zici de ce! Ea zâmbi strâmb. Dar nu îmi vei spune, nu-i aşa? Aceasta ar însemna să micşorezi distanţa. Se întoarse şi se îndreptă spre plita de campanie din partea cealaltă a camerei. Mă duc să-mi fac nişte cafea tare. Vrei şi tu una?

– Cred că da.

Judd o urmări cu privirea, în timp ce ea se mişca prin bucătărie. Trecură câteva minute, înainte ca Morgan să rostească brusc:

– Are doar douăzeci şi doi de ani!

– Am auzit că şerpii cu clopoţei sunt dotaţi cu venin încă de la naştere. Îi întinse ceaşca. Am văzut ce i-a făcut soţiei lui Powers. Nu-mi vine să cred că simţi milă pentru el.

– Dar nu simt. Presupun că este empatie. Mă uit la el şi mă văd pe mine. Ştiu care îi va fi mişcarea următoare, deoarece aşa aş proceda şi eu. Privea spre ceaşca de cafea pe care o ţinea în mână, fără să o vadă. Îl cheamă Runne Shin. Este fiul nelegitim al unei prostituate americane şi al lui Ki Ho Shin, un general nord-coreean.

Ea îngheţă:

– Generalul nord-coreean pe care ai fost trimis să îl ucizi!

– Generalul pe care l-am ucis. Judd duse ceaşca la gură. Nu aveam nicio reţinere legată de misiunea mea. Shin era un antiamerican convins. Nu numai că se implicase în numeroase abuzuri împotriva drepturilor omului, dar se afla şi în spatele taberelor de antrenament ale teroriştilor, din apropiere de Pyongyang. Runne s-a aflat acolo de când avea paisprezece ani şi a stat până aproape de nouăsprezece. Înainte de asta trăise la Tokio, cu mama lui. Acesteia nu i s-a mai permis să îşi reia ocupaţia, după ce devenise mama fiului lui Shin, însă nu avea prea mult de-a face cu el. Evident că Shin a ţinut-o docilă şi cooperantă cu droguri, până a înghiţit o supradoză, când Runne avea cincisprezece ani. Vizitele tatălui său au fost farurile călăuzitoare ale vieţii lui Runne şi, când acesta a hotărât să îl ia pe Runne în Coreea de Nord pentru a-l antrena, fiul a fost mai mult decât dornic să se ducă. Morgan zâmbi sardonic. A devenit elevul unei

celebrităţi şi, ca atare, trebuia să fie obişnuit cu aşa ceva! Când avea nouăsprezece ani, tatăl său s-a gândit că ar trebui să se întoarcă la Tokio, la o universitate americană de acolo şi să absoarbă puţină ambianţă roşie, albă şi albastră*, înainte să îl expedieze în State. Se îmbibase cu prea multă propagandă şi entuziasm politic în tabăra de antrenament care ar fi ţâşnit din el ca puroiul dintr-un buboi dureros.

– Entuziasm politic. Terorism?

– Oh, da! L-a transformat într-o formidabilă maşină de ucis. Se descurca excelent cu explozibilele şi era magnific cu o puşcă. Doborâse cu succes patru ţinte pe când avea şaisprezece ani, însă prefera cuţitul pentru aruncările de aproape.

– Cum ai aflat toate acestea despre el?

– Nu am putut ajunge la tatăl lui, era prea bine păzit, aşa că trebuia să găsesc o modalitate de a pătrunde pe dedesubt. M-am dus la Tokio, la universitatea unde studia Runne, şi m-am înscris la acelaşi curs de artă pe care îl frecventa el. Aşa ne-am cunoscut.

– Artă?

El ridică din umeri:

– Runne are o pasiune pentru asta. Tatăl său deţinea una dintre cele mai minunate colecţii de artă din Est şi presupun că el dorea să îşi imite tatăl în toate privinţele. Puştiul era un pictor execrabil, dar el se considera minunat. Şi eu i-am întărit aprecierea. Este uimitor cât de repede se poate forma o legătură când se bazează pe *ego*.

– Şi el a fost impresionat de munca ta!

– N-am spus că el era întru totul egocentric. Ridică din umeri. Era tânăr şi nerăbdător şi îmi amintea de mine însumi,

---

* Aluzie la culorile drapelului american *(n. trad.)*.

când mi-am început activitatea în armată. Drace, mi-a... plăcut de el!

– Dar tu l-ai folosit!

Judd încuviință.

– Am aflat că Runne se ducea în Coreea să își viziteze tatăl. Urmau să meargă la vânătoare și Runne era foarte entuziasmat. Tatăl său aranja uneori vânători foarte speciale în țara lui.

– Speciale?

– Prizonieri politici. Niciunul important. Niciunul căruia să i se simtă lipsa.

– Încântător! zise Alex dezgustată.

– Am aflat exact unde și când se întâlneau. Am fost acolo înaintea lor și mi-am plasat glonțul. Nu l-am mai văzut niciodată pe Runne.

– Dumnezeule!

– Era misiunea mea! Vocea îi deveni aspră. Trebuia să găsesc o cale să ajung la țintă.

– Dar nu l-ai ucis și pe Runne.

– El nu era treaba mea!

Alex clătină din cap:

– Nu m-am gândit că acesta ar fi motivul.

– Crezi că mă simțeam vinovat pentru că îl trădasem pe Runne?

– Poate doar parțial. Tu ce părere ai?

– Consider că a fost mult mai mult egoism. Așa cum spuneam, m-am văzut în el pe mine însumi. Dacă l-aș fi doborât și pe el, mi s-ar fi părut că seamănă cu o sinucidere.

– Tu nu ai nimic din el.

– De unde știi? Spuneai că nu vreau să te las aproape de mine.

– Ajung eu şi acolo. Este doar ceva mai greu. Runne e cel despre care ziceai că adoră să ucidă?

– Da. M-am dus la vânătoare cu el de două ori, dar nu pentru prada lui preferată.

Alex sorbi din cafea.

– Şi cum a aflat Runne că tu eşti cel care i-a ucis tatăl?

– Presupunerea mea este că Betworth i-a pus pe cei de la CIA să-l înşface şi să îi spună totul, după ce am scăpat din capcana pe care mi-au întins-o. Probabil că Al Leary l-a adus aici, procurându-i documente şi o misiune. Reprezenta unealta perfectă. Posedă toate abilităţile necesare, ura şi dorinţa obsesivă de a-şi ucide ţinta.

– Iar acum Betworth l-a pus să lucreze pentru el.

– Însă lui Runne nu îi place să fie la mâna nimănui. Tipul e un ticălos arogant. Morgan zâmbi. Era cât pe-aci să mă prindă, de vreo două ori, dar eu mi-am dezvoltat o abilitate nouă, ca să nu mă mai îngrijoreze tipul: pot să îl *simt*.

Alex se înfioră:

– Asta nu este ceva pe care să te bizui.

– Uneori este singurul lucru pe care mă pot bizui. Bătu uşurel în foaia desenată. Ţine-l minte! El nu se va opri. Nu va ezita. Nu va lăsa pe nimeni să îi stea în cale.

– La fel ca tine?

– La fel ca mine! spuse el, calm. Acum ai obţinut descrierea.

– Ei bine, nu eşti aşa. Nu ştiu ce legături sucite vă leagă pe voi, însă nu cred că mi-ai relatat totul. Poate că la un nivel subliminal tu îţi doreşti să îl salvezi pe feciorul ăsta de târfă.

– Nu sunt un misionar, Alex!

– Dar nu eşti nici Runne. Nu erai un puşti când te-ai înrolat

în armată ca să vezi lumea. Nu mai eşti nici bărbatul care l-a împuşcat pe Ki Ho Shin. Te-ai schimbat, ai făcut progrese.

Judd zâmbi batjocoritor:

– Pari afurisit de sigură.

– Chiar sunt sigură. Se duse spre el, îşi sprijini capul pe pieptul lui şi şopti: Trebuie să fiu sigură!

El rosti liniştit:

– Nu-mi face asta!

Alex se lipi de el:

– Tu ai început. Trăieşte fiecare minut...

– M-am răzgândit!

– Prea târziu.

Mâinile lui o cuprinseră strâns pe după umeri.

– Ascultă-mă! Nu am de gând să plusez!

– Încerc să remediez lucrul ăsta.

– Fir-ar să fie, Alex, doresc să rămâi în siguranță! Vocea îi deveni aspră. Eu nu sunt în siguranță. Nu voi oferi niciodată siguranță! Nici mie, nici altcuiva!

– Fiecare se ocupă de propria-i siguranță. Îl sărută pe bărbie. Ducă-se învârtindu-se siguranța asta! Tot ce vreau de la tine este un pic de camaraderie şi o minciună afurisit de mare. Mă voi ocupa eu de restul.

– Nu asta este tot ce vrei de la mine. Tu îți doreşti un bărbat cum eu nu voi deveni niciodată. Vrei un erou. Asta ai tot căutat de la moartea tatălui tău. Iată de ce tot încerc să... Oh, drace! Brațele lui îi înlănțuiră trupul. Este o greşeală. Te voi face să suferi.

Ea îi trase capul în jos:

– Nu şi dacă vei rămâne în viață...

*

– De ce? Morgan privea în întuneric. Este o greşeală imensă, Alex!

– Nu gândeai astfel când m-ai convins că a mă culca cu tine era cel mai înțelept lucru pe care îl puteam face.

– Pentru numele lui Dumnezeu, sunt un tip ciudat! N-ar fi trebuit să mă asculți.

– Ar fi însemnat să închid după o ușă zăbrelită o grămadă de plăcere. Ea își frecă obrazul de gâtul lui. Și nu te-aș fi ascultat, dacă nu mi-aș fi dorit și eu același lucru.

– Nu este ceva de durată. Aceasta este doar ceva...

– ... minunat! Și încetează să mă tot avertizezi! Eu voi hotărî cât de temporar va fi, la momentul potrivit. Se ridică într-un cot și îl privi. Hei! Suntem grozavi împreună. De ce nu te relaxezi și nu te bucuri?

– Pentru că tu nu ești... tu vei suferi! Am avut grijă de tine și am observat cât de vulnerabilă poți fi. Nu pot rămâne, dacă...

– Ai început să mă plictisești! Se întinse deasupra lui. Și am obosit să fiu agresivă. Nu îmi stă în fire.

O clipă, Judd o privi încruntat, apoi un zâmbet ușor îi destinse buzele:

– Pe dracu' nu îți stă! Se răsuci și ajunse deasupra ei. Plictisită? Ce mai provocare! Îți arăt eu ție plictiseală...

Galen sună în dimineața următoare:

– Lontana se află pe undeva, prin mijlocul Oceanului Atlantic.

– Mort?

– Nu! Pe goeleta lui cu fund mare, *Last Home*. Omul meu, Coleman, spune că a venit la Nassau direct de la Fairfax, cu câteva luni în urmă, și a pornit la drum în aceeași zi. Tipul se grăbea de parcă îl mânau toți dracii din iad și nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

– Nu are radio?

– Ba da, dar nu îl foloseşte. Aş spune că tipul fuge. Nu îl poţi acuza că s-a cărat în largul mării.

– Dar echipajul?

– De obicei, are trei oameni, dar niciunul dintre ei n-a scos un cuvânt. Au fost împreună cu el timp de mulţi ani şi nu pare probabil ca aceştia să fi dezertat.

– Nu are prieteni sau asociaţi? Nu vorbeşte nimeni?

– Nu suntem noi primii care s-au dus acolo să scormonească tufişurile, încercând să dea de el. Însă îţi garantez că am fost cel puţin abuzivi. Vreo câţiva dintre prietenii lui Lontana au devenit suspicioşi şi nu au încredere în nimeni. Însă Coleman a prins un fir. Lontana are un copil adoptiv, o fiică, Melis Nemid. De obicei, lucrează împreună, dar Coleman a auzit că ea s-a întors în insula lor din Antilele Mici.

– Crezi că Lontana ar putea fi cu ea?

– Posibil. Sau poate că ea ştie ceva.

– Dacă ştie, Betworth o va ucide. Indiferent cum a găsit-o Coleman, şi oamenii lui Betworth vor da de ea.

– S-ar putea să nu fie aşa de uşor. Ei locuiesc pe o insulă cumpărată cu banii primiţi ca recompensă pentru recuperarea acelui galion spaniol. Este dificil de ajuns acolo. Sunt înconjuraţi de stânci, cu excepţia unui golf, şi acesta este baricadat cu plase.

– Poftim?

– Fiica lui studiază şi antrenează delfini. Are nevoie de plase ca să ţină prădătorii departe de zona lor.

– Umani la fel ca prietenii noştri peşti! Lontana trebuie să se fi băgat până la gât în şmecherii murdare, dacă nu vrea să aibă de-a face cu prădătorii! Morgan făcu o pauză. Are vreun telefon?

– Da, unul prin satelit, dar va trebui să o suni la căsuța vocală.

– Dă-mi numărul. Judd își notă numărul în josul unei pagini. Îi voi telefona și am să văd dacă îi pot lăsa un mesaj, să mă sune ea pe mine.

– Mult noroc! Între timp, îi voi spune lui Coleman să continue treaba.

– Cine trebuie să îți telefoneze? îl întrebă Alex pe Morgan, când acesta închise.

– Fiica adoptivă a lui Lontana, Melis Nemid. Se află pe una din insulele din Antile, unde studiază delfinii.

– Și tatăl s-ar putea să fie cu ea?

El dădu din umeri :

– Cine știe? Dacă s-a văzut cu el înainte de a-și fi scos vasul în larg, după ce s-a întors din Fairfax, s-ar putea să fie cu ea. Sau poate că ea știe ceva despre ceea ce ne interesează pe noi.

– Lasă-mă pe mine să o sun.

– De ce?

– Intimidez mai puțin.

El zâmbi:

– Doar pe oamenii pe care nu îi cunoști.

– Lasă-mă să încerc!

– Nu-i mare scofală, iar eu cred că am ceva de făcut pe aici prin preajmă. Îi dădu telefonul și numărul. Ești invitata mea. Galen spunea că trebuie să îi lași un mesaj la căsuța vocală. Ce ai de gând să îi spui?

– Adevărul. Ce s-a întâmplat la Arapahoe Junction. Că nouă ne este teamă de ceea ce urmează să se întâmple. Ce altceva aș mai putea să îi spun? Dacă îi pasă, ne va telefona. Dacă nu, nu ne rămâne prea mult de făcut.

– Exceptând luatul cu asalt al insulei și răpirea delfinilor.

– Se pare că nu dai greş în problema răpirilor. Ea formă numărul. Cred că voi trece cu vederea această opţiune.

Patru ore mai târziu, pe Alex o căută Melis Nemid.

Morgan îi întinse telefonul:

– Se pare că tipei îi pasă... Sper!

– Alex Graham! zise ea în telefon.

– Phil nu este de acuzat, spuse Melis Nemid. El nu ştia ce intenţionau ei să facă. N-a ştiut nimic despre asta.

– Phil?

– Philip Lontana. N-a ştiut. Nimeni nu îl poate acuza pe el pentru... Desigur că ei o pot face. Nimeni nu îl va crede. Intenţionau să încerce să îl răstignească.

– Se află acolo, cu tine?

– Crezi că ţi-aş fi spus, dacă era aici? De unde să ştiu eu că nu ai vreo legătură cu acel artist plastic duşmănos, despre care Betworth spunea că l-a angajat?

– Dacă ai fi urmărit ştirile, ar fi aflat că sunt o fugară urmărită.

– Nu mă uit la ştiri. Iar tu ai putea să fi făcut o înţelegere.

– Asta e adevărat. Dar nu am făcut-o şi, dacă tu nu mă ajuţi, vei fi răspunzătoare pentru orice se va mai întâmpla.

– Nu încerca să îmi pui mie în cârcă vinovăţia. Tot ce vreau este să fiu lăsată în pace.

– Asta îşi doreau şi oamenii de la Arapahoe Junction.

– Nu a fost vina lui.

Alex nu ajungea nicăieri în felul acesta. Trebuia să caute o fisură în armură.

– Te pot înţelege de ce vrei să fii lăsată în pace. Eşti om de ştiinţă, nu-i aşa? Studiezi delfinii?

– Da.

– Am o prietenă, Sarah, care are un câine pentru căutare

şi salvare. Monty se numeşte şi este minunat. Uneori mă gândesc că îl îndrăgesc mai mult decât pe majoritatea oamenilor. Poate că şi tu simţi la fel.

– Să înţeleg că încerci să mă înmoi? Rămase tăcută un moment. Dacă mai vrei să discuţi cu mine vino pe insulă.

– E dificil pentru noi să călătorim, îţi dai seama. S-ar putea să fie imposibil.

– Atunci las-o baltă. Este dificil şi pentru mine. Nu îmi pasă de problemele tale. Îmi pasă de Phil. Şi trebuie să îţi văd faţa.

– Cum naiba îţi închipui că vom ajunge acolo? Nu ne putem mişca de capul nostru.

– Veniţi pe insulă! Închise telefonul.

– Vrea să ne ducem la ea, îi spuse Alex lui Morgan. Şi mă gândesc că această călătorie s-ar putea să merite efortul. N-a vrut să spună dacă Lontana se afla acolo, dar a fost foarte precaută. Am putea aranja să ajungem la ea fără să fim prinşi?

– Este riscant.

– Ştiu că este riscant. Crezi că sunt idioată? O putem face?

Judd se gândi câteva clipe:

– Cu Galen şi Logan înlăturând toate piedicile, am avea o şansă să ne putem strecura până acolo. Dar ar fi mai bine să rămânem aici, unde suntem al naibii de în siguranţă.

– Şi vom rămâne în siguranţă, până în momentul când tipii vor arunca în aer un alt baraj şi vor ucide şi mai mulţi oameni. Hai să mergem acolo! Dacă ştie ceva despre orice ne poate ajuta, atunci treaba merită efortul. Alex îşi umezi buzele. Îţi aminteşti când mi-ai povestit despre presentimentul pe care îl ai, când Runne se află aproape? Ei bine, în felul acesta simt eu în legătură cu Z-2, sau Z-3, sau orice o fi: urmează să se întâmple. Şi urmează să se întâmple curând!

– Tu propovăduieşti celor convertiţi! Eu n-am făcut decât să îţi menţionez posibilele urmări. Şi mă gândeam că poate n-ar trebui să mergi acolo singură. Ai putea să te duci la Galen şi Elena şi să...

– Nu!

Judd oftă:

– Aşa m-am gândit şi eu. Îl voi suna pe Galen.

Casa Albă

– Nu mănânci? Andreas îi zâmbi lui Chelsea pe deasupra sfeşnicului de pe masă. Fred se va supăra şi mă va învinovăţi pe mine. Întotdeauna crede că este vina mea, când tu nu ai poftă de mâncare.

– Nu mă surprinde. Şi de ce nu ar trebui să fie şi acum vina ta?

El puse încet furculiţa pe masă şi se lăsă pe spătarul scaunului:

– N-ai vrea să îmi explici această remarcă?

– Nu în mod special. Luă o înghiţitură de vin. E cazul să am propriile mele secrete. De ce ar trebui să îţi fac confidenţe? La urma urmelor, noi suntem căsătoriţi doar de un deceniu sau cam aşa ceva.

Era sclipitoare, caustică şi trebuia să fie atent.

– Ai vrea să îmi faci plăcerea să îmi spui tu cu exactitate de câtă vreme suntem căsătoriţi? Eu o ştiu până la ultima clipă. O privi direct în ochi. Deoarece fiecare clipă a însemnat o bucurie.

Ea îşi întoarse, în cele din urmă, privirea.

– Fir-ai afurisit! De ce trebuie să fii mereu aşa de al naibii de sincer? Nu este corect!

– Eşti furioasă pe mine. Pot să te întreb de ce?

– Nu m-am gândit că va fi chiar aşa, când tu alergai după preşedinţie. Ştiam că trebuie să fie cumplit şi eram dornică să o pornesc la drum lung. Dar nu cunosc pe nimeni din ţară care să fi crezut că tu eşti un fel de Dumnezeu. Andreas arată cu degetul şi se aprind luminile! Atinge un copil şi foamea dispare!

– Ce tot spui acolo?

– Tu ce crezi? Ochii ei străluceau, plini de lacrimi reţinute. Sunt speriată de moarte. Din 11 septembrie tu însemni prea mult pentru prea mulţi oameni. De aceea Matanza este aşa de hotărâtă să te ucidă. Ei pot face să sară în aer întreaga ţară, asasinându-te.

– Oamenii lui Cordoba doar ameninţă, Chelsea. Am fost ameninţat şi înainte.

– Dar el s-a apropiat prea mult. Dacă nu ar fi fost aşa de aproape, nu ar fi trebuit să te guduri pe lângă Nancy Shepard pentru mine.

– Iartă-mă, dar nu ştiu la ce te referi.

– Să nu îndrăzneşti să fii evaziv! Ştiu foarte bine că i-ai spus să îmi ceară să ţin cuvântul de deschidere la Fundaţia Naţională pentru Copiii Abuzaţi, la Pittsburgh. Credeai că nu voi ghici?

– Nu, dar am sperat că vei pretinde că nu.

– De ce?

– Fiindcă astfel ar fi fost mai uşor pentru amândoi.

– Nu mă duc nicăieri. Îi voi spune să îşi găsească pe altcineva.

El clătină din cap:

– Te vei duce la Pittsburgh.

– Nu am de gând să te părăsesc.

– Te vei duce. Andreas zâmbi. Deoarece, dacă nu o faci tu, îi voi spune lui Nancy Shepard că voi ține eu discursul de deschidere. Voi călători în toate marile oraşe din Northeast. Voi vorbi la centrele de întruniri şi la cele pentru întreruperea sarcinilor. Voi strânge mâini şi voi merge...

– Nu!

– Alege! Tu sau eu.

– Aici eşti în siguranță.

– Nicăieri nu eşti absolut în siguranță, Chelsea!

– În regulă, ştiu asta. De ce crezi că nu ne-am certat, când ai trimis copiii de aici? Însă tu eşti mai în siguranță aici. Keller poate ține sub control serviciile de securitate, atâta vreme cât tu nu părăseşti zonele tale familiare.

– Tu sau eu?

– Fir-ai afurisit să fii! Trase adânc aer în piept. Eu!

– Vei face o treabă minunată, dragostea mea.

– Da, voi face! Vocea îi tremurase uşor: Să nu îndrăzneşti să îi laşi să te ucidă şi să te transforme în martir, cât timp sunt eu plecată! Ştii că arăt îngrozitor în negru!

12

Plasa uriaşă era întinsă dintr-o parte într-alta, de-a curmezişul întregii deschideri a golfului, la un metru şi jumătate înălţime faţă de suprafaţa apei.

– Şi acum ce ne facem? murmură Alex. Tăiem plasa?

Morgan negă clătinând din cap:

– Aşteptăm. Opri motorul vedetei rapide. Tu i-ai telefonat şi i-ai lăsat un mesaj pe robot că venim. E rândul ei la mutare.

– Ne-am putea învârti pe aici între timp. Privi spre casa mică din lemn şi piatră căţărată pe mal. Hristoase, era un loc absolut minunat: apa de un albastru de opal, munţii verzi şi briza tropicală legănând copacii! Arăta ca o carte poştală ilustrată. Nu am văzut niciun semn de agitaţie. Poate că ar trebui să încercăm să strigăm sau să facem... E cineva acolo!

O femeie apăruse din spatele casei şi se îndrepta spre dig. Cel puţin aşa i se părea, că era o femeie. Purta pantaloni scurţi kaki, un tricou şi era desculţă. Era mică de statură, avea o constituţie delicată şi un păr blond strălucitor, aşa cum au de obicei copiii mici. Însă nu exista nimic fragil sau neîndemânatic în felul în care sări în barca cu motor de lângă dig şi se avântă în larg. Femeia dovedea pricepere, putere şi vitalitate în felul în care pilota barca spre ei, ca scăpată din puşcă.

Opri la vreo douăzeci de metri de cealaltă parte a plasei şi îi studie.

Era fenomenală, îşi dădu seama Alex. Avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. Ochii negri, uriaşi şi trăsăturile combinau gingăşia şi cutezanța într-un chip remarcabil. Cutezanța era categoric predominantă în privirea rece pe care i-o aruncă lui Alex.

– Alex Graham?

Alex încuviință.

– Nu arăți ca în fotografia pe care au difuzat-o cei de la CNN.

– Doamne, sper că nu! Tu eşti Melis Nemid?

Femeia dădu din cap afirmativ.

– Atunci cum de ştii dacă arăt sau nu ca la CNN? Am înțeles că nu urmăreşti ştirile.

– Nici nu o fac. Dar trebuia să mă asigur că tu eşti cine spui că eşti.

– Eşti satisfăcută?

– Că eşti Alex Graham şi că ți-ai vârât dosul în necaz? Îl privi pe Morgan. Dar s-ar putea să te afli într-o companie proastă.

Alex scutură din cap:

– Aş fi fost într-o belea cu mult mai mare dacă el nu mi-ar fi stat prin preajmă.

– Ah, adevărul, în cele din urmă! murmură Morgan.

– Nu am încredere în niciunul dintre voi. Melis rămase tăcută o clipă şi apoi dădu din umeri. Dar nu prea am de ales. Porni barca şi se apropie încet de plasă, navigând pe lângă aceasta până când ajunse la un punct aflat la câțiva metri de locul în care aşteptau Alex şi Judd. Melis se aplecă peste marginea bărcii şi o clipă mai târziu o porțiune de zece picioare

de plasă căzu la suprafața apei. Pornește motorul și apoi oprește-l, când ajungi la plasă și lângă țărm! strigă ea.

Morgan se supuse. În clipa în care ei se aflau de partea cealaltă a plasei, Melis o agăță și trase de funia care atârna de aceasta, ca să o ridice așa cum fusese. Apoi întoarse barca și goni spre țărm.

– Să presupun că asta înseamnă să o urmăm? Judd porni motorul. Poate că da. Ce primire călduroasă!

Melis Nemid își legase deja barca și se îndrepta spre casă, când Alex și Judd se opriră lângă dig. Le aruncă o privire peste umăr:

– Haideți! Nu pot sta toată ziua la dispoziția voastră. Am multă treabă de făcut.

– Scuze. Morgan o ajută pe Alex să coboare din barcă. Nu ne supărăm, dacă începi fără noi.

Ea îl privi cu răceală:

– Nu-i deloc amuzant. Nimic nu este.

– Noi știm asta mai bine decât tine. Alex o privi în ochi. Și nu avem de gând să ne lăsăm alungați sau intimidați de mojicie sau proastă dispoziție. Am venit cu un motiv: să ne dai informația aceea, altfel nu ar fi trebuit să ne lași s-o facem. Acum am putea continua cu asta, domnișoară Nemid?

Ea clipi și apoi un zâmbet larg îi deschise buzele.

– Poate că am încredere în voi... Un pic. Cel puțin tu nu mănânci rahat! Spuneți-mi Melis. Se întoarse și intră pe ușa din față. Intrați să bem un ceai cu gheață.

– Am prefera mai degrabă să avem discuția aceea cu tine, spuse Morgan, în vreme ce o urma în casă. Și cu Philip Lontana.

– Atunci vei fi dezamăgit. Nu v-am spus niciodată că el s-ar afla aici. Se îndreptă spre bucătărie și deschise ușa

frigiderului. Aşa că hai să bem un ceai cu gheaţă. Drumul înapoi spre Tobago este lung şi afară e cald.

– Mulţumim! spuse Alex. Nu avea de gând să se dea bătută, oricâtă amabilitate i s-ar fi oferit. Dacă nu este aici, atunci unde se află?

– Undeva prin Azore, cred. Melis turnă ceaiul şi aşeză paharele pe bar, în faţa lui Alex şi a lui Morgan. Sau poate că în Insulele Canare. Oricum, nu puteţi intra în legătură cu el. Lăsaţi-o baltă.

– Nu putem s-o lăsăm baltă! ripostă Morgan. S-ar putea să ştie ceva ce ne este necesar.

– Nu îl puteţi vedea, repetă ea. Discutaţi cu mine. I-am spus să dispară şi dispărut să rămână. De obicei, Philip nu îmi acordă prea multă atenţie, dar de data aceasta m-a ascultat. S-a speriat zdravăn la Fairfax.

– De ce?

– Tu de ce crezi? Era vârât în asta până peste cap. Crezuse că urmează să salveze lumea, şi a descoperit că fusese minţit. Este o minune că a reuşit să scape cu viaţă. Phil a fost întotdeauna transparent ca sticla.

– A aflat despre Arapahoe Junction?

– Nu! Tonul vocii îi devenise tăios. Niciunul dintre noi nu ştia că aparatul lui termal-sonic fusese utilizat acolo. Asta până când ne-ai lăsat tu acel mesaj telefonic. Philip bănuia doar că invenţia sa s-ar putea transforma într-o armă în loc de energie geotermală.

– Oamenii de ştiinţă spuneau că un seismograf a înregistrat un cutremur de pământ la barajul Arapahoe. Ar fi putut acesta să fie provocat de aparatul lui Lontana?

Melis încuviinţă:

– Din punct de vedere teoretic. Îşi scutură capul. Nu, aceasta este expresia pe care Phil obişnuieşte să o folosească

atunci când nu vrea să înfrunte adevărul. La dracu', da, putea să provoace un cutremur de pământ! Unul suficient de puternic ca să aibă impact asupra barajului. Nu-ți povestesc de câte ori mi-a spus Phil ce grijă avusese ca să efectueze probe tehnice pentru a contracara un asemenea efect.

– Evident că nu a manifestat aceeaşi grijă la Fairfax.

– Pentru o lungă perioadă de timp, a fost absorbit de cercetare şi nu a dat prea multă atenție la ce se petrecea în jurul lui. După ce a lucrat acolo o vreme, a început să îşi piardă treptat încrederea în Betworth şi Powers, şi în ceilalți oameni care veneau şi plecau. Aşa că într-o noapte, cu aproape trei luni în urmă, şi-a luat însemnările, a distrus prototipurile pe care le realizase la Fairfax şi dus a fost.

– Mă surprinde că l-au lăsat să plece.

– S-a dovedit mai inteligent decât credeau ei. Phil este un pic excentric şi asta a păcălit o mulțime de oameni, care l-au considerat profesorul tipic, distrat. Uneori, Phil se pierde complet în lumea lui.

– Pariez că ție nu ți se întâmplă asta. De ce nu l-ai oprit să se ducă la Betworth?

– Este viața lui. Eu nu mă interferez cu... Ea dădu din umeri. Nu mi-a spus! Ştia că nu voi fi de acord, aşa că a plecat fără să spună ceva. Nu era ceva neobişnuit. Phil pleca adesea în călătorii de explorare, fără mine. Apoi apărea, entuziasmat sau deprimat şi rămânea cu mine până la următoarea aventură. Nici măcar nu am ştiut unde s-a dus, până când nu mi-a telefonat şi mi-a spus să ne întâlnim în Nassau şi să fie gata *Last Home.*

– Atunci tu de ce ai rămas aici?

– Nu l-am părăsit la necaz, răspunse ea, cu reținere. Nu i-am făcut asta niciodată lui Phil. L-am dus pe vas şi apoi

l-am scos afară din port, dar eu sunt bolnavă după locul acesta. Trebuia să mă întorc acasă.

– Trebuie să îl vedem.

– Nu, el a ieşit din afacerea asta. I-am cerut să rămână departe, până când am să-l anunţ că este în siguranţă. Poate rămâne în largul oceanului ani de zile, dacă trebuie. Buzele i se strânseră. Şi poate că va trebui s-o facă. Din cauza acelor ticăloşi. Dacă nu îl vor ucide, îi vor înscena un proces, nu-i aşa?

– Probabil! răspunse Morgan. Dar aş paria pe prima variantă.

Ea clătină din cap:

– Nu voi permite să se întâmple asta! De ce credeţi că sunteţi aici? Nu pot avea încredere în guvern. Betworth are prea multă influenţă. Nu pot avea încredere cu adevărat nici în voi, însă voi sunteţi cei puşi la frigare şi trebuie să vă mişcaţi repede şi să încercaţi ce e mai bine, ca să-l învingeţi pe Betworth. Corect?

– Da.

– Nu vă voi lăsa să vă apropiaţi de Phil, dar mă aveţi pe mine la dispoziţie. I-am cerut lui Phil să îmi spună tot ce s-a întâmplat la Fairfax, ca să ştiu în cazul în care păţeşte ceva. Ce aveţi nevoie să ştiţi?

– Ce sunt Z-2 şi Z-3?

Ea îl privi inexpresiv.

– În regulă, hai să încercăm o altă pistă. În vreme ce făceau experienţele, s-au concentrat asupra unor anumite zone cu răsuflători termice?

– Rocky Mountains. Ţinutul minier de exploatarea cărbunelui din West Virginia. Hidro-răsuflătorile din afara ţărmului de lângă Baltimore.

– Din afara ţărmului?!

Ea încuviință:

– Acelea îl interesau cu adevărat pe Phil. A fost mereu fascinat de orice se află sub apă.

– Rocky Mountains, repetă Alex. Arapahoe Junction...

– El n-a știut de asta! zise Melis repede. Ți-am spus, erau doar experimente științifice pentru a afla cât de departe poate să ajungă. Nu ar fi făcut să sufere...

– Bine! Bine! Morgan o apucă de mână, ca să o oprească. Unde se află minele astea de cărbuni din West Virginia?

– Nu știu. Undeva în sud, zicea el. Ei l-au pus să lucreze din greu la ecuațiile matematice pentru zona aceea. Buzele i se strânseră, disprețuitor. Phil credea că preocuparea lor pentru acea regiune săracă este lăudabilă, căci urma să profite de pe urma avantajelor sursei geotermale.

– Da, Betworth este tot numai suflet. Ce știi despre hidro-răsuflătorile de lângă Baltimore?

Melis clătină din cap:

– Au abandonat proiectul la jumătatea drumului, după configurarea topografică.

– De ce? Nu era aplicabil practic?

– Phil îl considera cel mai promițător dintre cele trei, însă Betworth zicea că acesta nu va merge. Că nu va avea efectul pe care și-l dorea. I-au spus lui Powers că au luat legătura cu un bărbat numit Morales. Aveau nevoie de un „bang“ mai mare pentru cerbul lui.

– Și ce înseamnă asta?

– Phil habar n-avea, însă din acel moment el a început să fie dat la o parte din întreaga operațiune. Nu în sensul de a-și abandona munca, ci a înceta să se mai contrazică. I-au cerut să se concentreze asupra proiectului din West Virginia.

– Și l-au chemat pe Morales acolo?

Ea încuviință:

– Phil l-a văzut de vreo două ori la fabrică, înainte să li se facă cunoştinţă. Spunea că tipul nu arăta şi nu vorbea ca un om de ştiinţă, dar asta nu era treaba lui. Nu trebuia să lucreze cu el. Morales era nedezlipit de Powers şi Betworth mai tot timpul.

– Morales apărea adesea acolo?

– Da, însă el venea şi pleca. Trebuie să fi fost un fel de consultant-invitat.

– Îi poţi spune şi aşa! murmură Morgan.

– Oricum, devenise evident că el era însărcinat cu operaţiunea de la Baltimore. Lui Phil nu i-a plăcut asta. Nu avea niciun sens pentru el. Nu voia ca altcineva să mânuiască aparatura lui şi Betworth părea să îi transfere lui Morales proiectul lui favorit.

– Aşa că el s-a cărat?

– Nu atunci. Era încă foarte atras de proiect şi în mod evident Betworth şi-a pierdut încrederea în Morales, deoarece câteva luni mai târziu el nu i-a mai permis să dea târcoale fabricii.

– Şi aceasta l-a făcut din nou pe Lontana numărul unu!

– Începi să înţelegi. Nu era doar gelozie profesională. Devenise neliniştit. Se vorbea acolo mai mult despre vulcan şi efectele unui cutremur de pământ decât despre a dirija controlat puterea rezervelor de energie termică. Phil are un „ego“ uriaş, însă se ataşase profund de acest proiect şi nu voia să îl compromită. Privi în jos, la paharul ei. Însă a fost compromis. Iisuse, a fost compromis!

– Cum au reuşit să saboteze Arapahoe Junction fără el?

– Nu ştiu. El spunea că şi-a luat totul, chiar şi un prototip, însă un altul era la Washington, la Betworth. Dar nu credea că le-ar fi fost de vreun folos, fără calculele matematice pe care refuzase să le dea echipei.

– În mod evident, tipii l-au experimentat la Arapahoe Junction, spuse Judd. Powers vorbea despre o greşeală: că îl pierduseră pe Lontana şi se făcuse o greşeală.

– Ce greşeală? întrebă Alex. Au distrus barajul şi Arapahoe Junction.

Melis clătină din cap:

– Cum vă închipuiţi că Phil ştia de asta? El nu avea nicio idee despre cum intenţionau să folosească ticăloşii ăia aparatul sonic.

– Şi nu a auzit niciodată de Z-2 sau Z-3?

– Nu.

– Nicio referire la locuri sau date?

Melis se încruntă:

– Niciun alt loc în afară de cele despre care v-am vorbit deja. Însă Phil spunea că îl presaseră să se mişte mai repede. Betworth avea un termen-limită până la care ei trebuiau să reuşească să termine cu succes, pentru a prezenta proiectul în Congres.

– Ce termen?

– 12 noiembrie.

Azi era 8 noiembrie, îşi dădu seama Alex. Constatarea îi provocă un val de tensiune.

– Un fel de ziua Z? întrebă Judd, speculativ.

– Însă tipii îl pierduseră pe Lontana, interveni Alex. Ceea ce ar fi putut să schimbe totul.

– Sau poate că nu. Judd se întoarse din nou spre Melis. Aş dori să aflu mai multe despre motivul pentru care se afla Morales la Fairfax. A pomenit cumva Lontana ceva mai multe despre el?

– Doar că nu îi plăcea tipul. Însă Phil era foarte orgolios. Nu îi plăcea de nimeni care i-ar fi putut prelua proiectele.

Melis se încruntă, în vreme ce se gândea. Spunea că l-a auzit din întâmplare vorbind despre o valiză.

– S-ar fi putut să fie o servietă? întrebă Alex. Judd zicea că Morales ducea o servietă, în noaptea în care l-a văzut.

Melis se uită înspre Morgan:

– L-ai văzut pe Morales? L-ai cunoscut?

– Nu, a fost o întâlnire foarte scurtă. Însă Alex are dreptate, el căra o servietă, nu o valiză.

– S-ar fi putut să fi fost vorba de o servietă, presupun. Phil nu este niciodată atent, cu excepția muncii sale. Melis dădu din umeri. Îl voi întreba când voi vorbi data viitoare cu el. Se uită la ceasul de la mână. Asta este tot? E timpul să îi dau lui Susie medicamentele.

– În afară de cazul în care crezi că ar mai fi şi altceva.

Melis scutură din cap.

– Sau dacă ne-ai lăsa să vorbim cu Lontana.

– V-am spus: nimeni nu discută cu Phil!

Alex zâmbi:

– Eşti foarte protectoare.

– Cineva trebuie să aibă grijă de el. Este un om bun. Şi nu e vina lui, dacă crede că toţii oamenii sunt la fel de buni ca el.

– Asta îmi sună cunoscut, spuse Morgan. Cred că mai cunosc pe cineva care crede la fel.

Melis privi înspre Alex:

– Tu? În cazul acesta, îmi pare rău pentru tine. Ai suferi mult mai puţin, dacă nu ai fi atât de încrezătoare în oameni.

– Sunt sigur că tu nu suferi prea mult din cauza asta, spuse Morgan. Acum putem pleca? Te-am observat cum faci şi cred că pot să las plasa jos.

– Dacă nu îl prinzi în ordinea corectă, vei suporta un şoc electric puternic. Vin cu voi şi îl las eu jos. Deschise frigiderul

şi luă de acolo un pachet. Imediat ce termin cu Susie. Traversă camera, deschise uşa glisantă de sticlă şi ieşi afară, pe terasă. Cinci minute!

– Cred că putem renunţa la etichetă, spuse Judd. Nu că nu am avea încredere în tine. Consider doar că filosofia ta este absolut serioasă.

– Dă-i drumul! Nu-mi pasă. Traversă terasa şi o luă după colţ.

Ei o urmară şi o descoperiră stând pe marginea terasei, construită astfel încât să ajungă deasupra oceanului. Picioarele goale îi atârnau în apă, în vreme ce desfăcea pachetul pe care îl scosese din frigider.

– Păstraţi liniştea. De obicei nu este capricioasă, dar acum e bolnavă. Melis strigă: Susie!

Nimic.

– Susie! Încetează să te porţi ca un bebeluş! Am băgat medicamentul în peşte.

Se auzi un fel de chiţăit pe ton înalt şi un cap gri ieşi brusc din apă la un metru şi jumătate de locul în care stătea Melis.

– Nu tu, Pete! Câine lătrător ce eşti! Du-te şi ad-o pe Susie!

– Galen spunea că tu lucrezi cu delfinii, zise Alex.

– Nu lucrez, îi salvez! ripostă Melis. Şi nerecunoscătoarele creaturi nu vor să vină, atunci când le chem. Susie!

Două boturi albe apărură la o jumătate de metru de Melis:

– Era şi timpul! Luă unul dintre peşti şi îl aruncă delfinului mai mic. Mamiferul îl prinse şi îl înghiţi. Aruncă altă bucată spre celălalt delfin. Mulţumesc, Pete.

Cei doi delfini înotară mai aproape, frecându-se afectuos de picioarele ei goale, chiţăind slab.

Ea lovi uşor capul femelei:

– Şi eu te iubesc, îi şopti, dar trebuie să iei medicamentul, puiule. Nu ne mai ascundem, în regulă?

Delfinul scheună, dădu afirmativ din cap şi apoi dispăru sub apă.

Melis oftă:

– Da, cum să nu! Stai cu ochii pe ea, Pete.

Celălalt delfin alunecă după femelă.

Melis se uită după ei, cu o expresie blândă, aproape radioasă. Comportarea ei era cu totul diferită faţă de duritatea pe care le-o arătase lui Alex şi Judd.

– Ce nu este în regulă cu Susie? întrebă Alex.

– Un parazit digestiv. Nimic care să nu poată fi vindecat. Melis se ridică în picioare. Dacă aş putea să îi dau medicamentul! Nu îi place gustul. L-am ascuns într-o jumătate de duzină de feluri, dar de multe ori nu vrea să vină când o chem.

– Şi atunci ce faci?

– Îmi pun echipamentul de scafandru şi mă duc după ea. Trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre casă. Imediat ce iau legătura cu Phil vă telefonez, dacă îşi mai aminteşte ceva. Privi înapoi peste umăr şi spuse cu asprime: V-am ajutat. Acum treceţi la treaba voastră şi asiguraţi-vă că el va fi în siguranţă.

– Dacă nu ai fi fost îngrijorată pentru Lontana, niciodată nu mi-ai fi telefonat! spuse Alex. Cred că îţi dai seama că există alţi vreo câţiva oameni care sunt îngrijoraţi din cauza asta. Este o lume mare, Melis!

– Nu e lumea mea. Sări în barcă. Lumea mea se află aici! Porni motorul. O iau înainte şi las jos plasa.

– Eşti complet singură pe insula asta? o întrebă Morgan. E riscant. Mă surprinde că Betworth nu a trimis pe cineva încoace.

– A făcut-o. Două bărci pline. Am electrificat gardul.
– Electrificat?
– Ți-am spus că Phil are o minte strălucită. Plasa transmite în jos doar o mică încărcătură de curent electric, pentru a descuraja rechinii sau alți prădători, dar eu am mărit intensitatea. Ea rânji. Le-am spus că Phil nu se află aici, dar tipii tot încercau să taie plasa şi să vină încoace, să se convingă singuri. După ce doi dintre ei au fost pur şi simplu aruncați pe deasupra apei, au hotărât că le-am spus adevărul. Timp de câteva săptămâni după aceea am văzut pe cineva departe, în largul oceanului, supraveghind locul prin binoclu, însă după o vreme a dispărut.
– Se pot întoarce.
– Lasă-i s-o facă. După cum ați observat, insula este aproape inaccesibilă.
– Pe mare.
– Insula are o vegetație atât de luxuriantă, încât un elicopter nu poate ateriza. În plus, aş şti că tipii vin şi am arme. M-am pregătit pentru ei. Barca ei se avântă pe suprafața apei, către plase.

Alex privi înapoi, spre Melis, în vreme ce aceasta îşi conducea barca spre casa ei de pe insulă. Amurgul se oglindea în valuri şi o scălda pe femeie şi barca ei viu colorată într-o pulbere de stropi aurii.
– Magnifică...
– Este, într-adevăr.
– Nu, am vrut să spun... Bineînțeles că şi ea este magnifică. Însă mă refeream la insulă, la ocean şi la acei delfini. Mă întreb ce ar trebui să simți, ca să trăieşti pe o insulă şi să fii în stare să te izolezi de restul lumii, aşa cum o face ea.

– Nu e în stare să se izoleze. Ne-a lăsat înăuntru. I-au trebuit medicamente pentru delfin, aşa că a fost nevoită să iasă de acolo, să caute ajutor.

– Însă dacă tipii lui Betworth nu ar fi aflat că Lontana navighează cu *Last Home*, probabil că ea ar fi trebuit să ajungă la o înţelegere. În cazul acesta alegerea nu i-ar mai fi aparţinut ei deloc. Conceptul de insulă este drăguţ, dar funcţionează rareori. Civilizaţiile interferează mereu, emoţiile interferează.

– Mi-ar plăcea să experimentez aşa ceva cândva.

El clătină din cap:

– Tu n-ai putea rămâne pe loc. Eşti mult prea implicată în societate. După o lună, ţi-ai risca gâtul prin Fâşia Gaza sau ai săpa printre nişte ruine, împreună cu Sarah şi câinele ei.

– Însă tu ai putea. Tu ai putea sta pe tuşă urmărind cu privirea cum se duce lumea de râpă.

– Bineînţeles că aş putea. Se uită la ea şi buzele i se crispară. Noi suntem diferiţi, Alex. Asta am tot încercat să-ţi spun.

Ea îşi îndreptă repede privirea spre insulă, ca să îşi ascundă panica ce o cuprinsese.

– Relaţia dintre Melis şi Lontana trebuie să fie cu adevărat neobişnuită. Ea pare mai protectoare decât el. Este clar că Lontana a părăsit-o aici, în mijlocul unui ţinut al nimănui.

– Eu nu m-aş îngrijora pentru ea. Fără doar şi poate, nu este o victimă.

– N-am spus că aş fi îngrijorată. Doar că nu îmi place ideea că cineva poate fi atât de izolat. Făcu o grimasă. Nu am aflat prea multe, nu-i aşa? Exceptând mina de cărbune. Cât de multe mine de cărbuni există în West Virginia?

– Habar n-am, însă ar fi mai bine să aflăm repede, spuse Judd, mohorât.

Şi ea avea aceeaşi senzaţie de urgenţă. Păreau să fi avansat doar cu paşi foarte mici şi o cuprinse din nou sentimentul de panică, că timpul o luase razna.

– Parcă am încerca să lucrăm la imaginea unui puzzle cu jumătate din piese lipsă.

– Însă treptat găsim piesele. Ştim că la început Betworth l-a angajat pe Lontana deoarece aceasta era o modalitate simplă ca planurile lor să fie duse la capăt fără să se afle. Însă evident că a existat un motiv din cauza căruia s-au gândit că aparatul sonic nu le-ar fi oferit efectul pe care îl doreau la ultimul proiect, cel din Baltimore. Aşa că l-au adus pe Morales ca să preia comanda şi, de asemenea, să le ducă la capăt planurile, în cazul în care tehnologia lui Lontana nu funcţiona.

– Şi după ce au obţinut ce le trebuia, te-au chemat pe tine, ca să îl elimini, astfel ca el să nu poată vorbi, spuse Alex. Şi când Lontana s-a cărat în largul oceanului şi le-a distrus micul lor scenariu drăguţ, ei au trebuit să revină la vechile urme şi să se bizuie pe planurile de la început ale lui Morales.

– Vezi? Facem progrese.

– Da, sigur, ce mai progrese! Nu ştim de ce, când, sau unde. Ca jurnalist, mă gândesc la toate aceste întrebări, care sunt esenţiale pentru orice fel de povestire.

– Păi, noi ştim „cine“. Betworth. Restul va cădea la locul lui.

Ea spera să „cadă“ la loc în timp util.

– Crezi că Lontana este atât de nevinovat pe cât se declară?

– Poate că da. El o ştersese înainte de Arapahoe. A bănuit ceva? Este posibil. Însă Betworth, în mod evident, nu şi-a imaginat că avea suficiente informaţii ca să devină periculos pentru ei. În caz contrar, el n-ar mai fi ieşit niciodată viu din fabrica de la Fairfax. Judd se încruntă. Mă preocupă posibila

implicare a lui Morales în proiectul de la Baltimore. Pare logic că acesta este Z-3. Însă diagrama din servieta lui Morales părea să indice mai degrabă un zgârie-nori, decât ceva care să arate ca un port. Şi apoi mai e şi implicarea lui Morales în afaceri cu droguri şi arme. Betworth nu ar fi avut suficientă încredere în el, încât să îl lase să aibă de-a face cu acest aparat termal-sonic. El trebuia să aibă o altfel de treabă în Baltimore.

– Ce?

Judd Morgan clătină din cap:

– Nu ştiu şi tipul nu ne mai poate spune. Dar n-ar fi exclus ca altcineva să poată. Cei mai mulţi traficanţi de arme nu lucrează singuri. Tranzacţiile sunt mult prea solicitante şi complicate. Tipii au parteneri sau cel puţin contacte.

– Avea şi Morales?

– Nu am făcut o investigaţie amănunţită în ceea ce-l priveşte, înainte să îl dobor. Părea o misiune simplă. Dar nu sunt probleme. Îşi scoase telefonul. I-am spus lui Galen să accelereze verificările despre Morales, dar este momentul să îl anunţ că s-ar putea să avem nevoie să se grăbească. Când Galen răspunse apelului telefonic, Morgan îi depănă tot ce aflaseră de la Melis Nemid. Găsirea acelei mine de cărbuni s-ar putea să fie prioritatea principală, însă nu-mi plac informaţiile despre Morales. Nu mi-am dat seama că el era aşa de implicat în proiect. S-ar putea ca acele diagrame să fie doar vârful unui aisberg.

– În acest caz, să văd dacă pot găsi restul „berg"-ului. Galen făcu o pauză. Am aranjat cu transportul vostru din Tobago, însă n-ar trebui să vă întoarceţi aici. Aţi putea rămâne în afara graniţelor ţării. Ar fi mai sigur. Sau ai putea s-o laşi pe Alex acolo.

– În niciun caz! Alex şi cu mine abia am discutat despre

insule şi concluzia este că ea nu ar putea trăi de una singură. În consecinţă, presupun că trebuie să ne continuăm călătoria. Judd închise. Şi totuşi are dreptate, ai fi mai în siguranţă dacă ai rămâne aici, în paradisul ăsta! Şi mult mai plăcut, decât cocioaba aceea din West Virginia, îi spuse el lui Alex.

– Nu va dura multă vreme.

– Deci răspunsul este „nu"?

Alex privi în urmă, spre insula care aproape că dispăruse din vedere, în depărtare. Era obosită de luptă şi ar fi dorit să îşi găsească un loc ca acel paradis în care să se odihnească şi să se vindece de toate. Gândul i se părea minunat, atrăgător... şi cu totul în afara realităţii.

– Răspunsul este „nu"! rosti ea pe un ton categoric.

Galen sună din nou când se îndreptau cu maşina, pe un drum prăfuit, către un aeroport particular de pe insula Tobago.

– Am dat de Al Leary.

– Unde este?

– Guatemala City.

– Ce?!

– A părăsit Washingtonul cu două zile în urmă şi noi ne-am ţinut după el până în Guatemala City. De fapt, se află într-un orăşel la sud de acesta. S-a instalat la Rio Hotel, o ascunzătoare a celor din Matanza. Una dintre târfele lui Juan Cordoba trăieşte acolo şi tipul foloseşte locul pentru întâlnirile lui „sensibile".

Morgan putea să simtă privirea lui Alex fixându-l şi nu lăsă să se citească nimic pe faţa lui:

– Eşti sigur?

– Nu există nicio îndoială! Şi nu cred că Leary s-a dus

acolo ca să îi prindă pe băieții răi. Dacă ar fi aşa, ar fi fost deja mort. Mi se pare o treabă împuțită. Te duci după el?

– Da.

– Ai nevoie de un mijloc de transport?

– Bineînțeles!

– Nu vrei să vorbeşti despre asta chiar acum, nu-i aşa? întrebă Galen. Sună-mă tu, cât de repede poți. Îl voi trimite pe Marco Salazar, ca să te ia şi să te ducă în Guatemala City. Va încerca să te ajute, dar va trebui să îți faci numărul de unul singur. Cei din Matanza sunt, practic, stăpânii oraşului. Făcu o pauză. Şi Leary este de-a dreptul strălucitor. Nu va fi greu de găsit, atunci când vei avea nevoie de el. Ai grijă!

– Ştii că voi avea!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Alex.

– Logan se află încă la Washington, dar nu a descoperit nimic. Niciun fel de noutăți. Puse telefonul deoparte. Acolo este aeroportul. Sper că vântul ăsta o să-şi dea duhul. Cu aşa de multe trosnete şi pocnete prin preajmă, avioanele astea mici nu îmi plac.

Don Garver, acelaşi pilot care îi adusese din Miami, îi întâmpină cu un zâmbet strălucitor, în vreme ce le deschidea uşa, ca să urce în avion.

– Ați avut o călătorie plăcută? Asta s-ar putea să fie una cam „fierbinte". Pare să fie un pic cam dificil astăzi.

– Chiar trebuie să zburăm? întrebă Alex.

– Bineînțeles. Nu risc să pun în pericol gâtul ăsta drăguț. Însă nu promit că nu vă voi face stomacurile să se agite puțin.

– Vom supraviețui. Morgan o ajută pe Alex să intre în avion şi să se aşeze pe locul ei. Pentru asta există centurile.

– Vorbeşte în numele tău, spuse Alex. Nu mă simt bine pe vreme agitată.

– Îți promit că nu vei simți nimic în timpul zborului. Morgan îi zâmbi. Ai încredere în mine.

– Acesta este un început. Alex îi zâmbi, la rându-i. Mai înainte te-ai străduit să mă convingi că tu nu poți fi de încredere.

El îi atinse cu blândețe partea laterală a gâtului.

– Nimeni nu va spune vreodată că nu am fost consecvent.

– Minunat, fiindcă eu am încredere... Ochii i se măriră. Ce vrei să... Alex se lăsă moale în scaun.

– Nu vei mai avea încredere în mine când te vei trezi! Somn ușor. O sărută ușor pe frunte și se întoarse spre Garver, care îl privea uimit. Du-o la Miami și nu o lăsa să părăsească avionul până când nu apare Galen acolo.

– Ce i-ai făcut? Ai pocnit-o?

– Ceva de soiul ăsta. Și o să fie rea ca dracu' când se va trezi. Dacă aș fi în locul tău, aș vrea să depășesc zona de turbulență înainte să fie nevoie să cad la înțelegere cu ea. Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Zi-i că era necesar. N-am avut de ales. O să-i explice Galen.

Casa Albă

– Trebuie să vă vorbesc, domnule președinte! spuse Keller.

– Nu acum. Sunt în întârziere. Andreas mergea repede pe culoar. Presupun că este vorba despre dedicația de pe acea statuie de la Pentagon... Când văzu fața lui Keller se opri. Dumnezeule, ce nu este în regulă?

– Plummock Falls. Noi credem că... că s-a dus!

– Mi-ai spus că nu se va mai întâmpla! Mi-ai spus că totul este în siguranță!

– Aşa m-au asigurat şi cei de la FBI, şi cei de la CIA.

– Asigurări! Doamne, m-am săturat de asigurări! A fost cineva rănit?

– Voi fi bucuros să vă spun că, mulţumită ordinelor dumneavoastră, oamenii noştri nu sunt...

– A fost rănit cineva?

– Din nefericire, explozia a afectat suprafaţa de pământ înconjurătoare. Au fost îngropaţi treizeci şi patru de mineri. Nu am aflat dacă mai există şi alte nenorociri.

– Treizeci şi patru... Andreas se simţea bolnav şi ştia că oroarea se reflecta pe chipul lui. Trebuia să se ducă într-un loc mai puţin public. Era preşedintele ţării! Nu trebuia să arate teamă, sau dezgust şi, mai mult decât orice, nu trebuia să îşi arate disperarea. El reprezenta icoana, simbolul. Doamne, obosise să însemne toate acestea!

Îl trase pe Keller în camera verde:

– Acum povesteşte-mi ce dracu' s-a întâmplat!

Miami, Florida

– Ce s-a întâmplat? Alex îl privi pe Galen, în vreme ce acesta o ajuta să coboare din avion. Şi unde este Morgan? O să-l omor!

– Nu pot zice că te-aş condamna pentru asta. Galen îi luă geanta de voiaj şi o conduse spre maşina parcată lângă hangarul aeroportului particular. Însă eu sunt nevinovat. Nu mi-a spus nimic despre ce ţi-a făcut decât după ce era un fapt împlinit. Mi-a telefonat când avionul decolase deja.

– Dar tu bănuiai, nu-i aşa? Ce i-ai spus, când ai vorbit cu el la telefon, în vreme ce ne îndreptam spre avion?

– Că Al Leary se bate pe burtă, în Guatemala City, cu Cordoba, principalul conducător al grupării teroriste Matanza.

– Leary... Trebui să se gândească o clipă, înainte de a face legătura. Este agentul CIA care l-a trimis pe Morgan în Coreea de Nord.

– Şi l-a trimis să-l lichideze pe Morales. Judd Morgan mi-a cerut să-l localizez pe Leary.

Dar nu mai era nevoie să îi mai spună nimic despre asta. Alex era furioasă şi frustrată – şi îngrozită.

– S-a dus după Leary, nu-i aşa?

– Mai mult decât probabil.

– Tu ştii al naibii de bine unde se află! Vocea îi tremura. Dorea răspunsuri şi şi-a închipuit că Leary i le va oferi. Nu are importanţă că el s-a vârât printre toţi măcelarii şi ucigaşii ăia nebuni şi... „Trebuie să încetez şi să îmi redobândesc stăpânirea de sine!“ îşi zise Alex, în gând. Şi nu a vrut să mă ia cu el. S-a gândit că îi voi sta în cale. Nu sunt aşa de grea de cap. Niciodată nu aş fi... Trase adânc aer în piept. Spunea că îmi va telefona, dar probabil te va suna pe tine. Aşa că anunţă-mă şi pe mine, când te va contacta. Nu mai vreau secrete.

– În regulă! Nu mi-ar trece niciodată prin minte să mă cert cu o doamnă atât de furioasă cum eşti tu. Îi deschise portiera din dreapta. I-am făgăduit lui Morgan că te voi lua acasă la mine, până când el va putea...

– În niciun caz! Soţia ta este însărcinată. Nu am de gând să adaug niciun pic de tensiune la cea pe care o trăieşte deja. Mă poţi ascunde înapoi în cocioaba aia din Prescott şi voi aştepta până când voi auzi... Se opri brusc, când telefonul lui Galen sună.

Morgan?

Galen clătină din cap, ca răspuns la întrebarea ei nerostită, în vreme ce vorbea la telefon.

Dezamăgirea era atât de intensă, încât trebui să se departeze de Galen pentru o clipă. La ce se aşteptase? Poate că Judd Morgan nici nu ajunsese încă în Guatemala City.

Galen înjură încet şi Alex îşi întoarse privirea spre chipul lui. Mohorât. Foarte mohorât.

– Ce este? îl întrebă ea, în timp ce închidea. Soţia ta?

– Ea se simte minunat. M-a întrebat doar dacă am auzit despre Plummock Falls.

– Poftim?!

– Este o mină de cărbuni la sud de Huntington, West Virginia. A avut loc o explozie de gaze şi treizeci şi patru de mineri au fost îngropaţi în subteran.

O străbătu un fior de groază:

– Nu! şopti ea.

– Exact asta spuneam şi eu.

– Z-2?!

– S-ar putea să fie o coincidenţă.

– Nu cred. Treizeci şi patru de mineri captivi în acel întuneric sufocant de sub pământ! Ce şanse au de a fi găsiţi?

– Depinde de cât de instabilă a devenit mina şi de cât de mult aer mai au acolo, jos.

– Ar fi trebuit să fim mai rapizi! Ar fi trebuit să fim în stare să ne imaginăm unde urmează să se întâmple!

– Cum? Abia ai aflat despre existenţa în ecuaţie a acestei mine. Te crezi vreun fel de prezicătoare?

– Presupun că nu. Alex se simţea ca amorţită. Nu se putea gândi decât la oamenii aceia, îngropaţi în mină. De ce? De ce ar vrea unii să facă asta?

Galen clătină din cap.

– Trebuie să ştiu, Galen! Tu n-ai fost la Arapahoe Junction.

Toți oamenii aceia, toți acei morți! Nu mai pot lăsa să se întâmple... Își strânse buzele, ca să le stăpânească tremurul. Nu vreau să-i las să continue. Trebuie să se oprească.

Galen îi atinse umărul, consolator:

– Hai acasă cu mine. I-am spus Elenei. E încântată de tine.

Alex clătină din cap:

– Mă duc la Plummock Falls.

– Nu este o idee bună. Dacă a fost un sabotaj, acolo se vor afla tot felul de forțe de ordine. Şi noi am stabilit deja că unii dintre acei polițişti nu sunt atât de curați pe cât ar trebui să fie. Probabil că tipii te vor aştepta.

– Nu-mi pasă! rosti ea, cu violență. Mă duc. Chiar dacă va trebui ca tu să îmi aranjezi o operație plastică, să nu fiu recunoscută. Trebuie să fiu acolo!

Galen îi studie chipul o clipă şi apoi încuviință:

– În regulă! Tu vei face ce îți voi spune şi găsim noi o cale ca să poți pleca. Îl voi suna pe Logan ca să-i zic că s-ar putea să ai nevoie de ceva ajutor de la el pentru treaba aceasta. Galen zâmbi. Şi vom încerca s-o facem fără operație plastică. Vei putea folosi aceleaşi mijloace de deghizare de mai înainte. Ar fi păcat să apropii un cuțit de o față ca a ta!

13

Plummock Falls...

Runne privea gânditor imaginea minei, difuzată de CNN. Betworth făcuse treabă bună. Nu auzise nici măcar vreun murmur de bănuială pe niciunul din celelalte canale. Păreau să fie convinşi că accidentul fusese cauzat de o acumulare de gaz în subteran. Existaseră ceva peroraţii şi aiureli din partea grupurilor ecologice şi a reprezentanţilor sindicatului, însă era clar că ei nu deţineau nicio „cheie". Toţi păreau convinşi că aceasta...

Câinii!

Sări în sus de emoţie, când camera de filmat prinse imaginea unor echipe de intervenţie cu câini, alături de câţiva căutători, la ieşirea din mină. Aceasta era ceea ce aşteptase. De-a lungul celei mai mari părţi a vieţii sale de adult, Graham lucrase umăr la umăr cu echipele de intervenţie. Chiar dacă ea ar bănui că Plummock Falls însemna Z-2, el se îndoia că va rezista tentaţiei de a veni să ajute.

În plus, era sigur că ar fi putut să adauge acolo o momeală, care s-o aducă pe Alex Graham la locul dezastrului.

– Cum adică eşti la Plummock Falls? întrebă Logan. Pentru numele lui Dumnezeu, Sarah, tu nu te-ai refăcut

suficient ca să lucrezi! De ce dracu' nu mi-ai telefonat înainte să îți iei valea?

– Te sun acum, răspunse Sarah. Şi nu tu eşti cel care să se poată plânge de lipsa de comunicare. Încă nu mi-ai spus unde se află Alex.

– Este în siguranță.

– Pe dracu'! Uite ce e, nu ți-am telefonat ca să mă cert cu tine. Am o treabă de făcut şi pare să fie scârboasă. Tipii încă nu ne-au lăsat să ne apropiem de puțul minei. Sunt prea multe dărâmături şi prea mulți pereți care trebuie îndepărtați.

– Atunci n-ar trebui să te apropii. Echipa ta nu ar fi trebuit să îți ceară să te duci.

– Hei, nu eu sunt vedeta aici! Unitatea de salvare în caz de urgență locală a făcut o cerere specială la cartierul general ca să fie adus Monty.

– Poftim?!

– Tu ştii că nasul lui Monty depistează mult mai bine decât al altor câini pe terenul de intervenție.

– Da! confirmă Logan. Însă lui nu i-ar fi plăcut să existe cereri speciale. Nu chiar acum. Uite ce e, Sarah, stai pe loc. Să nu rămâi singură. Nici măcar un minut.

Urmă o tăcere.

– Ce vrei să spui?

– Spun că nu îmi place ca tu sau Monty să vă arătați în prim-plan. El făcu o pauză, înainte de a continua: Şi dacă te sună Alex, să nu te întâlneşti cu ea. Mi-a spus deja că ea nu va lua legătura cu tine.

– Şi dacă se răzgândeşte?

– Nu te întâlni cu ea!

– Ce se întâmplă, John?

– Aş dori doar să vii acasă, fir-ar să fie! Însă ea nu va

pleca de acolo şi trebuia avertizată. Nu suntem siguri că Plummock Falls a fost un accident.

El îi auzi respiraţia precipitată:

– Un alt Arapahoe Junction?

– Posibil. Trebuie să fim prevăzători în orice împrejurare.

– Ticăloşii aceia!

– Da! Vii acasă?

– Nu.

– Atunci vei fi măcar prudentă?

– Pe cât de prudentă mă va lăsa Monty să fiu. Trebuie să scoatem minerii aceia afară. Tăcu o clipă înainte de a continua: De ce? Toate astea trebuie să se termine, John!

– Mă ocup de asta. Şi la fel face şi prietena ta, Alex. Tu concentrează-te la treaba ta. Te sun mâine. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, spuse ea şi închise telefonul.

Logan rămase privind în zare. Dumnezeule, era afurisit de uşor ca cineva să telefoneze şi să facă o cerere specială pentru Monty. Unde se ducea Monty, se ducea şi Sarah. Dacă era o capcană, atunci trebuia să fi fost pusă ca momeală de un ticălos mai isteţ.

El luă din nou telefonul şi formă numărul lui Alex Graham de la locuinţa pe care i-o găsise Galen, în apropiere de Huntington.

– Sarah şi Monty se află la locul dezastrului, îi spuse Alex lui Galen, după ce termină convorbirea cu Logan. Logan urmează să îi sune pe cei de la unitatea locală de salvare în caz de urgenţă, să vadă dacă cineva dintre ai lor a cerut într-adevăr ca Sarah să se ducă acolo. El crede că poate a fost ademenită pe post de momeală.

– S-ar putea. Betworth şi oamenii lui nu pot fi siguri de cât de multe ştii tu, însă sunt conştienţi că Judd Morgan a

văzut planurile lui Morales. Dezastrul acesta este din aceeaşi categorie cu cel de la Arapahoe Junction. Făcu o pauză. Eşti convinsă că nu doreşti să vii acasă la mine? Ce poţi face aici? Nu poţi săpa, cum ai făcut la baraj.

– Habar n-am. Însă mă aflu aici, unde este acţiune. Nu voi fi în stare să realizez nimic stând şi ţinând-o pe soţia ta de mână.

Galen chicoti:

– Nici nu ştii ce amuzant ar fi! Se opri locului. Însă am ordine de la Elena să rămân pe aproape, dacă refuzi să vii la noi. Şi am respectat întotdeauna porunca unei doamne. Mai pot face ceva pentru tine?

Ea clătină din cap:

– Diseară am de gând să deschid calculatorul.

– Ca să faci ce? Cercetare?

– Nu. Intenţionez să revăd ultimele cuvinte ale lui Powers. Dumnezeu ştie că am obosit să mă tot uit la ele. Însă acolo se poate afla ceva care mi-a scăpat. Buzele i se strânseră. O să încerc să văd dacă pot să îmi dau seama „de ce?", „ când?" sau „unde?"

Ecranul computerului devenise de un gri înceţoşat.

Alex se frecă la ochi şi încercă să se concentreze. Probabil că era cazul să se oprească şi să încerce să doarmă puţin. Era sigură că nu va reuşi să facă nimic în starea în care se afla. Lucrase continuu toată noaptea, luând vorbele lui Powers separat şi apoi punându-le din nou laolaltă. Îi ieşiseră câte o jumătate de duzină de posibile explicaţii pentru fiecare cuvânt pronunţat de el. Niciunul nu părea să aibă vreun înţeles.

Sau poate că avea, însă ea era atât de obosită că nu îl vedea. Spera ca Morgan să fi fost mai norocos decât ea în obţinerea răspunsurilor.

Îşi alungă instinctiv gândul acesta. Se străduia să nu se gândească la Morgan sau la faptul că nu dăduse niciun telefon, nici ei, nici lui Galen.

Poate fusese prea obosit. Poate că se aflase într-o situație care era prea periculoasă pentru el ca să...

Fir-ar afurisit, ticălosul trebuia să fi telefonat! Fiul de târfă nu putea să îşi dea seama ce îi făcea? Când va veni înapoi, o să aibă ea grijă să...

Dacă va veni înapoi.

Se va întoarce. Trebuia să se întoarcă!

Să înceteze să se mai gândească la el. Să se concentreze asupra afurisitului de calculator.

Mâna lui Morgan îl apucă strâns de cămaşă:

– Răspunde-mi! Unde se află Z-3?

– Cazan... Trupul lui Powers înțepeni şi apoi începu să se zbată în convulsii. Gura îi era larg deschisă într-un strigăt mut. Rămase deschisă, în vreme ce viața îl părăsea.

– „Cazan“? repetă Alex. Ce dracu' vrea să însemne asta? Poate că nu însemna nimic. Ar fi putut fi doar bălmăjelile unui muribund.

Însă el ştia că Z-2 se afla în West Virginia şi nu mințise în privința aceasta. Nu mințise nici despre Lontana.

Spusese că Z-2 nu era important. Dacă nu era important, de ce îi îngropaseră pe minerii aceia?

– West... Virginia. Nu e important... Z-3. Z-3...

– Dar Z-3 este important? Z-2 nu?

– Z-2... Este tot bunk... El se arcuise în sus, ajuns de agonie. Fiul de târfă! Ducă-se învârtindu-se! Ochii lui Powers deveniseră sticloşi. Ducă-se Z-3!

Telefonul sună.

Morgan?

Se repezi să răspundă.

– Alo!

– Vreun succes? o întrebă Galen.

O copleşi dezamăgirea şi se strădui să îşi ascundă emoţia din voce:

– Încă nu. Ai vreo veste de la Morgan?

– Nu, dar am de la Salazar. Zicea că Judd şi-a pus toate planurile la punct şi urmează să îl contacteze pe Leary mâine-seară.

– Contacteze?

– Păi, nu a folosit chiar acest cuvânt. Spunea că Morgan este un ticălos dur şi nu ar dori să se afle în pielea lui Leary, când îi vor oferi biletul de loterie câştigător.

Cel puţin Judd mai era în viaţă. Ea presupunea că ar trebui să fie recunoscătoare:

– Nu cred că de asta m-ai sunat în toiul nopţii.

– Nu. Doream să te avertizez. Logan a verificat solicitarea de a fi adusă Sarah la locul dezastrului. Este falsă.

Alex nu fu surprinsă.

– Aşa că el a avertizat-o pe Sarah. Şi îmi imaginez că nu există nici măcar o şansă la mie ca el să nu se fi repezit imediat la telefon să o anunţe, din clipa când a aflat. Îşi frecă ceafa. Acum, dacă nu te superi, voi încerca să îmi dau seama de ce Z-2 nu era important. Fiindcă era... Sări din scaun. Cerule mare!

– Alex?

– Închide, Galen! Trebuie să îl sun pe Logan!

– Ce?!

– Îţi telefonez eu.

Închise şi formă numărul lui Logan. Mâna care ţinea strâns telefonul îi era rece ca gheaţa.

Te rog, răspunde, Logan, pentru numele lui Dumnezeu, *răspunde!*

*

Judd îi telefonă a doua zi dimineața, la ora șase.

– Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să faci ceva nesăbuit, doar fiindcă ești furioasă pe mine. Așa că m-am gândit să te scot din schema ta.

Sfinte Iisuse, era viu! Aproape amorțise de ușurare.

– Insiști să îți închipui că o să reacționez ca o tâmpită! spuse ea. Am făcut eu asta vreodată?

– Bingo!

– Dar asta nu înseamnă că n-am să te jupoi când am să te văd! Tu, ticălosule, cum îndrăznești să mă minți?

– Nu te puteam lua cu mine.

– Așa că te-ai jucat de-a Spock și mi-ai dat un pumn de-al lui Vulcan, care să mă scoată din joc?

– De fapt, era o lovitură tibetană, pe care am învățat-o de la un maimuțoi, care...

– Nu-mi pasă! A fost o mișcare greșită și vei plăti pentru asta. Inspiră profund. Când îmi va rămâne timp disponibil de la încercarea de a-mi da seama unde se află afurisitul ăla de cazan.

– Cazan?

– Îți amintești că Powers a pronunțat cuvântul ăsta la sfârșit? Trebuie să fie o formațiune care să semene cu un cazan. I-am cerut lui Logan să încerce să discute cu președintele. El trebuie să știe. Însă Logan nu poate ajunge până la el. Și în cine altcineva ar putea să aibă încredere, când FBI și CIA par să fi pregătit pământul pentru...?!

– Ia-o încet! De ce ar ști președintele despre acest „cazan“?

– Bunkere! El trebuie să știe ce este cu bunkerele.

– Bunkere?

– Îți amintești că atunci când Powers zicea „Totul este bunk... “ noi ne-am închipuit că el vrea să spună că toată

treaba este un rahat. Şi că s-a întrerupt din cauza durerii. El încerca să spună că acolo erau toate *bunkerele*. Arapahoe Junction, Plummock Falls şi locul acesta ca un cazan. Alex îşi umezi buzele. Chiar după 11 septembrie a ieşit la iveală faptul că bunkerele fuseseră construite ca guvernul Statelor Unite să poată lucra chiar dacă Washingtonul devenea ţinta unui atac terorist. Tipii fuseseră preocupaţi de ameninţarea nucleară, aşa că refugiile subterane se aflau pe listă.

– Îmi amintesc că am auzit ceva de o asemenea amenajare la Greenbrier. Însă fusese abandonată cu ani în urmă.

– Dar conceptul de bunker nu a fost abandonat. Când secretarul de presă a fost întrebat, la o conferinţă cu jurnaliştii, aceasta a recunoscut, nu fără ezitări, că există mai mult decât un singur bunker. Oficialităţile au evitat să spună mai mult, deoarece era o problemă delicată de securitate. Mai târziu, într-o revistă apărea un interviu luat unui anonim oficial guvernamental din eşalonul superior, care descria cum personalul este rotit în bunkere în fiecare lună şi că nu li se permite să spună nici măcar rudelor unde se află. Pot fi contactaţi doar la un număr cu 800. Cea mai mare parte din timp, cel puţin cincizeci de persoane păstrează bunkerele în stare de funcţionare, însă doar câţiva membri sus-puşi sunt chemaţi să le folosească. A fost, pur şi simplu, o probă pentru cât de departe trebuie să ducă îngrijorarea. Cu excepţia „cabinetului unu“, care se presupune că îl va folosi tot timpul.

– De ce trei bunkere?

– S-ar putea să mai fie şi altele. Însă nu cred. Aveau nevoie de unul aproape de Coasta de Vest, pentru cazul în care preşedintele s-ar afla în acea parte a ţării în momentul unui atac. Unul în West Virginia, care este aproape de Washington, însă nu prea aproape. Celălalt... Nu ştiu. Baltimore? Acele

hidro-răsuflători de care pomenea Melis se află lângă Baltimore.

– Şi Baltimore este, practic, uşă în uşă cu Washingtonul. Manevrarea sonică a hidro-răsuflătorii din afara ţărmului ar putea afecta în mod direct Washingtonul.

– Iisuse!

– Însă Betworth îşi dorea mai mult „bang“, aşa că l-a contactat pe Morales. Morgan rămase tăcut un moment. Şi ce i-ar fi putut face Morales ca să aibă mai mult „bang“?

Lui Alex îi fu teamă să încerce să îşi dea cu presupusul.

– Sper, pe toţi dracii, că vei afla tu. Te întâlneşti cu Leary diseară?

– Cu puţin noroc. Acum am mult mai multe întrebări să îi pun despre acele bunkere. Făcu o pauză. Isteţ, foarte isteţ, Alex!

– În cazul acesta poate că ar fi trebuit să mă suni mai înainte.

– Am să mă pregătesc să fiu jupuit! Îţi voi telefona după ce termin cu Leary.

Alex închise încet telefonul. Nu voia să-l lase să plece. Poate că nici n-ar fi trebuit să sară la el. Ce ar fi dacă nu l-ar mai vedea...

Bineînţeles că a trebuit s-o facă! El greşise. Era destul de cinstit ca să îşi dea seama de aceasta şi să se aştepte ca ea...

Doamne Dumnezeule, îl dorea lângă ea!

Las-o baltă! Gândeşte-te la acest cazan aruncat în aer! Gândeşte-te la acele bunkere şi de ce au fost distruse!

Mai mult bang.

Dumnezeule!

– Am verificat bunkerele tale, Alex! spuse Logan. Niciunul din Congres nu vrea să vorbească, dar am dat cep

unei surse confidențiale. Odată ce și-a dat seama că am aflat deja despre asta și am nevoie doar de amănunte, și-a dat drumul. Bunkerul nu se afla în Arapahoe Junction, ci de partea cealaltă a barajului, unde te găseai tu, ca să îți faci fotografiile.

– Powers zicea că acolo au zbârcit-o. Nu aveau tehnologia pusă la punct. Ea își strânse buzele, cu amărăciune. Au aruncat în aer barajul și au îngropat orașul de la Arapahoe Junction! Trebuie să recunosc că a fost o zbârceală de zile mari! Toți oamenii aceia...

– Sursa mea nu știe nimic despre niciunul dintre celelalte bunkere. Dar, din moment ce toate se află sub pământ, a spus că poate paria că instalația de la Plummock Falls este, practic, chiar lângă mină. Se prevăzuse ca locațiile alese să fie în zone puțin populate, așa încât congresmenii să vină și să plece fără să fie observați.

– Iar Plummock Falls este un oraș minier cu un du-te-vino permanent.

– Așa că tipii au aruncat bunkerul în aer și au luat totodată și ceva din mina de cărbune.

– Nicio informație despre Z-3?

– În mod clar, fiecare știe doar de bunkerul propriu și nu de altul. Ține de problema unei bune securități. Scuze, voi mai încerca.

– Ai descoperit câte ceva. Măcar un lucru merge bine.

– Mai mult decât unul. Sarah mi-a telefonat și mi-a spus că au localizat minerii.

– Sunt vii?

– Cel puțin unii dintre ei. Acolo e de săpat.

– Slavă Domnului! Ea făcu o pauză. Ai ajuns până la Andreas?

– Încă nu. În jurul lui se află un zid de oțel format din

forțele de securitate, în aceste zile. Voi continua să încerc. Ți-a telefonat Morgan?

– De azi-dimineață nu. Zicea că o să mă sune când va putea.

– Anunță-mă şi pe mine, când o va face.

– Te anunț.

Dacă o va mai suna. Începea să se întrebe dacă... Să înceteze să se întrebe! Să înceteze să se gândească. Trebuia să fie încrezătoare că va lua legătura cu ea atunci când va putea. El trebuia să îşi facă treaba lui şi ea pe a ei.

Cazanul...

Guatemala City

Iisuse!

Morgan luă o înghițitură zdravănă din burbonul său, în vreme ce se uita la televizorul de deasupra barului.

Plummock Falls.

Camerele de luat vederi filmau chipuri din mulțimea adunată dincolo de gardul care înconjura intrarea în mină. Durere. Neîncredere. Teamă. Speranță.

– Este îngrozitor! Barmanul clătină din cap. Însă e bine că unii dintre ei vor fi salvați. Să fii îngropat de viu ar însemna pentru oricine un coşmar.

– Da. Judd îşi întoarse capul de la aparatul TV. Nu era momentul potrivit pentru a fi distras. Se simțea recunoscător că Alex fusese atât de absorbită de încercarea de a stabili locația lui Z-3 încât nu ajunsese printre toți acei oameni din spatele gardului. Se întoarse spre Marco Salazar: Eşti sigur că Leary va veni singur?

– Păi, nu va fi însoțit de niciunul din gruparea Matanza. Salazar dădu din umeri. Cordoba nu este de acord cu homosexualii. Barul acesta a devenit locul de agățat pentru homosexualii din Guatemala City. Leary a fost aici seara trecută şi a plecat acasă cu cineva cunoscut aici. Probabil că se va întoarce. Nu mi-a făcut impresia că ar fi genul de tip fidel.

– Nici nu este. Îmi aduc aminte că atunci când am stat două săptămâni în San Francisco el a dat practic buzna în toate toaletele publice din oraş. Judd coborî de pe scaunul de la bar. E timpul să mă fac mai puțin uşor de remarcat. Mă duc înapoi la masa aceea din colț. Anunță-mă când îşi va face apariția.

Salazar încuviință, absent, cu privirea ațintită spre televizor, la minerii care erau scoşi afară din puțul minei.

Zece minute mai târziu, Al Leary intra în bar.

Morgan nu avusese nevoie de semnul făcut de Salazar ca să afle că Leary se afla în încăpere. Dăduse buzna înăuntru, cu obişnuitul său mers țanțoş şi începuse imediat să discute cu barmanul.

Tipul pornise la vânătoare, se gândea Morgan. Îl văzuse pe Leary operând într-o duzină de oraşe din lume şi întotdeauna proceda la fel. Intra în vorbă cu barmanul şi îi dădea acestuia de înțeles că era disponibil, apoi îi lua la rând pe cei mai atrăgători bărbați aflați în local.

Morgan îşi dădu seama că tipul se întorsese spre Salazar. Se gândi că răspunsese privirii ochilor negri ai acestuia. Leary era tot numai o strălucire, cu dinții săi albi şi şarmul agresiv, în vreme ce se aşeza pe scaunul înalt de bar, de lângă Salazar.

Cincisprezece minute mai târziu, Morgan se ridica de la masa sa şi se îndrepta agale spre toaleta din apropierea

barului. Era goală, dar nu se ştia cât timp va rămâne astfel. Crăpă uşa, astfel încât să poată vedea barul.

Haide, Salazar! Să înceapă spectacolul!

De parcă l-ar fi auzit, Salazar coborî de pe scaun, îi atinse braţul lui Leary, şi îi spuse ceva. Leary şi Salazar părăsiră barul şi se îndreptară spre toaletă.

– E o treabă minunată! zicea Salazar, în vreme ce împingea uşa. Destul ca să-ţi ofere ceva înălţime, dar nu să interfereze cu...

Braţul lui Morgan îi încolăci gâtul lui Leary şi îl trase brusc în spate.

Leary icnea, bolborosind neajutorat, în vreme ce încerca să respire.

– Noi o să plecăm, îi spuse Morgan în ureche. O să ieşim de aici prin spate şi apoi ne ducem la maşina de pe alee. Când vom părăsi toaleta aceasta, braţul meu te va ţine pe după umeri şi palma mea se va odihni mângâietoare pe gâtul tău. Dacă nu vei fi la fel de liniştit şi afectuos în timp ce trecem prin mulţime, voi înceta şi eu să mai fiu afectuos şi îţi voi aplica o lovitură shuto la ceafă care te va ucide. M-ai văzut făcând-o şi altă dată.

Ochii lui Leary se măriseră de groază, în vreme ce încerca să vorbească.

– Du-te şi adu maşina, Salazar! Morgan slăbi strânsoarea braţului din jurul gâtului lui Leary. Te urmăm imediat.

– Morgan! Glasul lui Leary era răguşit. Nu mă ucide. Nu a fost...

– S-o luăm încet. Acum nu e momentul. Braţul îi alunecă în jurul umerilor lui Leary. Hai să mergem. Salazar a aranjat pentru noi un loc ca să putem purta o mică discuţie.

14

10 noiembrie
8: 45 P.M.

Danley îmi zice că te afli pe poziţii, Runne! spuse Betworth.

– Bineînţeles. Am făcut o înţelegere.

– Noaptea trecută ai verificat Z-3, însă de atunci nu te-a mai văzut nimeni.

– Dacă m-ar fi văzut, ar fi însemnat că nu mi-am făcut treaba bine, nu-i aşa?

– Vreau să îi prezinţi mâine un raport lui Danley. Trebuie să ştiu că eşti pregătit. Nu că nu aş avea încredere în tine.

– Tu să ai grijă doar să fie gata elicopterul care să mă scoată de acolo. De rest mă ocup eu.

– Raportează-i mâine lui Danley sau nu va fi niciun elicopter.

– Nu încerca să mă fraiereşti! Vrei să mă vezi plecat de acolo la fel de mult ca şi mine. Când dau de Morgan?

– Încă este de negăsit. Cine ştie? S-ar putea să-ţi alerge în întâmpinare chiar la Cazan.

Betworth închise.

Sau poate că nu, îşi zise Runne. Femeia rămânea în continuare pariul mai sigur. Fusese dezamăgit că aceasta nu

își făcuse apariția la mină. Timpul fugea repede. El alergase încolo și încoace, între mină și Z-3, în ultimele câteva zile, pentru a-i fenta pe Betworth și pe Danley, iar acum îi mai rămăseseră doar două zile.

Dacă voia să aibă șansa de a-l prinde pe Morgan, s-ar putea să fie necesar să grăbească lucrurile.

Se întinse să ia telefonul.

9: 05 P.M.

Cazan.

Fir-ar să fie, Alex se uitase în atlasul zonei de nord-est a Statelor Unite până când începuseră să o usture ochii. Nu găsise nicăieri vreo mențiune despre aspectele topografice care să se potrivească denumirii. Nici lacuri sau stânci care ar fi putut fi...

Ducă-se învârtindu-se!

Telefonul sună.

– Alex! Sunt Sarah! Cuvintele se succedau rapid. O să vorbesc doar un minut, fiindcă nu știu dacă el nu a descoperit vreo modalitate să îmi intercepteze convorbirile. La dracu', habar n-am cum a pus tipul mâna pe numărul meu! Trebuie să fi umblat cu ceva tertipuri la cartierul general.

– El?

– Cineva numit Runne Shin. Zicea că probabil tu știi cine este.

Alex încremeni:

– Oh, da!

– Uite ce e, eu n-am vrut să discut cu el, însă am decis că nu aveam niciun drept să fac asta. Nu mai doresc să fii ținută în beznă.

– În beznă, în legătură cu ce?

– El zicea că acolo urmează să aibă loc un alt dezastru mai mare decât la Plummock Falls, dacă tu nu îl opreşti. Spunea să-ți transmit că nu ai de ce să te îngrijorezi din cauza planurilor lui Betworth. El îl vrea doar pe Morgan.

El îl vrea doar pe Morgan.

– S-ar putea să fie dificil de realizat.

– Eu închid acum. Nu vreau să risc nimic. Însă îi voi telefona lui Logan ca să-i spun despre acest Runne Shin.

– Logan ştie deja de el.

– Nu ştie că tipul e pe urmele tale, spuse Sarah pe un ton sumbru, înainte să închidă.

Sarah avea dreptate. Ar trebui să fie tâmpită ca să nu îşi dea seama că Runne i-ar face orice ei pentru a ajunge la Morgan.

Dar dacă ea nu îi telefona lui Runne, ar fi neglijat o ocazie de a opri o altă tragedie şi de a găsi, poate, o soluție pentru acest puzzle dement. Se uita la numărul de telefon pe care îl notase în josul unei pagini de atlas.

El îl vrea doar pe Morgan.

Ei bine, nu îl va avea. Ea nu va renunța la Morgan.

Însă Runne nu trebuia să ştie asta. Formă repede numărul pe care i-l dăduse Sarah.

– Ce fel de dezastru? întrebă ea, când i se răspunse la apel.

– Alex Graham? Sunt foarte dornic să te cunosc, de când am auzit că tu ai fi foarte apropiată de prietenul nostru comun. Sunt convins că Morgan ți-a vorbit despre mine.

– Da.

– Mă gândeam eu că o va face. Trebuie să fii în termeni intimi cu el.

– Asta nu este treaba ta.

– Ştiu că Morgan nu ar fi rămas cu tine un interval de timp aşa de mare dacă nu ar fi avut un anume sentiment. Sunt un pic dezamăgit de el. După ce mi-a ucis tatăl, i-am studiat dosarele şi mi-a crescut admiraţia pentru obiectivitatea lui rece. Intenţionam să-mi modelez stilul de viaţă după al lui, după ce îi voi tăia gâtul, dar acum nu mai sunt sigur. Tu i-ai întinat imaginea.

– Păcat! Unde este „Cazanul“?

El chicoti:

– Ştii chiar atât de multe? Sunt impresionat.

– Este Z-3, nu-i aşa? Ce urmează să se întâmple?

– Tu ce părere ai?

– Un alt Arapahoe Junction?

– Nimic atât de catastrofal. Morgan şi cu mine nu am avut plăcerea implicării în crime în masă. Noi ne păstrăm pentru misiuni speciale. Însă cred că tu ar trebui să consideri această afacere particulară un adevărat dezastru.

– Ai de gând să-mi spui ce este?

– Îţi voi spune unde este. Ei bine, nu îţi voi spune cu exactitate. Te voi duce la noapte acolo.

– Am văzut ce i-ai făcut soţiei lui Powers. Crezi că ar trebui să am încredere în tine?

– Bineînţeles că nu. Dar tu eşti o femeie care nu poate rezista să nu alerge să aline suferinţa. Vei găsi tu o modalitate să te lepezi de îndoieli, ca să o poţi face.

– Şi mă vei folosi ca să ajungi la Morgan!

– Dacă este posibil. Îi voi oferi o şansă mai bună decât i-a oferit el tatălui meu. Sunt două sute de acri de păduri şi munţi lângă „Cazan“. Îi dau un avans la plecare şi apoi voi porni pe urmele lui. În amintirea vremurilor de demult şi ca să aibă o satisfacţie mai mare decât în cazul unei morţi rapide. Aştept de prea multă vreme, ca să-l ucid în grabă! Chicoti.

Sunt sigur că te vei folosi de mine ca să încerci să îl salvezi, iar ținta o voi doborî poimâine!

– Unde ești?

– Foarte aproape de Plummock Falls, însă părăsesc locul în două ore. Te anunț eu.

Închise.

Iisuse!

N-o putea face. În niciun caz nu putea deveni momeala pe care să o înhațe Morgan!

Eu cred că tu ar trebui să consideri această afacere particulară un adevărat dezastru.

Noi ne păstrăm pentru misiuni speciale.

Alex începu să tremure.

Adevărat dezastru...

Doamne Dumnezeule!

Guatemala City

– Hai să ți-o zic foarte limpede, Leary: am nevoie de răspunsuri! spuse Morgan. De ce, unde și când?

– Habar n-am despre ce vorbești. Leary își umezi buzele. Am fost trimis aici sub acoperire. Matanza a cauzat tot soiul de jocuri de artificii la Casa Albă și Danley s-a gândit că, dacă vin încoace și mă declar țap ispășitor... Leary se arcui de durere, când Morgan îl apăsă pe nervul de la baza gâtului. Ți-am spus, nu știu nicio...

– Ba știi! rosti Morgan pe un ton inexpresiv. Și o să-mi spui. Singura întrebare este dacă o vei face înainte sau după. Îți mai amintești de ticălosul ăla din Al Qaeda pe care am avut misiunea să îl găsim în India? Tipul era foarte talentat. Nimeni nu se pricepe mai bine la tortură decât un fanatic.

Ți-aduci aminte că puşcaşul ăla marin pe care el îl luase ostatic arăta de parcă îl călcase trenul?

– Da.

– Şi îți mai aminteşti că m-am dus după el, i-am dat de urmă şi l-am prins pe fiul ăla de cățea?

Leary înghiți din pricina nodului ce i se pusese în gât:

– Da.

– Eu am fost foarte furios atunci, dar asta nu înseamnă decât o parte infimă din ceea ce simt pentru tine în clipa de față. Înțelegi?

– Nu poți ajunge prea departe cu asta. Cordoba îi va trimite pe toți membrii grupării Matanza ca să mă caute. Sunt foarte prețios pentru ei.

– Nu şi dacă Salazar aranjează în aşa fel ca tipii să afle că te-ai cărat cu ultima ta cucerire în weekend la țară.

– Cordoba va lua legătura cu Danley. Danley va trimite... Țipă, când Morgan îl apăsă pe nerv. Afurisit să fii! Şi le-am zis că ar fi trebuit să te ucidă imediat după Fairfax. Dar înțepatul ăla de Danley n-a vrut să rişte nicio suspiciune în interiorul Companiei. El strigă, cuprins de agonie. Du-te învârtindu-te! N-am să vorbesc!

– O vei face! spuse Morgan, cu blândețe. Crede-mă, vei vorbi, Leary!

10: 15 P.M.

Alex conduse maşina cale de treizeci de mile la sud de Huntington, înainte să îl sune pe Runne:

– M-am tot gândit şi am hotărât să te las să mă conduci la Z-3.

– Am zis că te iau, nu că te conduc.

– Dar aşa voi fi cu totul la mâna ta! Ar trebui să fiu proastă, dacă mi-aş imagina doar că aş face asta! Voi fi în stare să recunosc „Cazanul“, când îl voi vedea?

– Fără doar şi poate.

– Atunci, când ajungem acolo, o iau la fugă şi tu poţi încerca să mă prinzi. Dacă reuşeşti, o să mă ţii drept momeală pentru Morgan. Ştiu că pe el îl vânezi, dar s-ar putea să nu fie o pradă atât de uşoară precum crezi. Mă aflu la staţia de benzină de la intersecţia şoselelor 5 şi 22. Ce fel de maşină conduci?

– O Toyota aurie 4Runner.

– Când te voi zări, voi părăsi benzinăria şi te voi urma. Sunt convinsă că îţi vei da seama că nimeni altcineva în afară de mine nu se ţine de coada ta. Dar am un pistol şi, dacă încerci să mă duci pe un drum greşit, nu voi ezita să te împuşc.

– În acest caz, şansele par să fie în favoarea ta. De ce ar trebui să fiu de acord cu treaba asta?

– Deoarece nu sunt o profesionistă. Nu ştiu să vânez şi nici să ucid. Morgan mi-a spus că tu eşti expert. Odată ce ajungem la „Cazan“, s-ar putea să întorci foaia, având de-a face cu o amatoare ca mine.

– Oh, da! Cu cea mai mare certitudine.

Ea percepu în tonul lui o notă de încredere absolută.

– Şi îţi imaginezi că, după ce mă vei prinde, vei fi în stare să mă obligi să îl strig pe Morgan şi să îl implor să vină acolo?

– Nu va dura mult!

– Atunci vino şi prinde-mă!

– E o problemă. Eu am doar o zi ca să dau de urma lui Morgan, înainte să îmi îndeplinesc cealaltă datorie. Această mică şaradă cu tine îmi mănâncă din timp.

– Însă eşti foarte sigur că îmi vei produce palpitații. Şi ziceai că Morgan este singurul lucru important pentru tine.

Urmă o tăcere.

– Ce speri să realizezi cu asta?

– Sper să te ucid!

Runne chicoti:

– Vânatul devine vânător?

– Sau sper să rămân în libertate destul de mult, încât să îi ofer lui Morgan şansa de a te ucide.

– O şansă oarecum mai mare.

– Îi voi telefona lui Morgan, când ajungem la „Cazan", şi îi voi comunica unde mă aflu. El nu va spune nimănui altcuiva, fiindcă se teme că tu mă vei ucide. Alex făcu o pauză. Şi va veni după mine. Nu asta vrei?

– E foarte tentant. El păru să se gândească. Cu o condiție. Dă-mi numărul de telefon al lui Morgan, ca să pot lua legătura cu el de la „Cazan" şi să îi spun unde să vină. Îl suni pe Morgan şi îi zici ce sacrificiu dureros urmează să faci pentru salvarea lui. Să nu îți închipui că sunt atât de prost încât să cred că tu nu ai aranjat vreo şmecherie cu maşina, ca să nu îți pot da de urmă. Există o modalitate foarte simplă de a-ți detecta semnalul şi o voi folosi.

– Cu greu aş fi avut timp să aranjez ceva atât de sofisticat.

– Şi apoi vreau să te văd aruncându-ți telefonul şi pistolul de care ai pomenit pe geamul maşinii, în vreme ce te îndepărtezi de benzinărie. Nu vreau să risc ca tu să suni şi pe altcineva şi să îi dai locația, odată ce ajungem la Z-3. O să dau o roată, să văd dacă există vreun pistol şi un telefon. Dacă nu e niciun pistol, voi dispărea şi n-ai decât să găseşti singură Z-3.

Nici telefon. Nici pistol. Dacă ea făcea asta, ar fi fost complet izolată, fără nicio posibilitate de a cere ajutor.

De ce se tot eschiva? Exista o singură şansă, într-o situaţie aproape sinucigaşă.

– Îi telefonez lui Morgan acum.

Alex închise şi trase adânc aer în piept, înainte de a forma numărul lui Morgan.

Niciun răspuns.

Accesă căsuţa lui vocală.

Nimic!

Închise telefonul şi îşi lăsă capul pe volanul maşinii, cuprinsă de disperare.

În regulă, să rămână lucidă. El se întâlnea cu Leary în seara aceasta. În mod firesc nu-şi lăsase telefonul deschis. Va accesa căsuţa vocală, în cele din urmă.

Când s-ar putea să fie prea târziu.

Alex încercă încă o dată.

Căsuţa vocală!

– Morgan, aici e Alex. Ea reuşi să îşi păstreze vocea fermă. Trebuie să mă asculţi cu atenţie. Nu am mult timp...

11: 05 P.M.

Morgan accesă căsuţa vocală a telefonului său când se afla în drum spre aeroport.

„Morgan, aici e Alex. Trebuie să mă asculţi cu atenţie. Nu am mult timp la dispoziţie."

Mâinile i se încleştară pe volan. Încheieturile degetelor i se albiră din cauza forţei cu care strângea volanul, în vreme ce asculta primele minute ale mesajului.

„Mă îndoiesc că îl pot ucide. Nu mai am pistolul. Dacă este aşa de bun pe cât spuneai, probabil nu voi reuşi. Drace, chiar dacă nu ar fi fost atât de bun tot aş fi avut probleme!

Aşa că îmi închipui că treaba mea este să rămân în mişcare, departe din calea lui, până când vei putea ajunge aici. Nu mă aştept să fie uşor. Tipul e mult mai priceput decât mine. Însă pot face asta şi *o voi face*. Iar dacă tu nu vei ajunge la timp, voi găsi eu o cale de a face faţă situaţiei." Ea se opri o clipă. „Şi nu începe să mă înjuri pentru că ne-am vârât pe amândoi în încurcătura asta. A trebuit s-o fac. Ţi-am spus că Runne vorbea despre un soi de misiuni în care sunteţi amândoi specializaţi. Ei bine, în cele din urmă mi-a căzut fisa. Doamne, dacă nu m-aş fi concentrat pe descoperirea lui Z-3 şi prevenirea unui alt dezastru, m-ar fi preocupat motivul pentru care acele bunkere erau distruse. Tipii vor să-l asasineze pe Andreas. El este ţinta! L-au adus pe Runne să facă treaba, în schimbul ajutorului de a te găsi pe tine. În aceste zile, Andreas este înconjurat de forţe de securitate de netrecut, deci cum poţi ajunge la el? Produci un incident, care să-l oblige să plece departe de siguranţa Casei Albe, într-un bunker. Trebuie însă să te asiguri că este cel potrivit pentru a-l prinde într-o ambuscadă. Aşa că distrugi toate celelalte bunkere. Tipii au încercat ca la Arapahoe să pară că a fost un cutremur de pământ, dar au trebuit să facă treaba asta publică, când le-am împiedicat încercările de a-şi şterge urmele. Aveau un ţap ispăşitor grozav în gruparea Matanza! Logan zicea că oamenii care aveau acces la bunkere ştiau probabil numai despre al lor, nu şi despre celelalte! Nimeni nu ar fi putut face legătura, cu excepţia celor care aveau o privire de ansamblu." Ea inspiră profund. „Dar noi putem să le venim de hac ticăloşilor ăstora! Nu îl pot ucide pe Andreas, dacă îl oprim pe Runne. Avem o singură zi, Morgan!" O altă pauză. „Trebuie să-mi arunc telefonul, aşa că este ultima dată când mai iau legătura cu tine. Dar sunt o supravieţuitoare! Nu am de gând să-l las pe Runne să mă

omoare sau să mă folosească. Scoate-ți ideea asta din cap! Şi nu am de gând nici să îți spun ceva siropos, de genul «Te iubesc!». Vocea îi devenise inegală. „Însă trebuie să îți spun că m-am gândit la asta şi am ajuns la concluzia că tu ai perspective veritabile de a deveni erou de clasa A şi că eu nu sunt dispusă să te las să mori."

Când mesajul se termină, Morgan închise ochii. Iisuse, era speriat!

Şi la fel era şi Alex. Afurisita de femeie tot nu se putea abține să nu alerge şi să încerce să salveze lumea! Şi-ar fi dorit să o poată zgâlțâi. Ea nu ştia ce urma să o lovească, atunci când se ridica de una singură împotriva lui Runne.

Ba da, ştia. De aceea era speriată. Şi gândul la ea, speriată şi singură, îl îmbolnăvea.

Să-i dea bătaie! Se afla la cel puțin patru ore distanță de locul acțiunii şi trebuia să înceapă să gândească şi să se mişte, în loc să stea, încremenit ca un copil care participa la prima înmormântare din viața lui.

Îl sună pe Galen:

– Am plecat. Salazar se ocupă de transport. Unde dracu' e Logan? Am încercat să dau de el la telefon, de îndată ce am terminat cu Al Leary.

– Este foarte ocupat. Au apărut câteva probleme aici.

– Asta nu-i nimic în comparație cu ce urmează! Am nevoie ca Logan să sară pe podium şi să se apuce să taie panglica roşie. Nu sunt sigur câte ore ne-au mai rămas.

– Rămas pentru ce? L-ai făcut pe Leary să vorbească?

– Tipul a vorbit. Numai că el avea doar un fragment de tablou. Pare a fi stilul de operare al lui Betworth, dar este un fragment de-a dreptul scârbos. Mi-a luat mai mult decât am crezut ca să îl conving că nu va apărea cavaleria să îl salveze.

Betworth l-a făcut să creadă că urma să fie un mare bărbat în noul regim, când el va pune mâna pe putere.

– Nu m-ai întrebat ce fel de probleme avem aici. Galen făcu o pauză. Sau ştii?

– Ştiu. M-a sunat Alex.

– Este teafără?

– Până acum da.

Dumnezeule, Galen spera ca el să fi spus adevărul.

– Logan i-a telefonat lui Alex la o jumătate de oră după ce Sarah i-a transmis lui Alex un mesaj. Ea nu a răspuns. Agentul care trebuia s-o supravegheze m-a sunat treizeci de minute mai târziu şi mi-a spus că Alex a sărit în maşină şi a plecat. A pierdut-o. Nu voia să fie urmărită. De atunci, suntem în căutarea ei.

– Nu vă acuz pe niciunul dintre voi. Nu ați fi putut-o opri. Şi cred că nici eu n-aş fi reuşit.

– Ce se întâmplă, Judd?

– Nimic la care să poți ajuta acum. Poate mai târziu. Ai destulă treabă la Washington. Telefonează-i lui Logan şi spune-i că Keller este în regulă; Leary zicea că nu face parte din grupul lui Betworth. Mai zi-i să dea de Keller şi să îl anunțe că poimâine vor fi sloboziți toți dracii din iad.

– Andreas şi Keller sunt la Camp David. Andreas lucrează la Pactul cu Orientul Mijlociu şi nu primeşte pe nimeni.

– Rahat! Încă un lucru care merge prost! Nu-mi place coincidența că preşedintele este inabordabil. Să fie o manevră de-a lui Betworth în spatele scenei?

– Ce urmează să se întâmple poimâine?

– Morales i-a vândut lui Betworth o valiză cu bombă. Jegoasă. Radioactivă.

– Hristoase!

– Va fi pusă undeva, în afara Casei Albe. Leary nu era sigur când şi unde. Zicea că Danley ştie. Înhaţă-l pe ticălos şi prăjeşte-l!

– Dacă l-am putea găsi! Tipul a dispărut de pe radare de câteva zile. Galen făcu o pauză. Cât de jegoasă?

– E mică, dar cu destulă radioactivitate ca să producă o contaminare semnificativă.

– Cum dracu' ar putea s-o introducă la Casa Albă? Tăcu o clipă. Alex a descoperit unde se află Z-3, nu-i aşa? Tu ştii?

– Nu.

– Dar urmează să afli. Sună-mă, fir-ar să fie! Trebuie să ştim şi noi. De data asta, nu este numai partida ta, Judd.

– Atunci găseşte o modalitate să iei legătura cu Keller, ca să-i spui să stea dracului departe de Z-3, până îţi dau din nou un semn. Ar fi cea mai rapidă cale de a o ucide pe Alex. El are puţin timp la dispoziţie. Nu mai mult de douăzeci şi patru de ore. Se presupune că nu se va întâmpla nimic până pe 12 noiembrie.

Dar tipilor nu le păsa de Alex. Pentru Serviciile Secrete oricine era sacrificabil, dacă asta însemna salvarea preşedintelui.

Ei bine, Alex nu era de sacrificat. O să-i lase pe Galen şi pe Logan să alerge şi să-l salveze pe Andreas şi toată afurisita de ţară. Le dăduse această şansă.

El se ducea după Alex.

O altă culme...

Alex se împiedică de ea.

Putea să îşi vadă răsuflarea răsfirându-se în aerul rece al nopţii, în vreme ce se străduia să respire.

Se uită înapoi, peste umăr. Lumina lunii era puternică. S-ar putea să fie nenorocită înainte ca noaptea să ia sfârşit.

Nici urmă de Runne. Trecuseră zece minute de când sărise afară din maşină şi se repezise în pădure. De ce nu se afla chiar în spatele ei?

Sau poate că tipul era în faţa ei.

Să nu se mai gândească la asta.

Să alerge.

O fi el bun, dar nimeni nu-i perfect!

Avea o şansă.

Să continue să alerge...

11 noiembrie
12: 40 A.M.

Telefonul lui Morgan sună chiar înainte ca acesta să urce în avion.

– Salut, Morgan! spuse Runne. Aşteptai să îţi telefonez? Şi eu aştept de mult timp. Aproape că am ajuns la capăt.

– Mă bucur. Am obosit să ţi-o tot iau înainte la vânătoare. Nu mai este o provocare. Şi chiar a devenit ridicolă, deoarece consideri că poţi fi mult mai bun decât mine. Luam urma vânatului şi îmi doboram ţinta pe când tu nu erai decât un ţânc mucos.

– N-o să reuşeşti să mă înfurii. Dacă am învăţat ceva de la tine, este să îmi ţin emoţiile în frâu.

– Nu mi-a făcut impresia asta, la casa lui Powers. Treaba aia părea făcută de un boxer adolescent plin de avânt.

– Eram rănit. N-am putut... Runne se opri. Nu mă scuz faţă de tine. Acum deţin controlul.

– Nu vei putea deţine controlul până când n-o vei avea pe Alex Graham. Nu ai reuşit să pui mâna pe ea, nu-i aşa?

– Nu încă. I-am dat o oră avans la plecare. Nu e generos

din partea mea? După ce se va îndepărta de mine destul de mult, va fi plină de speranță. Amândoi știm cum se poate zdrobi o pradă lipsită de speranță. Cred că ar trebui să ajung la ea în douăzeci de minute sau cam așa ceva, după ce i-am dat startul. Ar trebui să îți povestesc ce îi voi face?

– Nu te juca de-a ghicitul cu mine. Mai întâi ar trebui s-o prinzi. Ai de gând să-mi spui unde te afli sau doar îți arăți colții ca un huligan de gradul paișpe?

Runne făcu o pauză înainte de a răspunde:

– Bineînțeles că o fac. În amănunt. Iar ea va plăti pentru această remarcă urâtă, Morgan! Vreau să-ți aduci aminte de asta. Ia-o pe șoseaua de centură din afară de Washingthon D. C. Spre nord. Mergi patruzeci de mile spre Frederick, Maryland, apoi o iei pe șoseaua 15 nord. Faci la stânga pe Matthew Parkway și apoi drept până la prima intersecție. Z-3 se află la două mile în josul drumului. Pe partea dreaptă o să vezi un indicator care anunță restaurantul „Cazanul lui Cooper", din Baltimore. La șase mile distanță de indicator vei vedea o creastă. În spatele acestei creste e o vale de două sute de acri de pădure și dealuri neocupate de corpul de armată. Când vei ajunge acolo?

– S-ar putea să îmi ia câteva ore. Însă îmi voi face apariția când te vei aștepta mai puțin.

– Nu întârzia prea mult. E posibil să îmi pierd răbdarea și să îi tai gâtul.

– În cazul ăsta nu voi mai avea niciun motiv să continui vânătoarea! La ce mi-ar folosi o femeie moartă?

– Răzbunare!

– Răzbunarea este pentru fanatici ca tine. Sunt convins că ai descoperit că nu îmi las emoțiile să se amestece cu treaba.

– Am învățat asta când m-ai folosit ca să îmi ucizi tatăl.

Ştii ceva? N-am avut niciodată un prieten şi m-am gândit că am descoperit unul în tine. Eu... mă gândeam că şi tu ai simţit la fel.

– Nu, tu ai fost doar un instrument pentru o moarte.

– Tu, fiu de târfă! Vocea lui Runne era răguşită din cauza durerii. Asta înseamnă femeia pentru mine. Un instrument pentru o moarte. Moartea ta, Morgan! Vino şi găseşte-ne!

Runne închise telefonul.

Când vei ajunge aici?

Întrebarea îl umpluse de frustrare şi groază. Nu exista nicio modalitate de a putea ajunge la Z-3 în mai puţin de cinci ore. Cum dracu' va reuşi să supravieţuiască Alex atât de mult în goana ei din calea acelui nenorocit? Ea nu se va preda cu uşurinţă, iar asta însemna că Runne va folosi forţa – şi forţa poate fi ucigătoare.

Trebuia să îşi păstreze calmul şi luciditatea, cum învăţase de-a lungul anilor în care jucase acest joc urât.

Însă de data aceasta nu era un joc. Era Alex.

– Runne mi-a telefonat acum zece minute, ca să-mi raporteze, îi spuse Danley lui Betworth, când acesta răspunse la telefon. Ticălosul era chiar vesel. M-a uimit.

– Trebuia să fie vesel. Urmează să facă ceea ce îi place cel mai mult, zise Betworth. Ai aflat unde se duce ca să îşi plaseze împuşcătura?

– Pe vârful crestei.

– Să fii acolo, ca să îl scoţi imediat din zonă. Nu mai vreau niciun fel de greşeli.

– O voi face eu însumi. Tipul va fi mort la zece secunde după ce va trage. Acolo merge totul bine?

– Tot atât de bine pe cât era de aşteptat. Cred că Logan a ajuns deranjant de aproape, însă odată ce vom porni

angrenajul şi vom ajunge sus, ne vom putea descotorosi de el. Betworth făcu o pază: era momentul să reverse nişte miere. Apropo, duba aceea cu tehnologie înaltă pe care ai proptit-o lângă Camp David funcţionează bine. Bună treabă!

– Mulţumesc! Danley ezită. Nu l-am auzit deloc pe Leary astăzi.

– Şi asta te îngrijorează?

– Nu încă. Cordoba zicea că tipul este o speranţă a barului în fiecare seară, chiar de la sosire. Îl vreau doar la faţa locului, ca să mă asigur că cei din Matanza nu vor depăşi măsura.

– Tu spuneai că Leary este demn de încredere. În plus, Cordoba are numai de câştigat. Nu mă tem că nu va coopera. Betworth se uită la ceas. Este două şi jumătate dimineaţa, Danley. Mai e o singură zi şi apoi vom porni înainte la capacitate maximă. Pot să îţi spun cât de uşurat mă simt să am în misiunea aceasta un bărbat cu priceperea ta? Aş veni acolo eu însumi, dar până mâine nu pot. Nu plec de aici înainte de-a pune fiecare lucru în mişcare. Sună-mă, dacă apar probleme.

Închise şi se lăsă pe spate în fotoliu. Putea să simtă entuziasmul revărsându-se în el, ca un vin minunat. Îl înviora să se simtă atotputernic. Alţi bărbaţi ar fi nervoşi şi înspăimântaţi dacă ar ajunge la o asemenea înălţime.

Însă alţi bărbaţi nu ar reuşi să ducă la bun sfârşit o lovitură ca aceea.

5: 05 A.M.

– Danley nu este de găsit nicăieri, spuse Logan. Şi, fir-ar să fie, nu pot să trec prin Camp David. Tot încerc de câteva ore. Nici Keller, nici preşedintele nu acceptă telefoanele.

– Ai încercat să ajungi prin intermediul lui Chelsea Andreas?

– Am dat un telefon la Pittsburgh, însă Andreas a pus în jurul ei o pază la fel de strictă ca cea pe care o are el. Nu e nicio speranță în partea aceea!

– Sinistru! exclamă Galen. Mi-l pot imagina pe Andreas refuzând apelurile telefonice, dar nu pe Keller. Dacă el refuză un apel, ar însemna că respinge o posibilă informație. Serviciile Secrete verifică în aceste zile fiecare frântură de informație care le parvine. După asasinarea lui Kennedy au devenit tot mai cusurgii.

Logan își frecă tâmpla:

– Nu știu ce să zic. Poate că voi avea mai mult noroc mai târziu. E abia cinci dimineața.

– Pentru Keller nu contează ce oră este! Galen se îndreptă spre ușă. Cred că voi lua câțiva oameni și mă voi duce acolo, să văd ce pot să aflu.

– Fii atent! În zilele astea, tipii mai întâi trag și abia apoi pun întrebările.

– Nu te îngrijora, nici măcar nu mă gândesc să nu am grijă! Elena m-ar ucide. Galen făcu o pauză. Cât timp ai de gând să aștepți înainte de a chema polițiștii sau reprezentanții media?

– Ai idee ce panică s-ar declanșa? Oamenii devin nervoși când sunt atinși în punctele sensibile. Va fi ultima resursă la care voi recurge, dacă nu pot ajunge la Andreas. Morgan zicea că nu se va întâmpla nimic înainte de ziua de mâine. Poate că mai avem timp. Făcu o grimasă. Dacă tu mă poți duce până la Andreas.

– Cred că s-ar putea să mă descurc cu asta. Îți telefonez și te anunț.

*

Acoperă-ți urmele!

Să folosească tot ce a învățat de la Morgan.

Alex apucă creanga și își șterse cu grijă urmele din țărână, înainte de a se îndrepta spre golf. Dacă ar putea face un ocol de o milă sau cam așa ceva, prin golf, poate că ar reuși să se ferească o vreme din calea lui.

Apa ca de gheață îi pătrunse în pantofii de tenis, în vreme ce călca prin valuri.

Cu câteva momente mai înainte, fusese încinsă și gâfâia, însă acum frigul părea să îi picure în fiecare venă.

Să îl ignore.

Să continue să meargă.

Nici urmă de Runne încă.

I se păruse că aude un trosnet în spatele ei cu trei minute în urmă, lângă creastă, dar probabil că se înșelase.

Doar dacă nu cumva el se juca cu ea.

Aceasta era o mentalitate defetistă! Nu trebuia să i se abandoneze!

Se uită la ceas. Era prea întuneric ca să vadă ce oră arăta, pe sub toate acele crengi atârnând amenințător. Ultima oară când verificase, mergea de peste patru ore. Simțea fiecare minut care trecuse în durerea din mușchii gambelor și ai coapselor.

Cât timp va trece până când va putea ajunge Morgan aici?

Prea mult.

Nu, nu va fi prea mult! Trebuia s-o facă!

Să continue să meargă!

Duba cu dotări de înaltă tehnologie era amplasată în pădure, la cel puțin șapte mile distanță de Camp David.

Galen privi aparatul de măsură.

Destul de puternic, ca să emită un semnal la acea distanță.

– Ai găsit-o? întrebă Keller.

Galen încuviință:

– Du-te înapoi la mașină și adu-i pe băieți! Se îndreptă spre pădure. O să mă uit să văd dacă există santinele de care să ne îngrijorăm.

5: 40 A.M.

Pe cer începuseră să apară primele nuanțe de gri-perlat ale răsăritului. Lumina zorilor ar putea fi mortală pentru Alex, gândi Morgan.

Dacă mai era încă în viață.

Sări din mașină, apucă pușca și muniția și fugi în zigzag spre tufărișul des ca peria. Se afla la patru mile sud față de locația pe care i-o indicase Runne, însă aceasta nu însemna că el n-ar fi putut să-l aștepte ca să-l prindă într-o ambuscadă.

Nicio împușcătură.

Se opri și ascultă. Nimic neobișnuit. Inspiră profund. Niciun miros de săpun sau de transpirație.

Începu să urce muntele.

– Dă-i drumul! spuse Galen, când Logan răspunse la telefon. Cred că acum vei reuși să treci. Era o dubă cu înaltă tehnologie, care filtra și monitoriza apelurile telefonice.

– Ce?!

Galen se uită la resturile carbonizate ale vehiculului.

– Trebuie să mă asigur că tipii n-au avut timp să alerteze pe nimeni. Ceea ce nu ar fi fost foarte inteligent. Încearcă să telefonezi din nou.

*

– Încetează să te mai cerţi, Keller! Trebuie să îl văd pe Andreas, spuse Logan. Acum!

– Şi te aştepţi să te cred? îl întrebă Keller. Sunt perfect conştient cine eşti şi ce contribuţii ai avut în campania electorală a preşedintelui, însă aceasta nu înseamnă acum nimic. Soţia ta se află într-o relaţie strânsă cu Alex Graham, care este căutată de FBI pentru legăturile ei cu Matanza. Ar trebui să fiu nebun ca să am încredere în tine.

– Nu trebuie să ai încredere în mine. Doar să faci ce poţi mai bine ca să îl protejezi pe Andreas – şi trimite patrule de cercetare, să localizeze geamantanul-bombă.

– Care poate că nu există.

– Dacă nu, le poţi spune tuturor că ai condus un test de verificare. Logan făcu o pauză. Sau preferi să aştepţi să explodeze şi apoi să îţi prezinţi scuzele?

– Nu mă tem să fiu ţap ispăşitor, Logan!

Nu. Logan bănuia că Keller era un om cinstit, care încerca să îşi facă datoria. Dar asta îl făcea mai dificil de manevrat.

– Uite ce e, ştiu că acum avem mai multe întrebări decât răspunsuri, însă trebuie să găsim aceste răspunsuri repede. Nu reuşea să treacă de ticălosul ăsta încăpăţânat. Încercă altceva. Ţi-aş putea provoca necazuri, pentru că o dubă dotată cu tehnologie înaltă staţiona la şapte mile distanţă, interceptând şi selectând convorbirile voastre. De ce s-a întâmplat asta?

– Nu se putea întâmpla. Noi n-am ştiut de ea.

– Nu şi dacă a fost făcută de cineva care avea idee cum să treacă de paznicii voştri. Unul ca Ben Danley. Dacă nu crezi că duba exista, trimite-ţi oamenii să vadă resturile. Ne-am gândit că cel mai bine ar fi să o distrugem.

– O acţiune foarte violentă, pentru un om de afaceri pacifist.

– Mă laşi să îl văd pe Andreas sau nu?

Urmă o clipă de tăcere.

– Voi vorbi cu el. Când poţi ajunge aici?

– Am şi pornit! Galen şi cu mine ar trebui să ajungem la primul vostru punct de control în cincisprezece minute.

15

Era pentru a treia oară când Runne îi pierdea urma.

Îi luase douăzeci de minute ca să descopere că ea își acoperise pantofii cu noroi, ca să se formeze perne de pământ ce estompau amprentele tălpilor.

Îl străbăteau valuri de furie, în vreme ce scana pământul, căutând noi semne. Tipa era bună și rezistența ei amuzantă. Își zise că ar fi trebuit s-o prindă până acum și să îl aștepte pe Morgan, ca să îi arate momeala din capcană. În loc de aceasta, își pierduse orele vânând-o pe târfă.

Trase adânc aer în piept. Nu mai putea dura prea mult. Ultimele amprente de tălpi pe care le găsise fuseseră aproape târșite. Ea obosise și el era sătul de cât se tot rugase să facă greșeli.

Acum, însă, trebuia să privească și înapoi, peste umăr. În mod sigur ticălosul de Morgan ajunsese acolo.

Asta, dacă venise. Poate că hotărâse că femeia nu merită riscul. Era o decizie pe care Morgan ar fi putut s-o ia. Totuși, în scurtul timp petrecut împreună, Runne observase că Morgan nu nutrea același dispreț pentru femei ca el. Aceasta era o slăbiciune pe care se putea bizui.

Amprentă!

Ea încercase s-o șteargă, însă fusese mai puțin grijulie de data aceasta.

O luă înainte repede, emoția curgând în valuri prin el.
Să găsească femeia!
Momeala din capcană.
Să-l ucidă pe Morgan.

Camp David
6: 35 A.M.

Andreas nu spuse nimic, până când Logan nu termină de vorbit.

– Este o poveste aiurea, domnule! zise Keller. Ideea că Matanza a fost înființată ca un soi de dragon de hârtie care să preceadă o tentativă de asasinat e bizară. Danley n-o fi fost în toate mințile când a plănuit să ducă așa ceva la bun sfârșit!

– Şi Danley s-a aflat alături de mine mulți ani. Andreas privea țintă flăcările din şemineu. Aveam încredere în el.

– Timpul trecut? întrebă Logan.

– Poate că da. El își frecă ceafa, îngândurat. Este greu să te încrezi în cineva în zilele astea, dar și mai greu să renunți la încrederea pe care ai acordat-o cândva. Am vrut să mi-l apropii. Pe Betworth puteam să îl văd corupând pe oricine venea în contact cu el. Este ca şarpele din Grădina Raiului. Numai că fructul tentației, în cazul lui, nu-i cunoașterea, ci ambiția. Dilema mea principală este că nu pot să îmi dau seama de ce ar fi considerat Betworth că merită moartea. Nu ar ajunge în felul acesta pe nicio listă de principali candidați. Nu există nicio modalitate de a obține următoarea nominalizare, cățărându-se pe cadavrul meu. Nu are niciun sens, Logan!

– Nu, nu are, consimţi Logan. Tot ce pot să vă spun este că eu ştiu şi ceea ce ştiu mă îngrozeşte.

Andreas admira un bărbat care putea să admită că îi este frică. Fusese mereu încântat că avusese prilejul să-l cunoască pe Logan. Întrebă, ezitând:

– Keller, ai o listă cu onorabilii noştri colegi care au fost desemnaţi să facă de serviciu la Z-3?

– În servieta mea, domnule. Keller traversă încăperea, ducându-se la birou. M-am gândit că veţi vrea s-o vedeţi.

– De ce aţi mai păstrat Plummock Falls ca bunker, după ceea ce s-a întâmplat la Arapahoe? întrebă Galen.

– Mi-am scos oamenii din bunkerul de la Arapahoe, ca o precauţie, după prăbuşirea barajului, şi am oprit rotaţia personalului în bunkerul de la Plummock. Speram că ceea ce se afirmase era adevărat, spuse Andreas, cum că acolo nu ar fi existat nicio breşă în sistemul de securitate. Noi am administrat bunkerele complet separat. Părea incredibil ca Matanza să fi putut cumpăra acea cantitate de informaţii „delicate". Buzele i se strânseră. Pe toţi dracii, îmi doresc să nu fi avut bunkerele acestea. Le-am făcut pentru că guvernarea trebuia menţinută, orice s-ar fi întâmplat, şi pentru a nu se ajunge la anarhie. Nu voiam să îi las pe ticăloşii ăia să câştige.

– Poate că ar fi trebuit să închideţi şi Z-3.

– Am discutat asta, interveni Keller. Dar am fi avut acolo cel puţin un liman salvator, în cazul unui atac nuclear. S-a decis că o vulnerabilitate relativă nu era de tolerat. Am trimis echipele de securitate să verifice orice posibilitate de sabotaj. El deschise servieta şi scoase două documente. Acesta este bunkerul. Desfăcu prima diagramă pe birou şi indică un perete solid de stâncă. Este construit de o parte a muntelui. Uşi de oţel, groase de un metru şi jumătate, şi un ascensor care

coboară şapte niveluri. Este ultimul bunker construit şi am învăţat o grămadă din ce s-a întâmplat la Arapahoe şi Plummock Falls. Nu că celelalte bunkere n-ar fi sigure, însă noua tehnologie pe care am instalat-o la Z-3 îl fac absolut de necucerit. Poiana în care aterizează elicopterele se află la aproape treizeci şi două de mile distanţă. Elicopterul trebuie să treacă prin trecătoarea asta. Avionul trebuie să zboare jos şi ar ajunge aproape de aterizare, înainte ca cineva să poată trage vreun glonţ. El îi înmână lui Andreas a doua foaie de hârtie. Aceasta este lista personalului, domnule. Lista voluntarilor se află la început.

Andreas zâmbi strâmb, în vreme ce scana numele.

– Betworth. Nicio surpriză în cazul lui. Zâmbetul îi păli. Viaţa în aceste bunkere nu este chiar luxoasă. După părerea mea, era greu să găseşti voluntari din eşalonul superior. Însă aici se află Ellswyth, Johnson, Cornwall, Waterson. Pare un fel de fraternitate a cohortei lui Betworth. S-ar zice că tipul a încărcat puntea cu o veritabilă centrală energetică alcătuită din jucătorii proprii. Nolan, Thorpal... Se uită mai jos. Shepard? Îmi închipuiam că el se va duce la Plummock Falls, în cazul apariţiei oricărei probleme! Şi-a schimbat opţiunea după explozia de la mină?

– Nu, după barajul Arapahoe. Z-3 era mai bine dotat şi mai sigur decât Plummock Falls. Keller făcu o pauză. Însă Danley a considerat că ar fi mai sigur pentru vicepreşedinte.

– Interesant...

– Shepard a venit la mine şi mi-a sugerat că s-ar simţi mai bine dacă ar face schimbarea aceasta, optând pentru cele mai bune dotări. El se opri din nou. Ceea ce s-ar putea să nu însemne nimic, domnule.

– Dar care ar putea însemna al dracului de mult, spuse Logan. Unde se află Shepard acum?

– Îl voi găsi. Keller luă telefonul.

– O fi dispărut în vreo misiune secretă, adăugă Logan. Motivul pentru care Betworth a inițiat o conspirație riscantă ca aceasta.

– Nu-ntinde coarda, Logan! Trebuie să mă gândesc la ce ai spus. Andreas o porni de-a curmezişul camerei, spre fereastră. Fusese o noapte cumplit de rece şi geamul era înghețat. Şi el se simțea rece şi gol pe dinăuntru. Nu i se întâmplă în fiecare zi unui om să afle că fusese programat să moară în mai puțin de douăzeci şi patru de ore. Spuneai că bărbatul acesta, Morgan, se află la Z-3?

– Aşa am înțeles de la Galen.

– Şi este bun la ceea ce face?

– Da, cel mai bun, răspunse Logan. Nimeni nu poate susține că este un jucător de echipă, însă Galen are încredere în el.

– Domnule preşedinte!

Andreas se întoarse spre Keller, care lăsase telefonul jos.

– Ei bine?

– Vicepreşedintele Shepard se află la Z-3. A venit rândul lui să petreacă vreo câteva zile în bunker.

– Absolut convenabil! În siguranță, teafăr şi departe de orice bănuieli.

– Crezi că Shepard este implicat în conspirație?

– Dacă *există* o conspirație!

– Ce pot face ca să te conving? întrebă Logan. Nu avem mult timp la dispoziție. Şi nici nu ştim ce alte lucruri ar mai putea inventa Betworth. La dracu', dacă tipii descoperă că am distrus duba aceea, s-ar putea să accelereze...

– Ți-am spus să nu întinzi coarda! zise Andreas. În regulă, Shepard reprezintă o probabilitate. El a ieşit frecvent în luminile rampei, mai ales în ultima vreme, înlocuindu-mă în

funcții și acțiuni într-un mod mai agresiv decât l-am văzut vreodată. Ceea ce nu îl leagă obligatoriu de...

– Lista Infrastructurii Naționale! exclamă Keller, pe neașteptate.

– Ce-i cu asta? întrebă Logan.

– Este o listă asupra căreia Shepard a tot insistat de-a lungul ultimului an, răspunse Andreas. Destinată sprijinirii și delimitării zonelor vulnerabile și infrastructurii care ar putea fi ținta unor sabotaje sau primejduite de dezastre naturale. E o listă generală, nimic care să merite surle și trâmbițe, însă dezastrul de la barajul Arapahoe l-a făcut pe Shepard să pară foarte inteligent.

– Și prezidențiabil? întrebă Galen. Dumneavoastră sunteți probabil cel mai popular președinte pe care l-am avut vreodată. Shepard ar avea ceva de tras ca să se ridice deasupra imaginii dumneavoastră. Betworth nu numai că și-a îndesat Z-3 cu propriul echipaj și a plănuit distrugerea celorlalte baraje, ci s-a folosit de aceasta și pentru a-i pregăti instalarea lui Shepard.

– Spuneai că se presupune că bomba ar fi fost strecurată în interiorul Casei Albe, Logan. Andreas clătină din cap. Aceasta este aproape de necrezut. Oricine intră acolo este verificat cu meticulozitate.

– În afară de dumneavoastră, domnule președinte. Logan se întoarse spre Keller. Iar dumneata nu ai fi dorit să îl insulți pe vicepreședinte, controlându-l, nu-i așa?

– E posibil ca el s-o fi făcut, spuse Keller, cu precauție.

– Iar dacă a adus bomba bucată cu bucată și Betworth a trimis mai târziu un om s-o asambleze...

– Este la fel de posibil să se fi făcut util și în celelalte două atentate la viața mea, murmură Andreas, dacă ne gândim la omul din interior. Însă tu ești foarte bun, Keller. M-ai

asigurat că viața mea, în cele mai mici aspecte ale ei, nu poate fi primejduită fără ca acest lucru să fie detectat. Trebuie că au devenit foarte nervoşi de teamă că vor fi prinşi şi au hotărât să urmeze o altă cale.

– Dumneavoastră ce credeți? întrebă Logan.

– Shepard ar fi însărcinat cu preşedinția, dacă eu aş fi ucis, răspunse Andreas. Preşedinția este puterea fundamentală şi Betworth o râvneşte de ani de zile. Shepard este genul de om care poate fi manevrat de cineva atât de inteligent ca Betworth. Shepard preia preşedinția, îi lasă pe cei din gruparea Matanza să fie blamați pentru asasinat şi inițiază o cruciadă împotriva terorismului, care face să îi crească imediat rata de popularitate. Între timp, Betworth rămâne în spatele său, trăgând toate sforile, cu un buzunăraş drăguț plin cu marionete de la FBI şi CIA, deja gata de acțiune. Matanza se alege cu gloria, Shepard primeşte preşedinția, Betworth se alege cu puterea. Andreas făcu o grimasă. Iar eu mă aleg cu moartea. Nu pot spune că privesc asta ca pe un scenariu acceptabil.

– Este doar o supoziție, domnule, zise Keller.

– Atunci îți sugerez să pui mâna pe telefon şi să-ți suni oamenii din Serviciul Secret însărcinați cu protecția lui Shepard şi să vezi dacă nu există vreo creştere a numărului de contacte dintre Betworth şi Shepard în ultimele şase luni. Vreau să începeți imediat supravegherea telefoanelor lui Betworth şi Shepard. Şi să instalați o dubă dotată cu aparatura necesară care să monitorizeze şi să înregistreze orice apel la locul unde se află Betworth.

– Mai întâi bomba, spuse Logan, şi apoi adăugă, politicos: „domnule!".

„Ticălos arogant! Tipul *face* ca el!"

– Începeți căutarea, Keller. Însă discret. Foarte discret.

Nu am vrea ca ticălosul să devină suspicios şi să devanseze programul. Andreas se întoarse spre Logan. Mulţumitor?

– Splendid! Precauţia este bună.

– Mă bucur că mă aprobi, însă era ceva ce aş fi făcut oricum. Ceea ce mi-ai povestit poate fi o absurditate şi nu voi tulbura poporul Statelor Unite cu dovada minoră pe care mi-ai oferit-o. Oamenii au trecut deja prin prea multe, în aceste ultime zile. Clătină din cap, obosit. Şi dacă va trebui să îi arestăm pe Betworth şi pe Shepard pentru acest delict, teama populaţiei va fi şi mai mare. Încrederea lor în guvernanţi nu trebuie zdruncinată.

– Nu e nevoie nici de o bombă care să explodeze la Casa Albă, spuse Logan, pe un ton sec.

– Altceva, domnule? întrebă Keller.

– La dracu', da! Asigură-te că oamenii de pe teren îi vor duce pe soţia şi pe copiii mei într-un loc sigur. Andreas se îndreptă spre uşă. Acum!

Îl putea auzi în spatele ei. Alex ţâşni în sus, pe trunchiul copacului, şi se târî până într-o adâncitură ascunsă între crengile pinului. Se luminase de ziuă şi avea nevoie de toată protecţia pe care o putea obţine.

Să se roage ca niciun animal să nu zvâcnească şi nicio pasăre să nu zboare de pe copac şi să-i trădeze ascunzătoarea.

Să nu scoată niciun sunet.

Să nici nu respire măcar.

El se afla acum chiar dedesubtul ei.

Nu, tipul plecase mai departe, în josul muntelui.

Îi era teamă să scoată un oftat de uşurare. Va sta aici pentru scurtă vreme, până când va fi sigură că el i-a pierdut urma.

Trecură cincisprezece minute.

Douăzeci de minute.
Douăzeci şi cinci.
Alex se dădu jos din copac.

Runne zâmbea.
Femeia se întorsese şi mersese în cerc, înapoi, spre creastă.
Poate că o cuprinsese panica şi încerca să ajungă la drum.
Sau poate că încerca să se întâlnească cu Morgan.
Unde dracu' era tipul?
Mânia şi frustrarea îi crescuseră în ultima oră. Nu ştia dacă putea să aştepte ca Morgan să îşi facă apariţia după ce o prindea pe femeie. Ea îi rănise mândria şi nu putea tolera acest lucru. Avea nevoie de o lecţie şi el i-o va da.
O va spinteca de la pântec până la gât.

Alex nu îl auzi, însă ştiu că el se apropia.
Inima îi bătea cu putere, dureros, în vreme ce alerga.
Acum nu îi era de niciun folos să încerce să fie calmă.
Să alerge.
Era prea obosită.
Să continue să alerge.
Mâna i se încleştă pe o creangă pe care o ridicase după ce se dăduse jos din ultimul copac. Ca armă nu însemna mult, dar o ajunsese oboseala. Curând, nu va mai avea altă alternativă decât să-l înfrunte. Încă nu. Poteca ce ducea spre creastă se afla chiar în faţă. Poate că Morgan...
Simţi pământul alunecându-i de sub picioare.
O placase!!
Era deasupra ei, şi îi acoperea gura cu mâna.
– Şşşt.
Ea îl muşcă de mână şi încercă să îl lovească cu creanga.
– Alex, dă-o naibii! şopti el.

Morgan.

Alex încremeni.

– Te simți bine?

– Nu! Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Sunt obosită, şi înghețată, şi speriată, iar fiul ăla de cățea nu vrea să renunțe. Ți-a luat ceva timp să ajungi aici!

El îi atinse obrazul cu gingăşie:

– Nu e niciun avion supersonic din Guatemala City. Îmi pare rău.

– Ar trebui să-ți pară. Încercă să se ridice. Dă-te jos de pe mine! Trebuie să ne ascundem. Habar n-am cât de departe în urma mea se află tipul.

– Eu da. Avem puțin răgaz. Îi dădu drumul, dar rămase în genunchi lângă ea, pipăindu-i trupul cu mâinile. Hristoase, eşti udă leoarcă!

– Am trecut prin vreo două râuri. M-am gândit că aşa îmi va pierde urma. A mers. Sau poate că nu simte mirosul la fel de bine ca tine. El o strânse în brațe, la pieptul său. Nu face asta. Probabil sunt ca un țurțure de gheață. O să te ud. Sunt în regulă.

– Eşti mai mult decât în regulă, spuse el, cu o voce lipsită de inflexiuni. Şi aceasta este valabil pentru mine, nu pentru tine.

Alex nu se mişcă. Judd era cald şi puternic, şi îşi dorea să rămână acolo pentru totdeauna. Îl cuprinse strâns cu brațele, înainte de a-l împinge în lături.

– Nu! După toate prin câte am trecut în noaptea asta, nu am să-mi forțez norocul. Trebuie să rămânem în viață! Se ridică nesigură în picioare. Hai să plecăm de aici!

– Eşti gata să leşini. Du-te dincolo de potecă şi ascunde-te. O să-l atrag pe Runne în sus, spre creastă.

– De ce?

– Am nevoie de el acolo.

– Nevoie? Privirea ei se plimbă cercetător pe chipul lui Judd. De ce nu aici?

– Nu acum. Du-te şi ascunde-te în tufişuri.

– N-o s-o fac, la dracu'! Habar n-am de ce naiba îl vrei sus, însă eu voi fi aceea care îl va duce acolo. Îşi doreşte aşa de tare să mă prindă, că acum probabil salivează. Luă creanga şi şterse urmele lăsate de ei pe pământ. Tu aşteaptă în tufişuri şi apoi ia-te după el. Ea aruncă creanga şi o luă în sus pe potecă. Dar să nu îţi mai ia atât de mult timp de data aceasta. În regulă?

– Fir-ar să fie, Alex!

Ea nu îl asculta. Îi era destul de greu să pună un picior în faţa celuilalt. Trebuia să ajungă în vârful crestei. Putea să o facă.

Îi luă alte cinci minute ca să atingă creasta. Era epuizată. Se îndreptă spre o stâncă uriaşă şi se sprijini de ea.

Haide, Runne, vino!

Vino şi ia-mă! Momeală pentru capcană.

Şi el veni.

Ea îşi simţi fiecare muşchi din trup crispându-se, când îl văzu că apare la capătul cărării.

El zâmbi, cu o satisfacţie sălbatică:

– M-ai cam purtat la vânătoare, târfă!

– Fiindcă nu eşti aşa de bun ca Morgan. El m-ar fi prins în primele cincisprezece minute.

Zâmbetul lui dispăru:

– Uită-te la tine! Păşi spre ea. Cât de jalnică eşti! Ca târfa de maică-mea. Doar o femeie slabă, la urma urmelor!

– Mai du-te-nvârtindu-te!

– Îndrăzneţe vorbe! Crezi că Morgan o să vină să te

salveze? El clătină din cap. Eşti complet singură. L-am omorât!

Alex încremeni:

– Minţi!

– L-am ucis! Runne se afla la câţiva metri de ea şi un cuţit îi apăruse pe neaşteptate în mână. Aşa că nu mai există niciun motiv să te las în viaţă. Nu pot să îţi spun ce mult am să mă bucur, omorându-te!

9: 45 A.M.

– Pentru numele lui Dumnezeu, totul se duce dracului, Betworth! Vocea lui Shepard trăda spaimă. Tocmai am primit un telefon de la Andreas, de la Camp David, care îmi spune să rămân unde mă aflu. S-a găsit un pachet cu antrax în Grădina Trandafirilor. Au chemat CDC-ul, să facă o verificare la Casa Albă. O s-o găsească, fir-ar să fie!

– Păstrează-ţi calmul! Betworth era în alertă. Mintea îi zbura în o sută de direcţii. O verificare pentru antrax? Era afurisit de convenabil! Ce se spune în biletul de revendicare?

– Hamas.

– Închide! O să sun să verific.

– N-ai ce verifica. Se transmite continuu la CNN. Mă uit chiar acum. Scoate afurisita aia de bombă, înainte de a o găsi ei.

– Ascultă, păstrează-ţi cumpătul! Ne putem descurca în treaba asta.

– E vina ta! Ştiam că îţi va scăpa de sub control!

– Tot ce ştiai e că te-ai speriat de moarte că Andreas ţi-ar deveni apropiat sau familiar. Ei bine, am aranjat eu lucrurile

pentru tine. Te-am făcut un bărbat important şi acum trebuie să te ţii tare. Lasă-mă să vorbesc cu Danley.

Când Danley răspunse la telefon, Betworth îl întrebă:

– Ce ştii despre treaba asta?

– L-am sunat pe Jurgens, imediat ce am auzit. Zicea că teama de antrax pare să fie justificată. Raportul preliminar de la CDC confirmă prezenţa antraxului.

– Coincidenţa e prea mare.

– Atunci de ce l-ar fi sunat Andreas pe Shepard? Oh, cine dracu' ştie?! Poate că... Rahat!

– Ce se întâmplă?

– CNN... A fost o explozie uriaşă. Biroul lui Shepard, cred. Foc. Fum.

Betworth deschise televizorul. Abia putea să vadă Casa Albă prin valurile de fum gros.

– M-a luat dracu'. Brusc, începu să chicotească. Gafeuri tâmpiţi. Au detonat-o chiar ei. Echipele pentru cazuri de urgenţă şi pompierii, în costumele lor greoaie de protecţie, alergau spre Casa Albă. Danley, în câteva minute vor confirma că bomba era radioactivă. Telefonează la Camp David şi asigură-te că Keller va urma procedura standard şi îl va trimite pe Andreas la Z-3.

– Încă mai merge planul nostru?

– N-am să mă opresc acum. Avem o şansă să câştigăm tot potul şi numai laşii ezită. Odată ce Shepard va prelua puterea, vom avea controlul asupra oricărei investigaţii. Dacă a existat vreo informaţie secretă despre bombă, atunci şi-au tăiat singuri craca de sub picioare, făcând-o să explodeze şi distrugând orice evidenţă. Şi dacă treaba cu antraxul a fost adevărată, Hamas şi Matanza se pot certa pe renumele de a-l fi ucis pe Andreas. Confuzia ne va fi de folos. Betworth se îndreptă spre uşă. Acum plec. Dacă poţi confirma că

Andreas s-a urcat în elicopterul lui şi se duce spre Z-3, vom proceda conform planului. Anunţă-l pe Runne.

– Lucrurile s-au precipitat, spuse Danley la telefon. Fii pe poziţie, Runne!

– Sunt pe poziţie. Cât mai durează?

– Preşedintele a părăsit Camp David acum cinci minute. Va atinge vârful în cincisprezece minute.

– Voi fi gata.

Elicopterul lui Betworth sosi cinci minute mai târziu. Danley îl întâlni pe terenul de aterizare şi îi făcu semn cu mâna.

– El se află pe drum. Danley arătă spre creastă. Runne este acolo sus, în spatele stâncii. Iată care e scenariul. Tu şi Shepard o luaţi înainte, ca să-l întâmpinaţi pe preşedinte, când soseşte elicopterul. Când Andreas se prăbuşeşte, voi vă aruncaţi la pământ. Aşteptaţi încă o împuşcătură – aceea va fi a mea, când îl dobor pe Runne. Vă ridicaţi şi alergaţi spre Andreas. Urmează marea „scenă“ a disperării, pentru pilot şi Keller.

– Minunat! Cu excepţia unui singur punct. Vreau să mă împuşti şi pe mine.

– Ce?!

– O să mă târăsc spre Andreas, într-o încercare disperată de a-l salva. Tu mă împuşti. Toţi îi vor atribui asta lui Runne. Un umăr sau un braţ rănit. Nimic serios. Doar atât cât să îmi aducă simpatie şi un pic de glorie. S-ar putea să am nevoie de asta, când mă voi afla mereu la dreapta lui Shepard, după ce el se va instala.

– Cum spui tu.

– Ai grijă să ţinteşti bine, Danley! Betworth se îndreptă

spre intrarea în bunker. Acum am să-l scot pe Shepard din gaura asta şi am să văd dacă pot pune în el puţin fier. Tu începe să te caţeri pe creasta aceea!

– Iată-l că vine, murmură Betworth, în timp ce urmărea cu privirea elicopterul care zbura prin trecătoare. Keller conduce aparatul. Nu zâmbi, Shepard! Arată-te îngrijorat! E vorba de o urgenţă naţională!

– Sunt îngrijorat, spuse Shepard, printre dinţi. Nu-mi place că lucrurile nu merg cum au fost stabilite.

– Vrei să ieşi din joc? îl întrebă Betworth. Acum e momentul. Spune doar un cuvânt. Cine vrea să fie cel mai puternic om din lume? Te poţi întoarce să te ascunzi în peştera ta pentru restul mandatului şi apoi te retragi în linişte la ţară.

– N-am spus că vreau să ies din joc. Îl vreau doar mort şi toate aceste detalii neplăcute... Tăcu, când uşa elicopterului se deschise şi Andreas apăru în cadrul acesteia. Vino! Hai să terminăm cu asta! Se îndreptă spre elicopter. Pe aici, domnule preşedinte. Trebuie să vă ducem înăuntru, în siguranţă.

Andreas păşi pe pământ:

– N-ar fi trebuit să ieşi, Shepard. Nu e de spus decât că...

O împuşcătură.

Însă Andreas era încă în picioare, îşi dădu seama Betworth.

Fir-ar să fie, Runne ratase.

O altă împuşcătură.

Andreas se prăbuşi la pământ.

În sfârşit!

– Aruncă-te jos! îi strigă el lui Shepard. Preşedintele a fost doborât! El se lăsă brusc pe pământ. Keller, pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva! Preşedintele este...

Keller nu făcea niciun gest ca să-l ajute pe Andreas.

Iar Shepard nu se mişca. Vicepreşedintele era ghemuit pe pământ, puţin mai departe de el. În tâmplă avea o mică rană rotundă.

Îl năpădi furia. Runne, nenorocitul! La ce mă-sa îi mai era de folos lui Betworth moartea preşedintelui, dacă îl omorâse şi pe Shepard?! Toate planurile îi fuseseră spulberate de...

– Ucide fiul ăla de căţea, Danley! strigă el. Ucide-l acum!

O altă împuşcătură.

O durere îi trecu prin spate.

Iisuse! Îi spusese lui Danley să nu îi facă vreun rău. Doar un umăr rănit...

Îl cuprinse frigul. Simţi gustul sângelui în gură.

Murea, constată el, nevenindu-i să creadă.

– *Nuuu!...*

Logan, Galen şi Keller părăsiră elicopterul în goană, însă Keller fu primul care ajunse la Andreas:

– Sunteţi teafăr, domnule? V-am spus eu că asta este o nebunie! De ce nu m-aţi lăsat să-mi fac datoria?

– Pentru că am obosit de atâta stat în turnul acela de fildeş şi de a mă bizui mereu pe altcineva. Andreas se ridicase în picioare şi îşi scutura pantalonii de praf. Dacă m-aş fi implicat mai mult înainte, poate că Betworth nu ar fi reuşit să distrugă bunkerele acelea. Privi în jos, spre Shepard şi Betworth. Sunt morţi?

Galen îngenunche lângă Betworth şi îi controlă pulsul:

– Mort, exclamă el. Se uită în sus, spre creastă. Este, într-adevăr, un unghi foarte prost. I-a reuşit o împuşcătură de zile mari.

– N-am spus niciodată că le doresc moartea. Buzele lui Andreas se strânseseră. Adu-l pe Morgan aici!

Galen se ridică şi îşi deschise telefonul:

– Hai jos, Judd! Ca de obicei, ai exagerat cu propria inițiativă. Închise şi se întoarse spre Andreas. Nu pot fi sigur că el se va supune ordinelor dumneavoastră. S-ar putea să plece. A tot fost țapul ispăşitor şi înainte.

– Aşa mi-ai spus şi mie, zise Andreas. Însă aceasta nu înseamnă că are dreptul să-l ucidă în mod deliberat pe vicepreşedintele Statelor Unite. Se uită în jos, spre Shepard. Şi să-l doboare pe el mai întâi. Dacă trebuia să fie un asasinat, mă gândisem că Betworth va fi ținta principală.

– Sunt sigur că Morgan a avut un motiv, spuse Logan. El nu...

– Am sosit. Morgan cobora, pe cărare. Încetează cu scuzele în numele meu, Logan! Pot vorbi şi singur.

– Linişteşte-te, Morgan! Alex se târa în spatele lui. Lasă-l pe el s-o facă. Poți să te foloseşti de tot ajutorul ce ți-l poate oferi.

Morgan se întoarse spre Logan:

– Ştiu că ea n-ar fi trebuit să se afle aici. N-a vrut să rămână pe creastă. Se opri în fața lui Andreas. Orice înțelegere pe care o facem trebuie să includă un permis de liberă trecere pentru ea.

– Înțelegere? Eu nu fac înțelegeri, Morgan!

– Pe dracu' nu faceți! Ca preşedinte, sunteți făuritorul de înțelegeri perfect!

– I-am ordonat lui Galen să îți spună să elimini un posibil asasin aflat pe acea creastă.

– Şi exact aceasta mi-a transmis Galen.

– Nu ți s-a spus să îi ucizi pe Betworth şi Shepard. Keller

i-ar fi putut aresta şi aduce în faţa tribunalului. Acesta este modul în care procedăm noi în această ţară.

– Însă nu este ceea ce vă doreaţi. N-aţi fi vrut ca poporul american să fie dezamăgit de guvernul lui. Oamenii au trecut prin suficientă suferinţă până acum. Se putea întâmpla ca judecătorilor să le ia ani întregi ca să îi declare vinovaţi şi asta ar fi însemnat să se presare permanent sare pe răni.

– Dumneata i-ai spus toate astea? îl întrebă Andreas pe Galen.

– S-ar fi putut să îi fi pomenit că sunteţi puţintel nefericit din cauza acestei situaţii.

– Nu, n-a făcut-o, spuse Morgan. A fost doar pură intuiţie din partea mea. Intuiţia e un lucru minunat. Galen mi-a zis că, după ce aţi localizat bomba, aţi dezactivat-o şi aţi înscenat o falsă explozie în biroul lui Shepard. Intuiţia m-a făcut să mă întreb de ce aţi procedat aşa. Şi apoi Galen îmi spune că i-aţi dat acel telefon de falsă alertă lui Shepard, ca să puteţi înregistra orice comunicare incriminatoare dintre el şi Betworth. De ce oare ar fi vrut Betworth să vă atragă aici? De ce să nu fie chemaţi, pur şi simplu, puşcaşii marini, să încercuiască locul?

– Aşa ai decis să îl ucizi pe Shepard, ca să mă ajuţi să scap.

– Nu l-am ucis pe Shepard, şi nici pe Betworth. Morgan îl privi direct în ochi pe Andreas. Runne a făcut-o! O să aflaţi că gloanţele provin din puşca lui. Minunate împuşcături, nu-i aşa? El zâmbi. Nici mie nu mi-ar fi reuşit mai bine.

– Îmi închipui că acesta este adevărul, spuse Andreas, sec.

– Bineînţeles. Şi tot Runne a răspuns la telefon, când Danley l-a sunat şi i-a zis să fie pregătit să vă doboare. Însă, din nefericire, tipul l-a ucis şi pe omul dumneavoastră de la

CIA, pe Danley. Îi veți găsi trupul pe creastă. Ce păcat! Dar la ce vă puteți aştepta, când terorişti ca cei din gruparea Matanza îşi trimit puşcaşii angajați de ei? Ați fost norocos că Keller a reuşit să descopere atentatul la timp ca să vă salveze.

– Şi cu Runne cum rămâne?

– Adică? Nu i-a luat Keller urma până sus şi l-a atacat pe la spate? Nu îmi închipui cum altfel s-ar fi ales Runne cu gâtul rupt!

Privirea lui Andreas alunecă spre Alex:

– Dumneata erai acolo?

– Eram acolo.

– Şi eşti de acord cu declarația lui Morgan?

Ea se uită la Morgan şi apoi spuse încetişor:

– Gloanțele provin din puşca lui Runne.

– Iar voi doi vă aflați doar în trecere pe acolo, nu-i aşa! exclamă Andreas sarcastic. Dumnezeule, arăți de parcă ai fi fost prinsă într-o tornadă!

– Chiar aşa mă şi simt. Alex veni mai aproape de Morgan, în semn de sprijin tăcut. Însă n-aş fi putut trece prin asta decât cu cineva în care să am încredere. Puteți şi dumneavoastră să vă încredeți în el, domnule preşedinte!

– Nu trebuie să aibă încredere în mine, spuse Morgan. Mă poate folosi după plac, în orice moment în care va hotărî că are nevoie de un pion. Mă voi pune eu însumi la dispoziția sa. El făcu o pauză. Dar nu şi Alex. Dumneavoastră îi clarificați situația şi ea rămâne „curată“. Aceasta este înțelegerea.

– Tu nu faci înțelegeri în numele meu! ripostă Alex. Când ai de gând să înveți asta?

Morgan o ignoră, privindu-l insistent pe Andreas.

– Cred că dumneavoastră puteți să aranjați aceasta astfel încât să obțineți ceea ce doriți pentru țară. Să zicem că Shepard a murit ca martir. Țara și-l va putea aminti mereu ca pe un erou. Întrebați-o pe Alex. El zâmbi mânzește. Iar dumneavoastră vă puteți folosi de mine, dacă aveți nevoie.

– Mă gândeam că ai obosit să tot fii folosit, spuse Alex. Și nu am să las să se întâmple asta. Nu cred că o va face vreodată. Așa că taci și lasă-l pe dânsul să hotărască!

– Mulțumesc! zise Andreas, sec. Ce drăguț din partea ta să-mi oferi o opțiune.

Alex zâmbi:

– Dacă nu aș fi avut încredere în dumneavoastră, nu v-aș fi oferit-o. Ce-i drept e drept.

– Îi place să folosească vorbele astea! spuse Galen. Însă, de obicei, sunt urmate de un atac încăpățânat.

Andreas o privi tăcut o vreme, apoi spuse:

– Sunt niște cuvinte foarte frumoase. Se întoarse spre Keller. Mai bine du-te din nou sus și asigură-te că nicio probă nu a fost deranjată.

– Din nou? repetă Keller.

Andreas încuviință:

– Trebuie să te felicit, Keller! Habar n-aveam că ești încă suficient de iute ca să dobori un ucigaș ca Runne. S-ar putea spune că ești un erou.

Keller schiță un zâmbet.

– Am profitat de ocazie, domnule! Se îndreptă spre cărarea care ducea spre creastă. O să mă asigur că totul este așa cum trebuie să fie.

– Cred că Morgan a mai curățat câte ceva, însă zona va fi supusă unei căutări minuțioase. Se întoarse spre Morgan. Iar dumneata n-ar trebui să te afli prin preajmă, o vreme.

Morgan încuviință:

– Cum spuneți dumneavoastră. Se întoarse şi o luă în sus, pe cărare. Mi-am lăsat puşca acolo, lângă Runne. Mă duc s-o iau şi să mă asigur că Keller urmează scenariul corect. Mă întorc imediat.

– O să-mi ia puțin timp, ca să îți clarific situația, domnişoară Graham, spuse Andreas. Trebuie să păstrez povestea cu vinovăția celor din gruparea Matanza, dacă intenționăm să ascundem publicului această conspirație. Betworth a reuşit să te bage în aceeaşi oală cu ei. Vom lăsa să treacă o vreme, după care vom descoperi proba nevinovăției dumitale. Dar o vom face.

– Nu am nicio îndoială că aşa va fi. Deja am fost amândoi de acord că ce-i drept e drept. La fel veți proceda şi în cazul lui Morgan.

Morgan ajunsese în vârful crestei. Silueta lui se profila pe cer şi el părea slab, dur şi... singur.

Dumnezeule!

– Asta va fi mai greu, spuse Andreas. Trecutul lui este foarte întunecat. Însă noi... Unde te duci?

Ea țâşnise în sus, pe cărare, după Morgan.

– Nu se mai întoarce! A mințit. S-a ars de prea multe ori ca să mai creadă că... Sperase că va face o înțelegere cu dumneavoastră, fir-ar să fie!

Morgan dispăruse din vedere.

– Morgan, vino înapoi! țipa ea. Nu am de gând să te aştept!

Alex atinse vârful crestei. Keller stătea îngenuncheat lângă cadavrul lui Runne, însă Morgan nu se vedea nicăieri.

– Unde este? îl întrebă ea pe Keller.

El îi făcu semn cu capul în direcția pantei.

Alex alergă pe creastă.

Nici urmă de Morgan.

Își încleștă brațele la piept, în vreme ce lacrimile îi ardeau obrajii.

– Nu-mi face una ca asta, Morgan! Tu, fecior de târfă, nu este *corect!*

Niciun răspuns. Niciun sunet.

Niciun Morgan.

EPILOG
Trinidad

Paşii lui Alex nu făceau niciun zgomot pe nisipul moale. Însă ştia că el era conştient de prezenţa ei. Nu îşi ridicase privirea de pe şevalet, dar îi putea zări uşoara încordare a muşchilor spatelui.

– N-ar fi trebuit să vii, Alex.

Ea continuă să se apropie:

– De unde ai ştiut că sunt eu?

– Mirosul tău. N-am să-ţi uit niciodată mirosul. Nici dacă aş trăi o sută cincizeci de ani de acum încolo.

– Nici eu nu ţi-am uitat mirosul. Se opri lângă el. Deşi nu cred că aş fi în stare să-l detectez de la trei metri.

– Cum m-ai găsit?

– Galen. I-a luat ceva vreme, dar în cele din urmă te-a localizat. I-ar fi fost mai uşor dacă nu te-ai fi mutat aşa de des.

– N-ar fi trebuit să vii.

– Ai mai spus-o şi înainte.

– Suportă o repetare. Andreas a lămurit lucrurile în ceea ce te priveşte. Vezi-ţi de viaţa ta.

– O fac. Mă aflu aici.

– S-ar putea să fie nevoie să rămâi pe insula asta un timp îndelungat. Andreas trebuie să fie foarte prudent în încercarea de a-mi clarifica situaţia. S-ar putea să existe prea multe

întrebări. Şi apoi noi parcă am stabilit că aceasta nu este o viaţă potrivită pentru tine.

– Nu, nu este. Dar nu am altă opţiune, deocamdată. Viaţa mea este acolo unde eşti tu. Vocea îi tremura. Şi acolo unde eşti tu, voi fi şi eu. Obişnuieşte-te cu gândul ăsta. E posibil să nu mă iubeşti acum, dar o vei face până la urmă. Vei vedea.

Judd nu-şi desprinse privirea de la pensulă.

– Nu asta este problema.

Alex încremeni.

– Asta e cea mai de rahat declaraţie de dragoste pe care am auzit-o vreodată. Merit mai mult.

– Nu ţi-am declarat nimic. Du-te acasă!

– La dracu', nu mă duc! Îl apucă de braţ şi îl răsuci cu faţa spre ea. Ascultă-mă bine! Mă aflu aici şi am de gând să rămân. Nu o să plec doar pentru că te gândeşti că îmi va fi mai bine fără tine. Ai devenit una cu mine. Pot să trăiesc pe o insulă. Pot să trăiesc ca o fugară. Pot să trăiesc oriunde, atâta vreme cât sunt cu tine. Dacă mă voi plictisi aici, pot să mă duc s-o ajut pe Melis să salveze delfinii sau ceva de genul ăsta. Acum lasă jos pensula aia şi hai să găsim un loc unde să facem dragoste. A trecut prea mult timp.

Judd o privi:

– Nu vrei să pleci?

– Nu.

– Niciodată?

– Las-o baltă! Sunt aici până când va îngheţa iadul la suprafaţă. Ar trebui să înţelegi asta, Morgan!

Un zâmbet îi lumină faţa, în vreme ce arunca pensula. Braţele lui Judd se încolăciră în jurul trupului ei.

– Slavă Domnului!

– Sfârşit –

colecția THRILLER 26

Cele optspezece romane publicate până în prezent de celebra scriitoare americană IRIS JOHANSEN s-au situat pe primele locuri în topurile de specialitate, devenind rapid bestselleruri.

Acțiunea cărții de față se plasează la trei ani de la tragicele evenimente din 11 septembrie 2001. Un baraj se prăbușește și oameni nevinovați sunt îngropați de vii sub torentul de apă și sub dărâmături. O cunoscută ziaristă, Alex Graham, sosește la locul tragediei pentru a face un reportaj. Această sarcină depășește însă limitele pericolului. Ea devine martora unei conspirații ce va șoca întreaga națiune, dacă va putea rămâne în viață spre a da totul în vileag. Prăbușirea barajului nu a fost un accident, versiunea oficială încercând să mascheze un adevăr înspăimântător. De aceea, Alex trebuie rapid redusă la tăcere pentru totdeauna. Singurul aliat îi este Judd Morgan, fost membru al echipelor speciale de comando, un tip cu un trecut dubios. Iar ziarista se află în fața unui dușman care nu ratează, nu iartă, nu renunță niciodată și care și-a ațintit pistolul spre ea...

O poveste tulburătoare ce te ține cu sufletul la gură până la ultima pagină.

EDITURA ORIZONTURI

ISBN 978-973-736-056-4

Preț 31,9 RON (28,7 + 2,63 TVA + 0,57 T.L.)